

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYYVAN

ne kadar yalansız yaşarsak o kadar iyi

“ Ben aptallığa,
haksızlığa kıızıyorum..
İnsanın iki boyutu
var bence;
bir, olan insan,
bir de olabilecek
insan.. İnsanın
olabileceği boyuta
engel olan ne
kadar unsur
varsa ben
buna öfke
duyuyorum.”

CAN YÜCEL

Bahadır Baruter



Yıllardır şöhret kurumuna muhalif tavrımı bilen tüm tanıdıklarına ise vereceğim cevaplarım hazır...

Pazartesi Şöhret Oluyorum

LEVENT TÜLEK

Herkes ne kadar yeteneksiz...
Herkes ne kadar başarısız...
Ne doğru dürüst hikayeci var, ne doğru dürüst romancı...
Herkes hırsız...
Herkes korsan...
Mail gruplarından çıkamayasınız inşallah!

Tiyatrodan nefret ediyorum...
Nasıl sahte... Nasıl kendini beğenmiş üç beş alkolik cahil aktör bozuntusu ele geçirmiş oraları...

Hele sinema... Bir cümlelik billboard reklam sloganı bulan ve bundan film yapmaya çalışan zavallılar... Ne senaristler senarist, ne yapımcılar yapımcı... Hele oyuncular... Son yaptıkları en başarılı iş mahallenin fotoğrafçısına dömi profil poz vermek, o daha gerçekmiş en azından... Yönetmenlere yağda yumurta bile pişirtmemek lazım...

Ya köşe yazarları... Af buyrun bir tuvalet maceralarını anlatmıyorlar... Yasla sırtını cemaate... Ohhh! Salla

babam salla!

Hele müzik dünyasından hiç bahsetmeyelim... Solfeji Hacıbey kebabçısında ara sıcak sanan bir güruhun tekelinde bu piyasa da...

Ama hepsi şöhret... Hepsi nasıl da istedikleri her şeye kestirmeden ulaşıyorlar... Nasıl da her söyledikleri ve yaptıkları haber oluyor... Nasıl da ehliyetleri olmadığı halde ve de alkollü, trafik polislerine sadece selam vererek geçiyorlar ve nasıl da her istedikleri manıtayı bir şekilde götürme ve bunu da malzeme yapabilme kurumuna sahipler...

Ve ben sadece Pazar'ları bütün bunları gazetelerin ana, ek, insert ve

ekstra sayfalarına bakarak düşünüyorum, alet oluyor, sinir oluyor, tüketemiyor, kabız oluyor, kaşınıyor, huzursuzlanıyor, saldırgan oluyor ve tepiniyorum... Çünkü yerim yanlış...

Ben o gazetelerin başında onları izleyen değil izleten olmalıyım...

Pazarları çay bahçelerinde ekşimiş suratları ile şöhretlere bakıp beğenmeyen ama içten içe ikame kamçılamasına girmiş kökü betonda okuyucu kitlesinin burnuna yellenmek istiyorum...

Tamam... Kararımı verdim... Pazartesi şöhret oluyorum...

Geç bile kaldım bu kararı vermekte... Yıllardır şöhret kurumuna muhalif tavrımı bilen tüm tanıdıklarına ise vereceğim cevaplarım hazır... Bok yemek istiyorum... Onun içinde boğulmak istiyorum...

Onu yutmak, çıkarmak, bulanmak, gerinmek, yerinmek, ahkam kesmek, gevremek, püskürmek, dillemek, inlemek, sürtünmek ve yırtmak ama en önemlisi bunların hepsini kameraların önünde yapmak isti-

yorum...

Pazartesi başlıyorum...

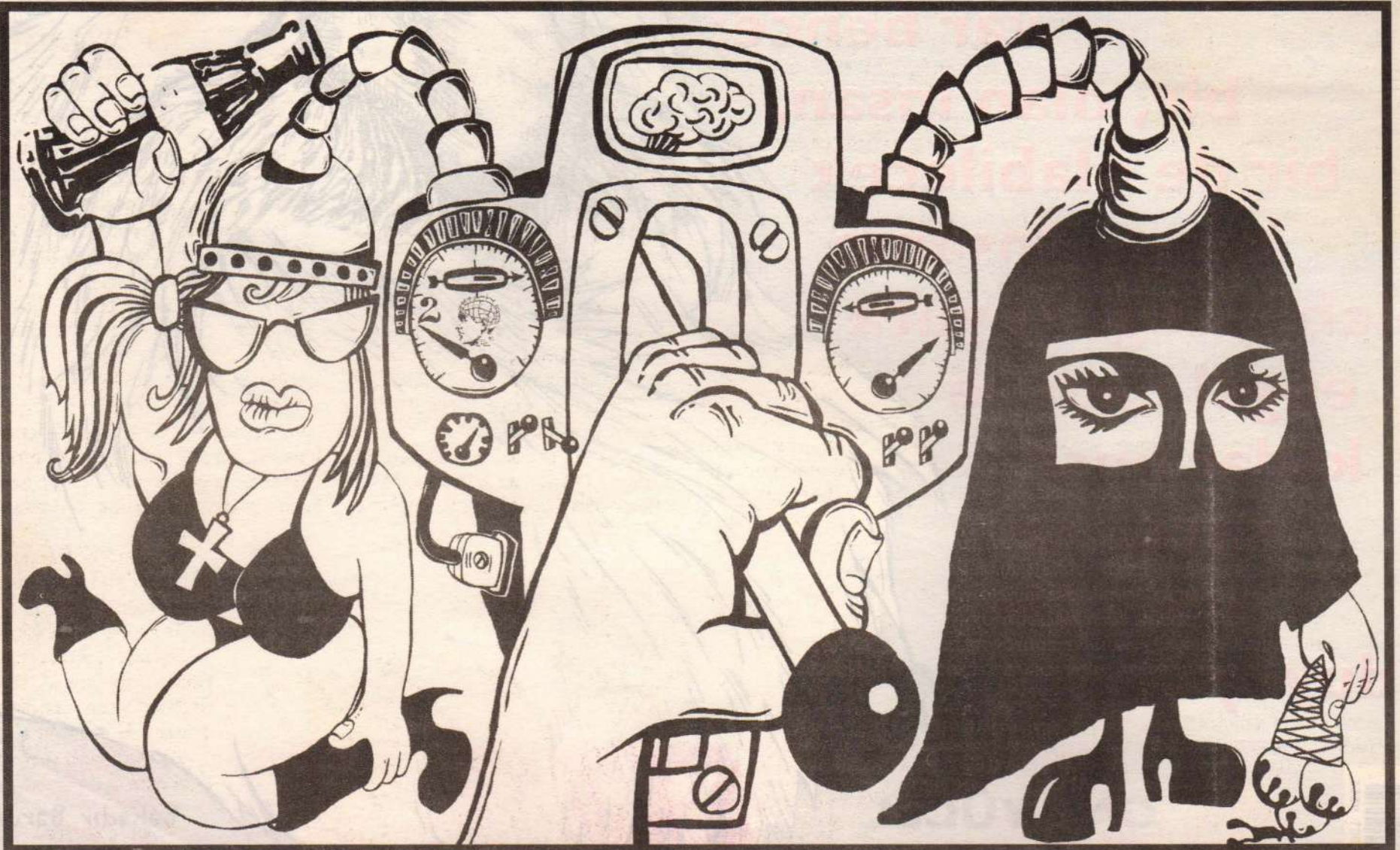
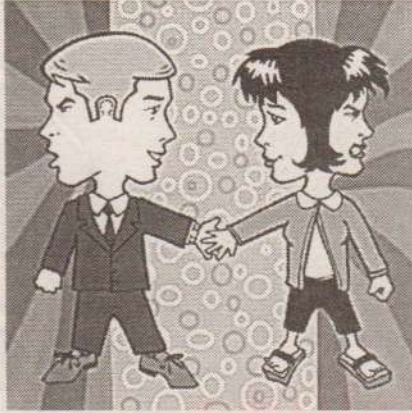
Ne gerekirse yapacağım... Belki de hemen o locanın damarından, o şık kulüplerden başlamalıyım... Ne salak gibi elimde projelerle dolaşacağım... Gir direk kalbine aorttan, tatlı bir baloncuk gibi dolaş oralarda... Kapıdaki gazetecilerden kaçır gibi yap... Valelere bolca bahşış ver... Ve içerde aslan CEO'ların yanında onların kodlanmış esprilerine kontralar yap...

İşte bu... Ben niye bekledim ki... Pazartesi şöhret oluyorum...

Evet bu girişim biraz tuzlu... Ama bu da bir yatırım.. Şöhret olmak, marka olmak, firma olmak dönüşü pahalı işler... Pazartesi'de cep telefonu faturası ile kredi kartının son günü... Aslında geçen Pazartesi'ydi ama bankacı tanıdık, idare ettirdik... Bu pazartesi en az limiti ödemezsek hem kart iptal olacak, hem de icralık olacağız...

En iyisi bu pazartesi şu acilleri halledelim... Belki öbür pazartesiye...

Evet, biz en iyisi pazar gazetelerimize dönelim... Bak... Yine bu kadını manşet yapmışlar... O estetikli burununu kaldırmadan poz verseymiş... Sabah sabah mağara gibi iki deliğe bakarak sütlü nescafemi içmek zorunda mıyım ben ya!...



"Filiz'e Havana Big'te rastladık. İskelede yattığı yerde bikinisini değiştirmek istedi. Hatırlatalım, Filiz daha önce de üstsüz yakalanmıştı."

Welcome to the machine 2004

www.extramucadele.com

Kendilerinin değil başkalarının saptadığı merkeze yerleşmek istiyorlar. Taşra merkeze gelince merkez de taşrayı mı gider? Biz eskiden kömür sobasında mısır patladırık, nedir şimdi bu mikro dalga fırın muhabbeti? Dalga mı geçiyorlar bizle mikro mikro... Mustafa!

Taşranın İktidarı İktidarın Taşrası

RAGIP DURAN

Kolay değil yıllarca kenarda oturup sonra birdenbire merkeze yerleşmek. Uzaktan gelip ortaya oturmak. Kasabadan kente, kentten başkente de öyle zırt diye gidilmez. Hiç bir yer kimsenin kapalı alanı değil. Mobilte var yanına da bir adet esneklik veriyoruz Bırhan Pazarlamada. Aristokrasi ve imtiyazlar yıkılalı çok oldu çok. Ama doğayı değiştirmek benzemez iç çamaşır değiştirmeye. Onlar ikisini de pek değiştirmiyor zaten. Mesela şakağıma tabanca dayasalar ne soldan ne de Galatasaray'dan vazgeçebilirim ben. Onlar (*) da kolay kolay bırakmıyor dindar ve muhafazakar geçmişlerini. Bırakamazlar, normal... Çarıktan mokasene, şalvardan ütülü serj pantolona bu ne hızlı geçiş... Yoksa bu nedenle mi ince çizgili mafya takım elbiseleri?

Taşra taşrayı, merkez de merkezi yönetir diye bir kural yok ama, merkez taşrayı yönetmeye çalışırken zaten binbir sorun, şimdi de taşra merkezi yönetmeye kalkınca biniki sorun. İnsanla alakası yok zaten bu karmaşanın. Onların da insanla alakası pek tacir. Mekanla zamanda, hem ikisinin kendi arasında hem de herbirinin kendi içinde tenakuzlar var, onbinmilyarlarca...

Taşradan iktidara giden yolda yürüyenlere bakın. Kasım kasım kasılmaktalar, yüksek sesle konuşurlar üstelik, içerik zayıf olunca ses hacmini yükselterek muhteva katmaya çalışırlar söylediklerine. Çok konuşurlar az şey söylemek için, bazen de hiç...

Kıskanırlar çevrelerini iktidar oldukları halde, çünkü oraya yakışmadıklarının farkındalar. Bir de yazar-çizer, aydın-akademisyen kadroyla raşitik ilişkileri. Ken-

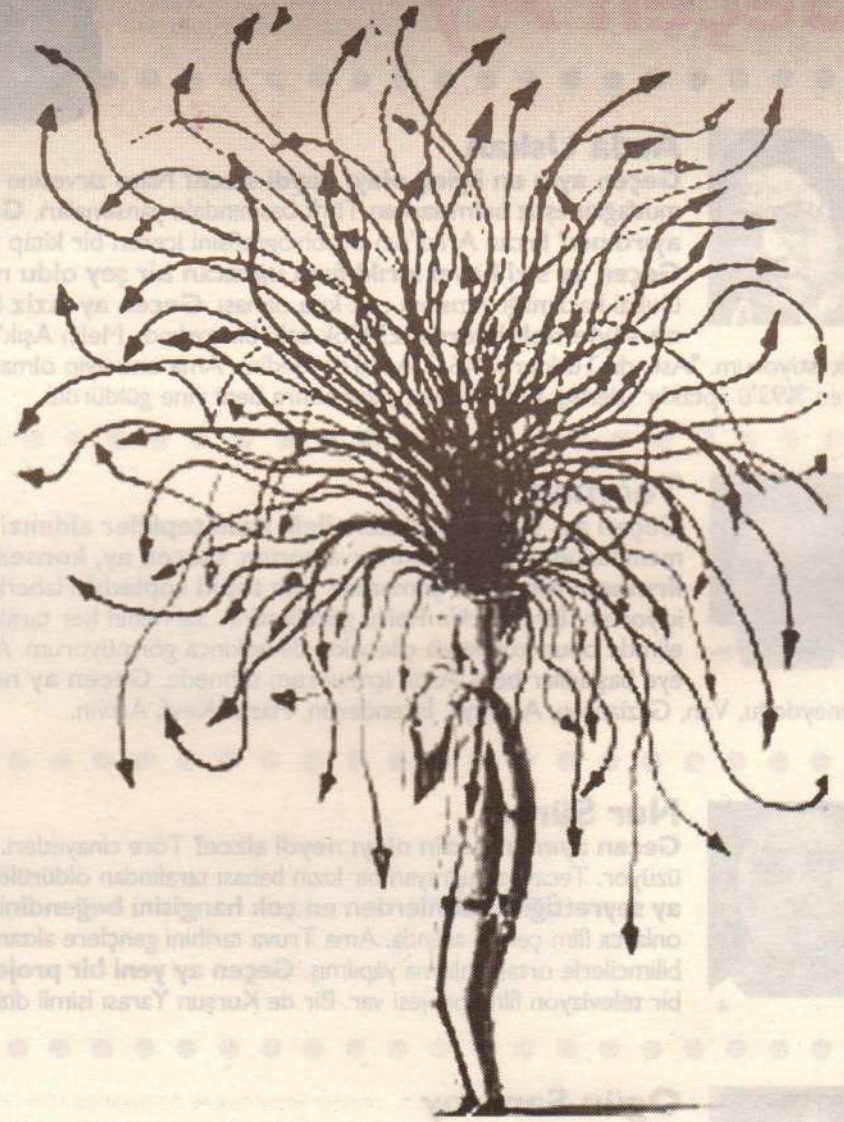
di cenahlarında bulunmaz bu nadide insanlardan, başka modüllerden ithal ederler ama onlara da pek güvenmezler, teknik kadro düzeyinde kullanacaklar. Aşağılamak isterler aslında çünkü aydın boyun eğmez böyle kof köylü havalara.

İktidar kitap okumaz. İktidardakiler de...

Şimdiki iktidarda binlerce eksiğin arasında dikkat çeken iki eksik daha var: Gülme yoksulu ve hobisizdir bunlar. Gülün Adı'nda **Umberto Eco**, gülmenin fikir açıcı hatta isyankar ve eleştirel kartvizitini ne hoş anlatmıştı. 'Karı gibi gülme len!'. Oysa ki karıları zaten en mahzun ve en masum tedirginlikte...

Hobi dediğim esas olarak ana mesleğin dışındaki meşgale. Bunların mesleği bile tartışmalı aslında: 'Serbest'. Ya da 'İşte ticaret yapıyoruz'. Kuru yemiş, muhabbet, başörtülü televizyon kanalları seyretmek bir de dede ya da büyükannenin anlattığı menkıbeler, dini hikaye ve masallar. Pek müzik sevmezler. Spor desen mübah değil. Bulmaca çözer bunlar bir de. Pek matah bir şeymiş gibi. Yukarıdan aşağıya iki harf. Mısır Tanrısı: Ra!

Erkekleri pek mutedil görünür cinsi latifenin yanında. Aklından geçenini sormayın, söylemez ama daha doğaldır içindeki. İçki içmezler, şerbet ve portakal suyu barajları nedeniyle.



Her şey meta, her şey alınır satılır bunların dünyasında. Ruhları tüccar, vucutları tüccar. Gönül ve beyinleri altın, gümüş, mücevherat, dolar, euro ve bilimum dövizler. Gül yağı kokulu Riyaller...

Fransızca bilmezler ki, Jose Bove okusunlar: Bu dünya satılık bir mal değildir. İngilizce de bilmezler ama Beyaz Saray, ikinci adresleri. Aslında Türkçe hiç bilmezler, dil değil mühim olan arkasındaki, altındaki düşünce. Düşmüştür, düşüktür düşünceleri, ünceleri, celeri, leleri,leri, ri... Karadeniz ya da Orta Anadolu şiveleri bile otantik değil.

Elit olunmuyor, doğuluyor. Elit olmak istemek, arzu dahilinde ancak icrası mümkün değil... Halkçı da

olunmuyor zorla. Oy pusulaları sandıkları tıka basa doldursa da. Van Dijk'ın 'İdeoloji Üzerine' diye bir kitabı...

Taşranın temsilcisi mi onlar? Evet, taşrada bunlardan var bir kaç eşantiyon. Buzdolabı bayi mesela ya da Ticaret Odası yönetim kurulu yedek üyesi. Azınlık terbiyesi hiç yok bunlarda. Parmak sayısına bakıp azınlık kırmaya hazır bunlar. Kendi parmakları pek kırılmamış ya şimdiye kadar... Hep 'Biz' ve 'Onlar' diye bakıyorlar aleme. Onlar gibi olmak istiyorlar bazen, altyapı ve üstyapı izin vermiyor. Onları kendilerine katmak, harmanlamak, eklemlemek istiyorlar çoğu zaman, e onlar da o kadar muğlak, biçimsiz ve elastik değil ki...

Bu memleket aslında Foucault'nun laboratuvarı olmalıydı. Sosyal bilimlerde deneme tahtası. Sıçrama tahtası. Taşradan merkeze, silik muhalefetten iktidara, oradan da yozkent'e...

Askerin anti-tezi mi ki bunlar?

*Sen çok yaşa Cemal Süreya abi, 'Onlar için Minibüs Şarkısı'.



Geçen Ay



SERAY ŞAHİNER



Arda Uskan

Geçen ayın en ilginç olayı neydi sizce? Nato zirvesine katılan yabancı liderlerin Türk mutfağını eşsiz bulmalarının Türk basınındaki yansımaları. **Geçen ay en çok neye zaman ayırdınız?** Ercan Arıklı'nın otobiyografisini içeren bir kitap yazıyorum. Onunla ilgilendim. **Geçen ay sizi hayal kırıklığına uğratan bir şey oldu mu?** Ayşe Arman'ın bir günlük Dubai kaçamağı yazısının çok kısa olması. **Geçen ay Aziz Nesin'in ölüm yıldönümüydü, ne söylemek istersiniz?** Çok zeki bir aydıdı. Melih Aşık'ta okuduğum bir cümlesini aktarmak istiyorum. "Aslında Türklerin %66'ı Aptal'dır dedim. Ama onu ayıp olmasın diye söyledim. Anayasaya oy veren %93'ü aptaldır" demiş. Ölümünden yıllar sonra beni yine güldürdü.



Teoman

Geçen ay, yeni kasetinizle ilgili nasıl tepkiler aldınız? Tam bilmiyorum. Albümden çok memnunum. Güzel eleştiriler alıyorum. **Geçen ay, konserlere elinizde sponsorunuz olan firmanın birasıyla çıkmanız çok tepki topladı?** Haberler abartılmış, yıllardır sahnede içiyorum. Bira Rock'n Roll'u güzelleştirir. Sahnenin her tarafında Tuborg yazınca, ben de elimde onun kutusuyla çıkmakta bir sakınca görmüyorum. Annem falan artık alkolik zannetmeye başladılar beni. Artık içmiyorum sahnede. **Geçen ay nerelerde konser verdiniz?**

Güneydoğu, Van, Gaziantep, Antakya, İskenderun, Hasan Keyf, Artvin.



Nur Sürer

Geçen ayın en hazin olayı neydi sizce? Töre cinayetleri. Bu beni Irak'taki savaş kadar üzüyor. Tecavüze uğrayan bir kızın babası tarafından öldürüldüğünü okudum gazetede. **Geçen ay seyrettiğiniz filmlerden en çok hangisini beğendiniz?** Truva'yı beğendim. Truva'yla ilgili onlarca film çekildi aslında. Ama Truva tarihini gençlere aktarması açısından iyi. Film için tarih bilimcilerle ortak çalışma yapılmış. **Geçen ay yeni bir projeye başladınız mı?** Evet. ATV için bir televizyon filmi projesi var. Bir de Kurşun Yarası isimli dizinin çekimlerine başlayacağız.



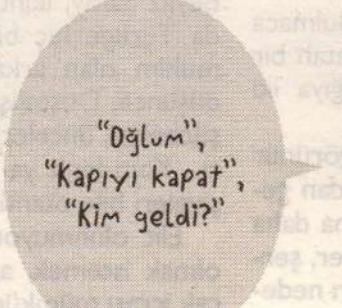
Ogün Sanlısoy

Geçen ay başınıza gelen en kötü olay neydi? Konserden bir gün önce bileğimi burk-mamdı. **Geçen ay hangi kitapları okudunuz?** Ortadoğu'yla ilgili bir kitap. Hala da okuyorum. Araştırma yazısı gibi. **Geçen ay hangi filmleri izlediniz?** Geçen ay film izlemedim. Düzenli olarak da izleyemiyorum. Tek başıma da izlemeyi sevmiyorum. Eküri lazım bana bir tane. Görülmesi gereken de çok film var. İnşallah diyelim. **Geçen ay kimlerin konserini izlediniz?** Rock The Nations festivalinde birçok grubu izleme şansım oldu. Mor ve Ötesi'ni izledim. **Geçen ay albümünüzle ilgili çalışma yaptınız mı?** Pencere'ye klip çektik.

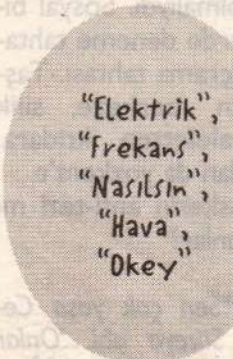
Gün Boyunca En Çok Kullandığınız Laflar

Metin Kaçan
(yazar)

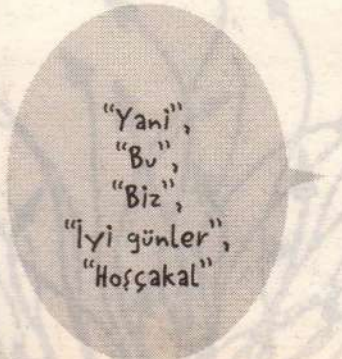
"Rabbim benim
ilmimi arttır",
"Esrarlı aşkım",
"Ajan ustam",
"Güzeller güzelim",
"Tamga"

Suna Selen
(tiyatrocu)

"Oğlum",
"Kapıyı kapat",
"Kim geldi?"

Lale Müldür
(şair)

"Elektrik",
"Frekans",
"Nasılsın",
"Hava",
"Okey"

Selim İleri
(yazar)

"Yani",
"Bu",
"Biz",
"İyi günler",
"Hoşçakal"

"Bu kitapta hayaller ile düşler iç içe geçmiş, karakterlerin algılarını biçimlendiriyor... Anlatıcının, kişinin bedeni ile zihni arasındaki geçişlerden metni bölümlemek için bir gereç olarak yararlandığını görüyoruz. Yüce Yöney, *üçüncü*'de, tekil bireyin kentin bilinemez yapısında adımlarını nasıl atacağına ilişkin tutarlı bir anlatı kurmuş."

Türker Armaner

üçüncü

Yüce Yöney



Citlembik

www.citlembik.com.tr

**Türkiye'nin
bu koşullarında,
bu kadar yabancılaşmanın
olduğu bir atmosferde
insanın dostlarının
olması güzel.**

**Soner
Yalçın**

**Bir yaştan sonra
arkadaşlık kurmak
kolay değil. Arkadaşlığı,
oturtmak, bunu
korumaya,
kollamaya çalışmak
da bayağı bir
emek istiyor.**

**Cüneyt
Özdemir**

Birbirimize Tutunup Yaslanıyoruz

Tanışma

Cüneyt Özdemir: Nasıl tanıştık, hatırlıyor musun Soner?

Soner Yalçın: Sen söyle Cüneyt, anlat bakalım.

Cüneyt: Ben gelmiştim sana, bir haber yapacaktık Eşref Bitlis'le ilgili. Ankara'da randevulaştık. Sonra sen Anıttepe'de, Anıtkabir'in yanında bir evde oturuyordun. Ben de daha önce o eve gelmiştim; senden yaklaşık bir yıl önce o evde oturmaya çalışıyordum; İstanbul'a taşınmamıştık daha. Aca-yip bir şeydi... Benim oturacağım evde, kaporasını verdiğim, hatta içinde kız arkadaşım ile öpüştüğüm evde Soner oturuyor gayet sakin bir biçimde kurulmuş... Vay be dedim, şansa bak... Koskoca Ankara'da sen git o evi tut. Garip gelmişti ta o zamandan bu olay.

Laik Ev

Soner: Ankara'nın en güzel eviydi ama, değil mi? Anıtkabir'in bütün o çamlarına bakıyordu.

Cüneyt: Ama tam kartpostal gibi. En Atatürkçü ev oydu herhalde. Ondan daha laik bir ev yoktu.

Soner: O nedenle zaten, o nedenle. İdeolojik yakınlığımız nedeniyle tuttuk o evi.

Cüneyt: İlk o söyleşide konuştuk, onu hatırlıyorum. Behçet Cantürk'ü yazmıştın, onların üzerine gidiyordun. Susurluk çetesi sonradan ortaya çıkmıştı. İşte sen şey demiştin: "Sen bunlara bulaşma, ben bunları gördüm ve gerçekten

de bulaşılacak şey değil" demiştin. Bak, orasını çok iyi hatırlıyorum. Hatırlıyor musun?

Çıplak Devlet

Soner: Behçet Cantürk'le ilgiliydi galiba o söylediğin.

Cüneyt: Evet.

Soner: "Ben devleti çıplak gördüm" dediğin.

Cüneyt: Evet. İlk orada tanıştık. Sonra ben İstanbul'a döndüm ve telefonda konuşmaya başladık sanırım, değil mi? Öyle hatırlıyorum.

Soner: Ben de Show TV'ye geçtim; Show TV'nin haber müdürlüğünü yapıyordum. Ondan sonra konuşmaya başladı haberlere ilişkin çünkü daha evvel Susurluk yok muydu?

Cüneyt: Yoktu.

Soner: O zamanlar biz Susurluk'u

konuşuyorduk.

Cüneyt: Sonra dostluğumuz sanırım Mehmet Ağar'ın istifasıyla pekişti. Mehmet Ağar'ın o Susurlukçular'ın kaldığı otele kaldığını ilk ikimiz keşfetmiştik hatta. Sen Show'da Reha Muhtar'a ilk kez bağlanıp anlatmıştın, çok güvenilir kaynaklardan almış gibi.

Susurluk Kazası

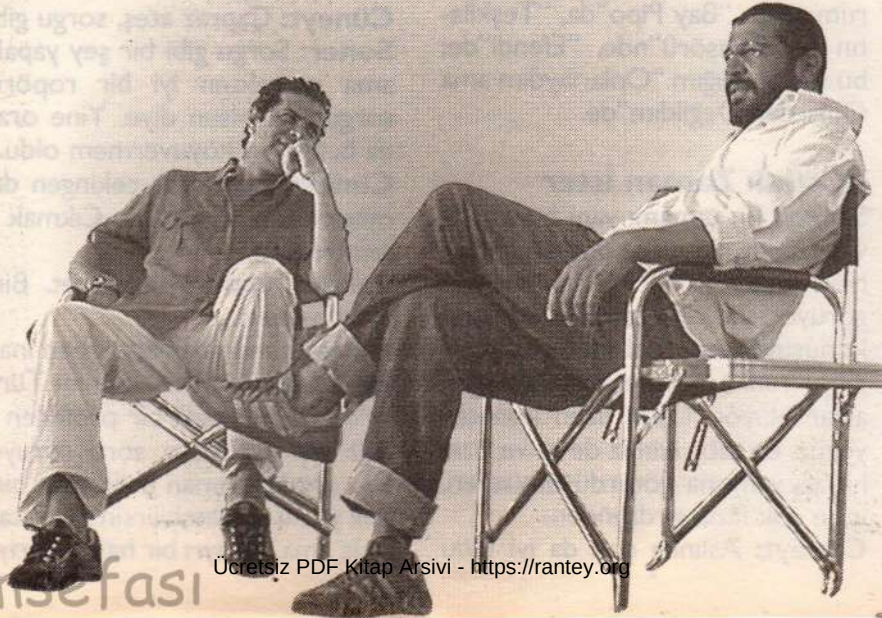
Soner: Hayatımda ilk defa telefonla televizyona çıktım, telefon bağlantısıyla. Reha Muhtar'la da çok kavgamız olmuştu o zaman. Ben kesinlikle televizyona çıkma taraftarı değildim. En son pazarlık-tan sonra olacak şey değil, Ankara'ya bağlanıyorlar ve aslında benim canlı yayına çıkıp söylemem gerekiyor. O zaman dedim "ben telefonla çıkayım". Ve telefonla

çıkmıştım. Ama biz tabi o süreci beraber yaşadık. Bu Susurluk kazası olmadan önce, 3 Kasım 1996'dan önce. Susurluk'da isimleri geçen insanların neler yaptıklarını üç aşağı beş yukarı tahmin ediyorduk ve peşlerindeydik yani. Bizim de öyle bir şeyimiz vardı. Ama peşlerindeydik derken, korka korka yapıyorduk tabi. Bayağı da korkuyorduk. O sırada senin takip edilme olayların oldu.

Cüneyt: Tam o dönem bana MİT raporunu satmaya çalışıyorlardı. Daha Susurluk patlamamıştı. Kim alacak diye uğraşıyorlardı. Beni o dönem acayip takip etmeye başlamışlardı. Ben de sana soruyordum "Ne yapmak lazım, nasıl yapacağız" diye. Bizimkisi garip bir dostluk başlangıcıydı sanırım. Şöyle bir baktığın zaman, direkt haberle başladı. Başkaları bir şekilde arkadaş olur, yerler içerler. Bizim seninle yaklaşık bir yıl, iki yıl yalnızca haber üzerine konuşuyorduk, değil mi? Ankara'ya geldikçe ziyaret ediyordum.

Bizi Haber Birleştirdi

Soner: Ya haberler de hiç iyi, basit haberler değildi yani. Ucunda her zaman ölüm olan haberlerdi. Ben geçenlerde Behçet Cantürk'ün ve Ersever'in önsözlerini yenilediğimde kendi yazdıklarına inanmadım yani; ne kadar acayip bir süreçten geçmiştik, ölümün nefesi, aslında ne kadar bizim ensemizdeymiş ama işte o heyecanla,





İnsan bir yanıyla yalnızdır. Bir yanıyla toplumsal bir canlıdır. Ama özünde yalnızdır. Yalnızlık paylaşılır falan, yok öyle bir şey. Yalnızsındır işte.

gazetecilik de öyle bir heyecan galiba. Yani bütün bunlar belki de adrenalini yükseltiyor. Bayağı bir koşuşturduk o dönemde.

Cüneyt: Herhalde bizi haber birleştirdi diyebiliriz. Çalışma arkasında da eğleniyor musunuz diye soruyor arkadaşlar.

Soner: Ama bizi hala haber birleştiriyor. Yani bir ortak üretim ahbablığı, arkadaşlığı sürüyor. Yani ortak üretim olmadığı zaman onu çok fazla sürdürmek biraz zor.

Cüneyt: Ya da aslında bu da çok emek istiyor. Yani bir arkadaşlığı hele belli bir yaştan sonra kurmak kolay değil. Baktığın zaman, bizim gibi Ankara kökenliler, şehir değiştirenler, arkadaşlarından, çevresinden kopanlar için bir arkadaşlık kurmak, oturtmak, belli bir yaştan sonra bunu korumaya, kollamaya çalışmak da bayağı bir emek istiyor.

Soner: Bu mesleğin de işsel koşulları arkadaşlığı ve dostluğu biraz engelliyor.

Yüzde Doksan Eğlenerek Yapıyoruz

Cüneyt: O ayrı bir konu. Arkadaşı değil, babasını tanımıyor adamlar bir haber uğruna. Evet, çalışma arkasında da eğleniyor musunuz diyorlar? Çalışma önünde eğleniyoruz herhalde ki çalışma arkasında da eğleniyor musunuz gibi soru gelmiş. Öyle bir imaj bıraktık herhalde. Eğleniyoruz aslında. Geriliyoruz da eğleniyoruz da.

Soner: İkisini de yapıyoruz canım, yoksa çekilmez yani yapılan işler.

Cüneyt: Ama daha çok eğlence

gibi. Yani yüzde 80, hatta yüzde 90 eğlenerek yapıyoruz. Bunun yüzde 10'unda da geriliyoruz, ama gerilince de çok sert geriliyoruz.

Soner: İçimizde yüzde 80 bu gerginliği yaşıyoruz ama dışarıya bu gerginliği vermemeye çalışıyoruz. Yani kolektif bir çalışma olduğu zaman o kolektif çalışmada çok da gerilemiyorsunuz. Çok gerildığınız zaman iş ortaya çıkmıyor. İçinizde belki çok fazla geriliyorsunuz ama onu yansıtmamaya çalışıyorsunuz. Bu sefer de eğlenceli hale getiriyorsunuz.

Cüneyt: Aslında şöyle düşününce en çok eğlendiğimiz anlar en gergin olduğumuz anlar. En stresli olduğumuz anlarda sürekli bir espiro dolaşılıyor daha

çok, herkes bir şekilde hafifletmeye çalışıyor bir misyon yüklenmiş gibi. Hadi biraz sakin olalım gibi.

Soner: Evet, o gerginlik, o stres kahkahaya neden olabiliyor bazen.

Cüneyt: Bir araya geldiğinizde yaptığınız en uzun muhabbetlerin konusu genelde ne oluyor? Geygin belini kırıyoruz diyebiliriz!

Soner: Öyle bir şey yok yani. En uzun hangisi oluyor gibi bir değerlendirme yok. Konusuna göre değişiyor. Bu. Bazen hayata ilişkin de uzun konuşuyorsun, bazen habere ilişkin de uzun konuşuyorsun.

Cüneyt: Aslında dönem dönem değil mi, mesela birimiz bir kitap yazıyoruz, yazmaya çalışıyoruz. O dönem ona yoğunlaşıyoruz bir şekilde. Onu konuşuyoruz, daha uzun tartışıyoruz. Ben hatırlıyorum senin "Bay Pipo"da, "Teşkilatın İki Silahşörü"nde, "Efendi"de; bu son yazdığım "Onlarlaydım ama Onlardan Değildim"de.

Dostluk Zaman İster

Soner: Bu tamam; yani bunlar da var tabi de, ama sen diyelim ki Cüneyt Özdemir'de bir can sıkıntısı görüyorsun, onunla da uzun uzun konuşuyorsun, anlatabiliyor muyum? Yani benim hayattan bıktığım anlar oluyor. Uzun uzun konuşuyoruz. Bu tabi, ikimiz de işi ve özel hayatı yanyana götürdüğümüzden, içiçe çok fazla girdiğinden.

Cüneyt: Aslında çok da iyi oldu

düşününce.

Soner: İlyiği veya kötülüğü anlamında söylemiyorum, konuşma olarak.

Cüneyt: Aslında İstanbul'da birbirine destek olan çok da insan yok baktığımızda. Etrafımızda benzer yaşamlarda 4-5 kişi... Benzer hayatlar kurduk bir şekilde ve birbirimize tutunup yaslanıp götürüyoruz bu işi, en azından şu yıllar için.

Soner: Ama ben yine de şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Yani sayılarının az veya çokluğu değil, nitelikli insan olması önemli diye bakıyorum. Yine de Türkiye'nin bu koşullarında, bu kadar yabancılaşmanın olduğu bir atmosferde insanın dostlarının olması güzel. Az veya çok diye bir şey yok. Çok olması da, zaten bu mesleği yaparak, bu kadar işi gücü yaparak söz konusu olamaz. O kadar zamanın yok. Dostluk zaman ister zaten.

beşN birK'yı

Soner Yalçın Sunsaydı

Cüneyt: Programın sunucusu Soner Yalçın olsa ne olurdu? Böyle bir soru sorulsa, cevabı gerçekten bilemezdim.

Soner: Çok asık suratlı bir program olurdu ve herkes herhalde zaplardı. "Ay zaten gerginiz, bir de o gergin adam karşımıza çıktı" diye.

Cüneyt: Aslında ben bunu sana daha önce birçok kez teklif ettim. Birçok kez "Gel, birikimli bir biçimde ekran önünde olayları değerlendir; söyleşiler olduğu zaman beraber çıkalım, hatta sen yap" diye. Ama yapa yapa bugüne kadar 2-3 dosya yaptın ekranda kendinin gözüktüğü.

Soner: 32. Gün'de projemiz de vardır, Mehmet Ali Birand'la beraber üçümüz katılmıştık. Enver Altaylı'yla yapmıştık. Birimiz iyi polis, öbürümüz kötü polisi oynayarak bir program yapalım, bir konuk alalım ve bir şey havası verelim, bir sandalye koyalım...

Cüneyt: Çapraz ateş, sorgu gibi...

Soner: Sorgu gibi bir şey yapalım ama gerçekten iyi bir röportaj, sorgulama olsun diye. Yine orada da benim su koyuvermem oldu.

Cüneyt: Sen biraz çekingen davranıyorsun, o yüzden. Çıkmak istemiyorsun.

Soner: İstemiyorum, evet. Biraz istemiyorum.

Cüneyt: Aslında çıksan ben inanıyorum iyi olacağına. Çünkü Türkiye'de herkes belli bir profilden ve belli bir noktadan soru soruyor. Sen çıktığın zaman belki evet biraz asık yüzü görünebilirsin senin tabiriyle ama, bu ayrı bir hava getiriyor

gibi. Yani herkes sempatik, güler yüzlü olmak zorunda değil gibi geliyor bana. Yani şu anda Türk televizyonlarında gerçekten sert soru soran kimse kalmadı, kimse yok. Olsa bile karşısına çıkmıyor kimse. Yani al gülüm ver gülüm röportajlarla götürüyor bu işi.

Soner: Ama biraz karşınızdaki adamlar da sert sorular istemiyorlar. Yani bir iki program yaparsın, ama üçüncüde herkes kaçır. Bu da Türkiye'nin bir gerçeği. Yani alışmış insanlar. Bana gerçekten iyi sorular sorsun, beni sıkıştırmasın, ben kendimi olduğumdan daha farklı göstereyim istiyorum. Bu da Türkiye'nin başka bir basın sorunu.

Cüneyt: Bir keresinde böyle bir şey önermiştim. BBC'de yayınlanan Hard Talk gibi bir şey yapalım dedik, kanaldan şöyle bir yanıt gelmişti: "Türkiye daha buna hazır değil". Şimdiki yöneticiler öyle değil de, o dönem başka birileri vardı. Oysa ben hala iyi olacağına inanıyorum.

Soner: Daha genciz, dur bakalım.

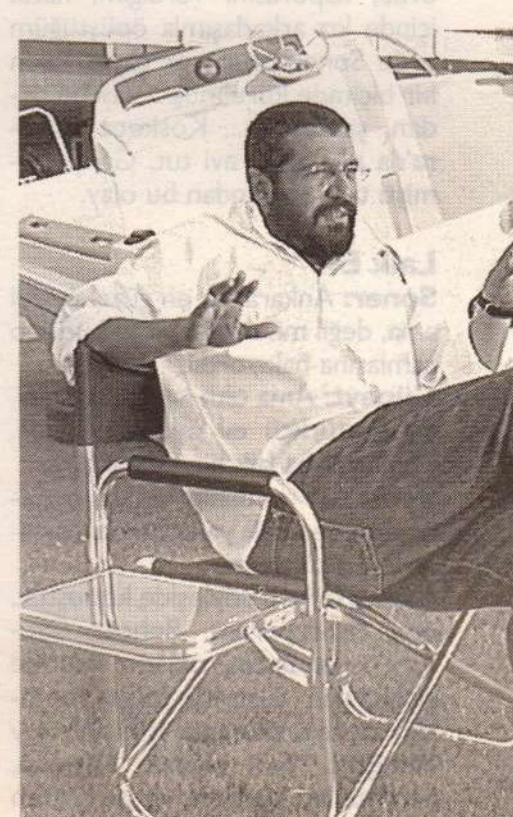
Cüneyt: Başka projelerimiz var mı?

Soner: Var ama söylemeyiz.

Cüneyt: Süper projelerimiz var.

Soner: Tabi biz sadece beşN birK'yı yapmıyoruz. Bizim başka yaptığımız işler de var, belgeseller de yapıyoruz. Ama tabi bunları yaparken bizim bir tek kıstasımız var: keyif aldığımız işler yapalım diyoruz.

Cüneyt: Evet. Onun dışında şimdi mesela başka bir ortaklığa girdik, kanalın dışına çıktık. Yeni projeler üretiyoruz ama İstanbul'da herkesin bir projesi var ve herkes para kazandıracak projeler üreti-



yor. Şu son bir yılda para kazandıracak ama hoşumuza gitmeyen birçok projeyi reddettiğimizi biliyorum. Millet bize dışarıdan baksa güler herhalde, "Ya, daha yeni kurduğunuz şirketinizi, etiniz ne budunuz ne, ne diye böyle bir şey yapıyorsunuz" diye ama bizim hoşumuza gitmeyen hiçbir şey yapmamak lazım. Yani şöyle bir avantajımız var: Bizim çok geniş bir perspektifimiz var. Yelpazemiz çok geniş; yalnızca haber belgeselleriyle sınırlı değiliz. Daha açığız ve daha da açmaya çalışıyoruz. Biraz muhafazakar kaldık gibi bile geliyor hani.

Soner: Yo, açılıyor işte. Bak, Kurtlar Vadisi'yle açıldık bile.

Allah Muhtaç Etmesin

Cüneyt: Sigortalı mısınız diye soruyorlar Soner?

Soner: Sigortalıyım. Hem devletten, hem özelden sigortalıyım.

Cüneyt: Ben de sigortalıyım ama ne işime yarayacak, bilmiyorum aslında. Hâlâ sigortalı olmayı anlamış değilim. Bilmiyorum, yani felsefe olarak bir şeye sigortalı olmak, hele de bu SSK gibi bir kurumsa bana çok da şey gelmiyor. Büyük de konuşmamak lazım ama Allah muhtaç etmesin, bizi eline düşürmesin.

Soner: Bu SSK konusunda SSK'nın eleştirecek birçok noktası olmasına rağmen sosyal devlet anlayışının bir parçası olduğu için SSK'lar olsun ya bu ülkede.

Cüneyt: Hayır, olmasın demiyorum. Yani felsefe olarak. Hani yaşam tarzı olarak. Sanki her an başımıza bir şey gelecek gibi bir hayat sürüyoruz ya. Hani bir emeklilik gününü düşünüp "Dur bakalım, si-

gortadan emekli olduğumuzda..." Kurum olarak karşı değilim yani.

Soner: Yarını düşünerek birtakım yatırımlar yapmak bugünü ertelemek anlamına geliyor aslında.

Cüneyt'i Başgöz Etmek

Cüneyt: Ya Soner, Cüneyt'i ne zaman başgöz edeceğiz diyorlar. Sen uğraşıyorsun gibi geliyor bana.

Soner: Ben biraz mantık evliliği diyebilirim.

Cüneyt: Düzgün bir mantık evliliği yapma fikrinin peşinde olduğunu ara sıra hissediyorum. Ama yok, yok, o kadar da değildir diyorum. Ben de o senin mantık evliliği fikrini iki defa düşündüm ve "Hayır" dedim. Etmeyelim Cüneyt'i daha başgöz, biraz daha dursun böyle.

Soner: Biraz çabalayalım, dur bakalım.

Ara Sıra Sıkılıyor Birbirimizden

Cüneyt: İş dışında da arkadaşlığımız var mıymış? Sadece iş arkadaşız.

Soner: Yani mümkünse mesai saatleri içinde arkadaşlığımızı sürdürüyoruz. 18.00'den sonra görüşmüyoruz.

Cüneyt: Böyle şu son iki-üç yıla bakıyorum; tatilleri bile birleştirmeye başladık. Farkında olmadan ama ara sıra sıkılıyor çok uzun seyahatlerde.

Soner: Mesela geçen yıl değil, ondan önceki yıl iyi sıkıldık.

Cüneyt: Japonya, Kore'ye gittiğimizde iki farklı ruh tuhaf bir coğrafyaya gidince, uzun da bir süre beraber kalınca gerçekten de sıkıldık. Ve tam bir "lost in translation" oldu. Döndüğümüzde bir ay birbirimizi hiç aramadık. Ama bir kırılganlık olduğundan değil, aramasak daha iyi olacak gibi gelmişti.

Soner: Şimdi mesela Bodrum'dayız. Bodrum'dan sonra 15-20 gün görüşmeyeceğiz mesela.

Cüneyt: Mümkünse görüşmeyeelim, kopalım.

Ne Olacak Bu Medyanın Hali?

Soner: Onu büyüklerimize sormak lazım.

Cüneyt: Bence iyi olacak. Durun daha. Burada iyimser olup topu taca atıp zaman kazanmak daha iyi. Medyanın içinde olup medyayı eleştirmek de bana çok şey gelmiyor; çünkü öyle şeylerle karşılaşırız ki bazen bir anda "Vay anasını!" dediğimiz şeyler çıkıyor karşımıza. Veya herkes medyayı dışarıdan kötülüyor ama medya so-

nuçta iyi kötü iyi ki medya var gibi geliyor bana.

Soner: Aslında dünyada en zor iş eleştirmenliktir. Eleştiri gerçekten çok zordur. Ama Türkiye'de en kolay yapılan da eleştiridir. Şimdi ben de medya için birçok eleştiri yaparım ama herkes, bütün 70 milyon medyayı eleştirdiği için, ben artık medyayı savunma durumunda hissediyorum kendimi. Türkiye diğer konularda nasılsa, medya da o zincirin bir halkası.

O derece lekeli, anlatabiliyor muyum? Hangisi ne kadar beyazsa, medya da o kadar beyaz diye düşünüyorum. Hele bütün eleştirilere rağmen, medya yine de bu ülkede iyi şeyler de yaptı.

Cüneyt: Son zamanlarda bir-iki panele gittim, artık gitmek de istemiyorum gerçi, çünkü bir anda bir medya mensubu olarak, özellikle de Anadolu'da insanlar seni karşısına alıyor. Evet, siz şunu yaptınız, bunu yaptınız diye. Ya kardeşim, ben bir medya mensubuyum da herkesin sorumlu bakanı da değilim. Yani iyisi de var, kötüsü de var içinde.

Soner: Seni beşN birK'yla biliyorlar.

Cüneyt: Ama hep öyle olmuyor.

Soner: Yaptığın işlerle, haberlerle eleştirilmen gerek ama tabi öyle olmuyor hep.

Takdir Ettiğiniz Ustalar

Cüneyt: Bu çok zor konu. Çünkü o ustalar okuyor bunu, takdir ettiklerim. Arıyor mesela seni 'teşekkür ederim' diye, ya da bir yerde gördüklerinde. Ama unuttukların ya da takdir etmediklerinin bir anda sana uzaktan dış bilemeye başlıyor, değil mi?

Soner: Hâlâ kamuoyunu, halkı bilgilendirme heyecanını duyan bütün meslektaşlarım benim takdirimi alıyor ya. Ama tabi yirmi yıldır bu işin içindeyim, iş takipçiliği yapan anlı şanlı ne adamlar var ve onlar hâlâ anlı şanlı dolaşıyorlar. Onlar adına üzülüyorsun tabi ama ister istemez tarih onları çöp sepetine atacak, ona inanıyorum. Bu med-

Ne çektiysem, benim yalnız kalmama bir şekilde tepki duyan, izin vermeyen, anlamayan kadınlardan çektim. O yüzden herhalde paylaşılmıyor yalnızlık bir şekilde.



yayı, özellikle bizim yaşadığımız 1980'den sonraki medyayı elli yıl sonra başka açılardan eleştirecekler ve o anlı şanlı isimlerin tari-

hin çöp sepetine gideceğine inanıyorum.

Cüneyt: Benim tek endişem pek çok garip olaya rastlıyoruz ama bunları yazamıyoruz, söyleyemiyoruz ama tabi aramızda konuşuyoruz. Ben aslında bunların unutulmasından korkuyorum. Bunlar da bir şekilde yazılmalı bence. Tarihte hep biyografiler yazılıyor, birileri kendilerini övüp duruyor, bir yerlere koyuyorlar kendilerini. Objektif yazılmıyor. Bugünler yazılacak mı acaba, merak ediyorum.

Soner: Kesinlikle yazılacaktır, sana söz veriyorum.

Cüneyt: Peki, teşekkür ederim ama orada dikkat edelim ne yazacağımıza!

Soner: Yani şimdi ben bir yandan televizyona çıkıp da Yılmaz Güney'i, Ahmet Kaya'yı, Nazım Hikmet'i görmüyorum diyorsa bu yazılacaktır elbette. Böyle bir şey olur mu? Bunun yazılması lazım.

Cüneyt: Kim dedi onu ya?

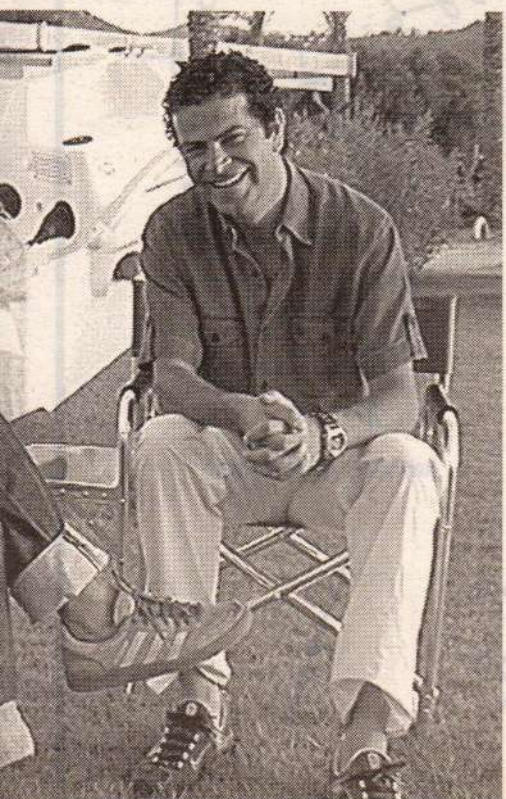
Soner: Biri demiştir elbette. Yani bu elbet birgün yazılıp çizilecektir.

Evlilik Aşkı Öldürür mü?

Cüneyt: Soner Yalçın bir tecrübeyle cevap versin.

Soner: Kesinlikle öldürür. Evlilik başka bir şey, aşk başka bir şey.

Cüneyt: Peki öldüren evlilik mi, yoksa evlenmeyip uzun süre beraber olsan yine ölmez mi aşk?



Soner: Çok uzun bir tartışma konusu ama evlilik bir kurum. Kurum her şeyi öldürür, anlatabiliyor muyum? Meslek aşkını da öldürür. Hayata duyduğun aşkı da öldürür. Kurum öyle bir şeydir. Kurum sadece bir cetvel, bir bilanço gibi. Bir bilanço oluyor zamanla. Bir alışkanlık oluyor.

Cüneyt: Bir ilişki de kurumsallaşmıyor mu bir süre sonra?

Soner: O da kurumsallaşıyor ya.

Cüneyt: Bana soruyorsun niye evlenmiyorsun diye. Soruyorlar.

Soner: Ama ben bu nedenle mantık evliliği diyorum, aşk evliliği demiyorum. Çok kızacak bana.

Yalnızlık Paylaşılır mı, Paylaşırsa Yalnızlık Olur mu?

Soner: Bu sorular beni aşar be!

Cüneyt: Aslında böyle bir şey olsa iyi olurdu. Yanında olup yalnızlığını paylaşacak birini bulursam ben gidip evleneceğim. Öpüp başıma koyacağım.

Soner: Öyle bir şey olur mu? İnsan zaten yalnızdır.

Cüneyt: Ama yalnızlığa saygı yok.

Soner: O ayrı ama insan bir yanıyla yalnızdır. Bir yanıyla toplumsal bir canlıdır. Ama özünde yalnızdır. Yalnızlık paylaşılır falan, yok öyle

bir şey. Yalnızsındır işte.

Cüneyt: Yani ben bugüne kadar ne çektiysem, benim yalnız kalmama bir şekilde tepki duyan, izin vermeyen, anlamayan kadınlardan çektim. O yüzden herhalde paylaşılmıyor yalnızlık bir şekilde.

Yerin Dibine Çirmek

Cüneyt: Yayında oldu birkaç defa. Ne oldu acaba?

Soner: Mesela senin yayınlarda isim karıştırma olayın, en son olduğu gibi.

Cüneyt: Hayır, asıl şu şeyi anlatalım. Ortak oldu aslında, o da Öküz dergisi yüzünden oldu. Çünkü Öküz dergisinde yazan hayat kadını Mehtap Kandemir'in bir kitabı çıkmıştı "Komple Hikayeler" diye. Biz de CNN Türk'te böyle güzel bir kitaba yer vermek istedik.

Soner: Hayat kadınının sigorta konusu, sendika, emekçi kadınların durumunu falan özetlemeyi isteyen bir kadındı. Böyle bir emekçi kadının da hayat hikayesi güzel olurdu. Bunu da ekrana taşıyalım dedik.

Cüneyt: Sonra bir bayan muhabir arkadaşımızı görevlendirdik, Özgül Apaçe'yi. Gitti, Mehtap'la güzel bir söyleşi yaptı. Ardından bizim yö-

netmenimiz Rengin Güner'e götürdü, günlük tanıtım yapılması lazımdı. O tanıtıma da yapılan röportajlardan sesler koyuluyor. Soner sonra ilk televizyonda izleyen sendin di mi? Beni alele acele aradın, evdeydin hatta.

Soner: Evet, televizyonda izledim ve duyduklarıma inanmadım çünkü tanıtımda hanımefendi diyordu ki...

Cüneyt: Hayır, Özgül soruyordu **Soner:** "Komple muamele ne demektir, bu kitabın adı niye Komple Muamele?" diye. O da diyor ki "Emmeye de gelirim, gömmeye de gelirim, o anlama gelir" diyor ve ekranda bunlar tam tamına çıkıyor.

Cüneyt: Soner de beni telaşlandırıyor. "Durdurunnn, tanıtımı durdurunnn" diye! Hemen durdurduk, ondan sonra Soner geldi sinirle, ben gittim odaya. Şimdi kızları tek tek çağırıyoruz. Özgül gel bakayım diyoruz, "Komple muamele ne demek?" Düşünüyor: "Bilmem". "Peki emmeye de gelirim, gömmeye de ne demek?", "Valla bilmiyorum, ne demek?". Sonra Rengin Güner'i çağırdık. Rengin de bilmiyor.

Soner: Hiçbiri de bilmiyordu "Emmeye de gelirim, gömmeye

de" lafını.

Cüneyt: Gerçekten bilmiyorlardı ama. Biz de sevinelim mi, üzülelim mi.

Soner: Sanırım Allah'tan televizyon yayıncıları ve RTÜK de bilmiyordu.

Cüneyt: Yazık, kaçırdılar. Neyse ki.

Orhan Gencebay'a

Ayıp Yani

Soner: Benim tek kıtasım haberin gerçek olması, doğru olmasıdır.

Cüneyt: Samimi olması bence. Başka? Haber dışında, hayata ilişkin?

Soner: Hayata ilişkinse dik yaşanması..

Cüneyt: Bence insan kendi içinde bir huzuru yakalayabiliyorsa. Biraz hatalarımız da bizim hayatımız, yalnızca doğrularımız değil.

Soner: Hata olmaz olur mu? Hatasız bir hayat olur mu? Orhan Gencebay'a ayıp yani!

Cüneyt: Bir şekilde insanın kendisini sevmesi önemli gibi geliyor. Bir adım geriden, öteden kendine bakıp gördüğü şeyi kabulleniyorsa, hadi sevmeyi de bir kenara koyalım, önemli bir kriter gibi geliyor bana.

Soner: Aynen katılıyorum.

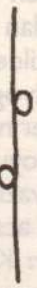
Cüneyt: 10 points. Bu kadar. H

0123456789876543210

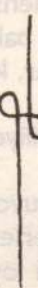
korktuğumuz sayı:



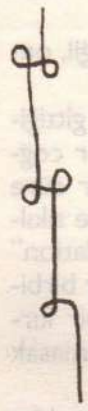
sıfır



boş küme



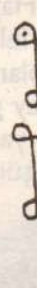
yalnızlık



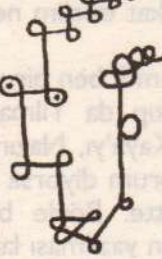
amaaaaaa!



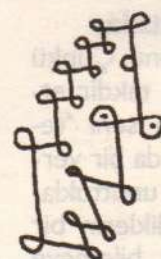
mücelelere gebe!



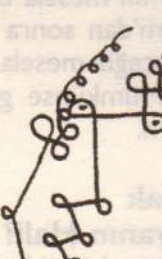
hepimiz sıfırdan yaratıldık



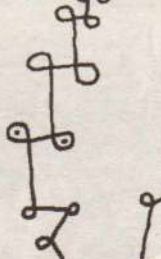
inanmıyorsan bak yüzüme



hişşt kırışıkları bırak!



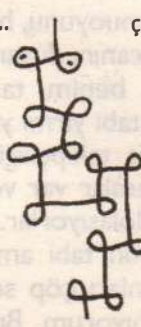
sıfırlara bak



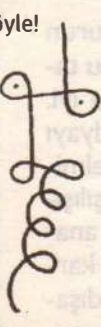
ne çok var di mi?



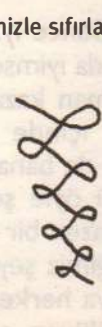
fısır... fısır... fısır...



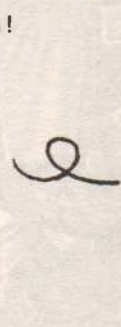
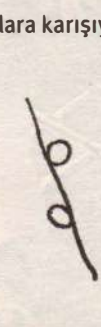
kaçırdıkları ses de böyle!



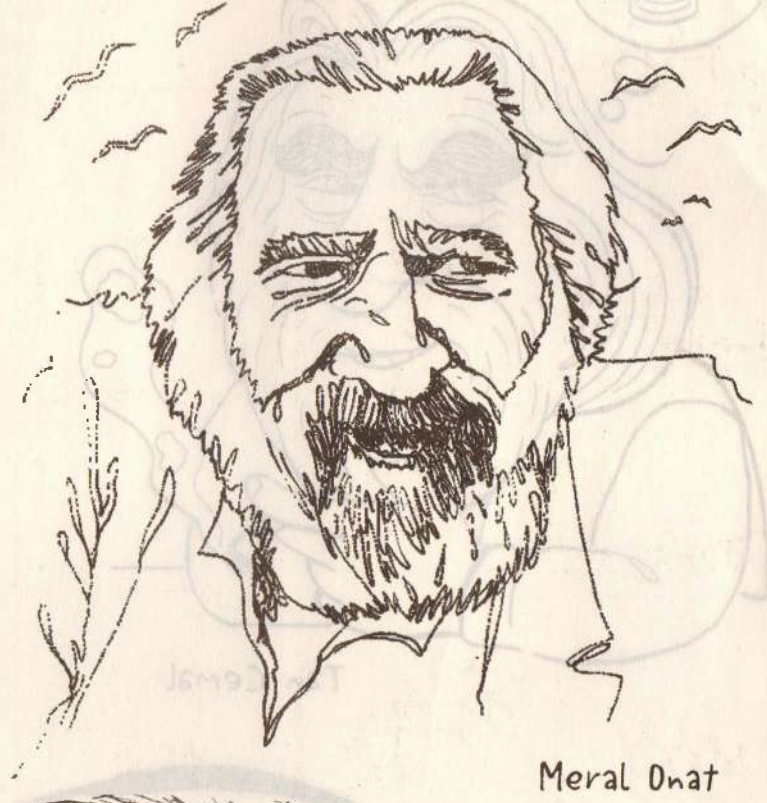
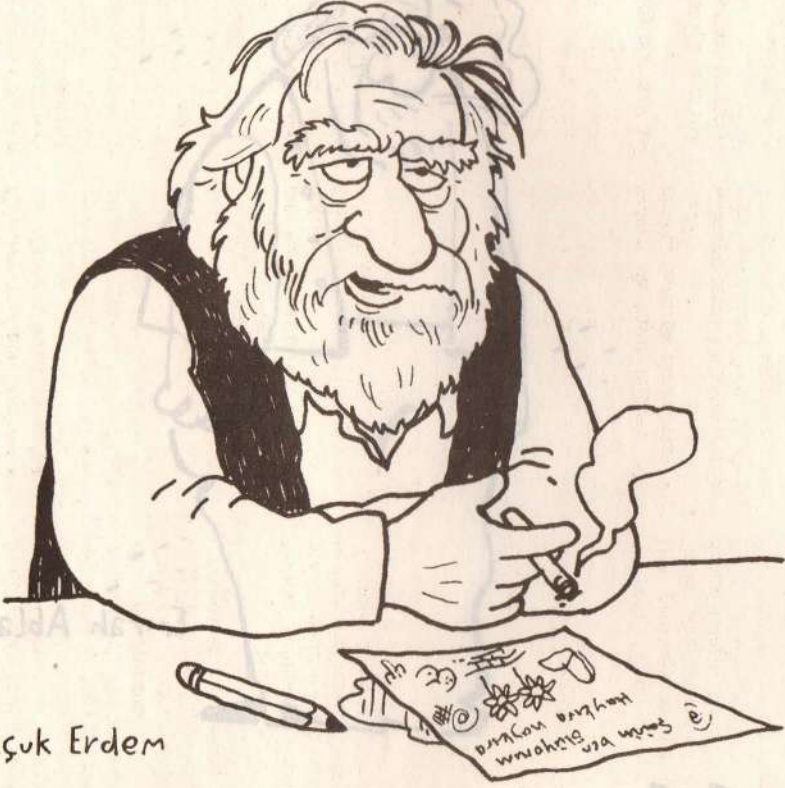
izninizle sıfırları atıyorum



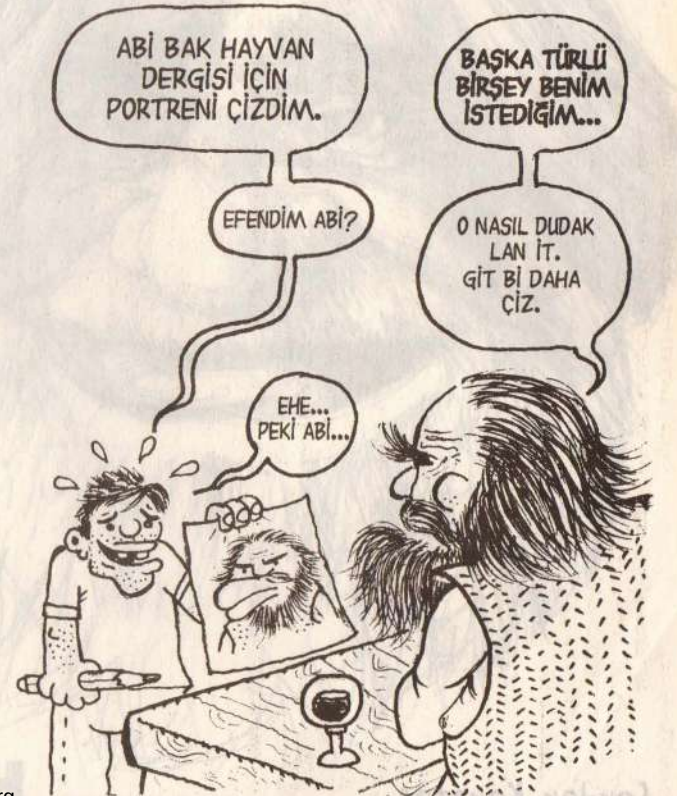
kayıplara karışıyorum!

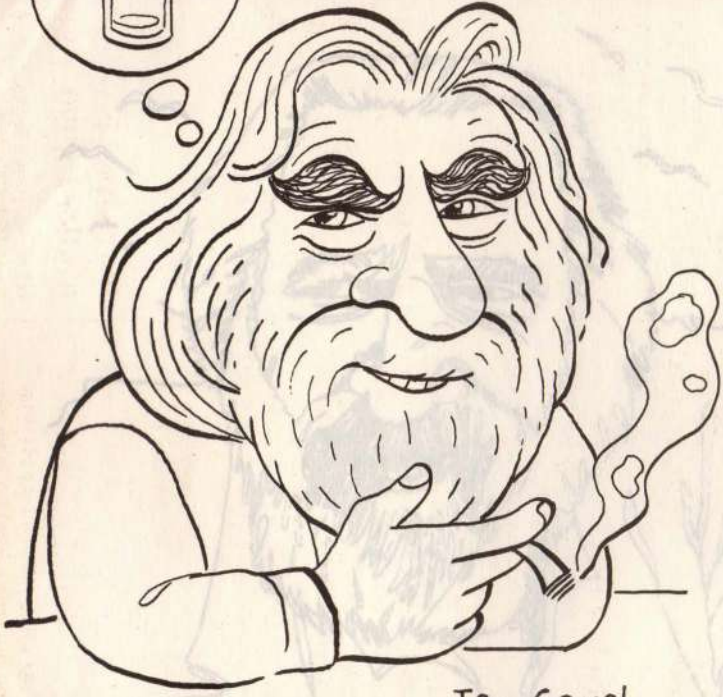
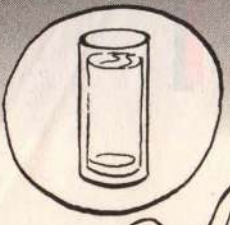


Çizgilerle Can Yücel



**“ Ben aptallığa,
haksızlığa kızıyorum..
İnsanın iki boyutu
var bence:
bir, olan insan..
bir de olabilecek
insan.. İnsanın
olabileceği boyuta
engel olan ne
kadar unsur
varsa ben
buna öfke
duyuyorum. ”**





Tan Cemal



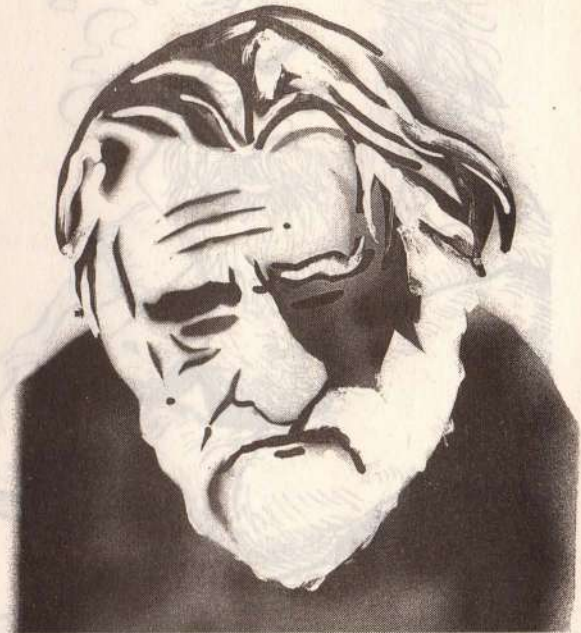
Emrah Ablak

“ Benim gördüğüm aşk, sevmekten başlayan azgınlıktır. O kadar çok sevmek ve azmak lazımdır ki aşk için, hiçbir boğa seni tutamasın, hiçbir toreador kırmızı şal gösteremesin... Evet, aşk kendine mahsus bir boğa güreşidir. Picasso dahi bunu çok iyi bilir. Ben mümkün olduğu kadar aile içinde yaşadım. Bütün serseliğime rağmen aile köklerimi kaybetmedim. Aile değil sade arkadaşlarım için de böyledir. Öldükleri zaman şiir yazarım. Çocukları severim, ailemi severim ben. Yabancı bir televizyonda bitkilerin nasıl çiftleştiğini seyrederken ağlıyorum... Derken, aklıma Güler'le ilk seviştiğimiz geliyor. Orada da ağladığımı hatırlıyorum. ”

Levent Gönenc



Serdar Karataş



Nalan Yirtmaç

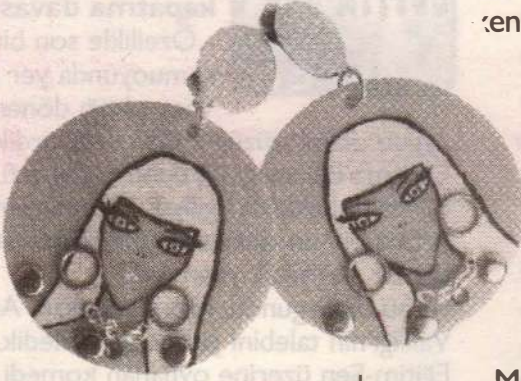
dütdüt'ten Sıkı-Sık olsa da durumlar sıkışık bizim kızlar her zaman sık

Tuttuğunu Popart'tan kızlar!

Bu sene şu popart desenleri her yerde karşımıza çıkıyor. Hani şu animatik kadınlar, saçları uçuşan çıtırlar. Çantalar, tişörtler, etekler, ayakkabılar... Bu tasarımcıların elinden çıktığı için biraz tuzlu. Parası olan alıyo. Olmayan n'apıyo? Alla alla yaaa! Sinirim bozuldu. Bu ay size popart küpe nasıl yapılır onu anlaticam. Miss Sixty'de bi küpe 30-60 milyon arası satılıyor. Neyse... Şu her yerde satılan plastik küpeler var ya. Çık sokağa. Sergilerden birine yanaş. O küpelerden istediğin rengi al. 2 milyondan fazla da verme. Hıı bi de yuvarlak ve biraz büyük olsa daha iyi olur, ona göre... Bir de eve dönerken köşedeki kırtasiyeden 2 tane "asetat" kalemi al. A-SE-TAT, unutma. Biri sarı olsun, biri siyah. Sonra doğru eve. Küpenin üstüne siyah kalemle bir kız çiz. Kaşlarını ve gözlerini çiz. Saçlarını ve gözlerini sarıyla boy. Merak etme, bu kalemin özelliği bu; asla bulaşmaz, akmaz. Şimdi bir tane küçük çengelli iğne iste annenden. Yalnız yaşıyorsan dikiş kutusuna bak. O da olmadı kırmızı ışıktaki küçük kızların sattığı nazar boncuğundan al. Offf!! Japon yapıştırıcısıyla küpede istediğin yere bu iğneyi yapıştır. İstersen eski küpelerinden arta kalan parçaları kullanarak çizdiğin kıza da küpe vs. yapabilirsin. Sana kalmış. Fikir benden, tasarım senden. Şimdi kızım tak bu küpeleri kulağına. Doğru mekâna. İki gözüm önüme aksın gıcık kızlar çatlıycak... Neymiiş? Asetat kalem.

Sexy on the beach

Yaz geldi geçiyor. Haydi plaja. At kendini serin sulara. Rahatla. Bronzluk da ne çok yakışır sana. Şu yeni bikini konusunu da fazla takma. Geçen seneden kalan bikinini yeniliycez şimdi nasıl olsa. Şiir gibi oldu beee. Evet sen en iyisi önce bi tuhafiyeciye



'ani incik boncukçulara. Ordan kendine istediğin renkte bi sürü boncuk al. Sedef de olabilir. Ama çift çift olsun boncuklar. Bikininin askılarına takacağız onları. Çok güzel olacaktı. Eğer askıları bağcıklı değilse üzülmeye. Hemen okumayı kesme. Dur bi dinle. Daha lafım bitmedi. Bu boncukların açılıp kapananları da var.

Mesela bikininin altına olur onlar. Hem plastik olanları da var. Canını hiç acıtmaz merak etme. Askılara her renk boncuktan bir tane diz. Ama üçü geçirme. Fazla kaçır. Altına da ister üstte kullandığın renklerden sadece bir tanesini tak, istersen de aynısını tak. Bak ne güzel oldu di mi? Hıı unutmadan, tahta boncuk da olur. Mavi boncuk da. Şimdi doğru plaja. Salına salına yürüdün mü bütün kumsal sana bakar artık. Aman dikkat et Elidor kızı reklamı olma. Hani şu önceden 1 olup şimdi 2 olanla :) Haydi sana iyi eğlenceler. Gül biraz da. Hem ne üzülüyorsun kızım. Güzellik parayla mı alla alla??? Ne demiş Nil ablamız; gülümse, erkekler pozitif kız sever.

Kelebek vadisi

Daha önce de söylemiştim, kelebekler bu sene çok moda diye... Dinleyen oldu-olmadı o ayrı konu. Bu ay dümdüz askılı tişörtümüzü payetli kelebek tişörtüne çevireceiz. Hani şu ince askılı düz yakalı olanları. Yoksa da canını sıkma. Zaten her yerde satılıyor. Hemen git kap kendine bi tane. Bi de biraz önce gittiğin boncukçuya uğra:) Bu sefer pul alacaksın tamam mı? Dönüşte senin yakışıklıya da bi mesaj çek, akşama randevu al. Çünkü çok güzel olacaksın. Gözlerini senden alamıycak. Tişörtün yakasının tam ortasına bir nokta koy. (Tişörtü ikiye ayırmak için) Sağına kelebeğin bi kanadını, diğer tarafa da ikinci kanadını çiz. Sonra pulları istediğin gibi kelebeğe işle. Dikkat et iğneyi kendine batırma. Bitti mi? Kız bitmedi mi daha??? Neyse bittiyse iğneyi ipliğe geçir. Ama tişörtün renginde olmasına özen göster. Şimdi biraz önce yakanın tam ortasına koyduğun noktadan, işlediğin kelebeğin

Merhaba kızlar nasılsınız? Şık mısınız?

Sizlere şu caanım Ağustos ayında da zevkle okuyacağınız margarita frozen tadında bir yazı hazırladım. Umarım beğenirsiniz.

DÜRNEV KIRAÇ

bitimine kadar olan bölümü büzüceiz. Yani iğneyi batıra çıkara kelebeğin bitim yerine kadar dik. Ama bol bol, ipliği serbest bıraka bıraka dik ki ipliği aşağıdan çekince büzgüsü olsun. Gördün mü n'oldu? Bi de olmaz diyodun :) İşte güzelim sana kanatlanıp uçacak gibi duran, parıl parıl bir kelebek tişörtü. 3 boyutlu da diyebiliriz yani... Sevgilinin gözleri parlıycak seni görünce. Geceye ışık gibi doğacaksın dermişim!!e

Dövme yapmak ya da yaptırmamak? İşte bütün mesele bu!

Canikom nassın iyi misin? İş güc nasıl? Aşk meşk durumları iyidir umarım. Evet evet yaptırıcım. Doğru duymuşsun. Yaa bu sefer kesin diyorum sana. Yaptıracağım dövmeyi sonunda. Budur canikom. Kesin eminim. Ne mi? Şeyyy, To Be dövmesi. Ne to be si mi? Hani şu or not to be hikayesi. Yaa nasıl anlatayım. Bi b harfi var. b'nin üstünde 2 yazıyo: Anladın??? İki, iki!! Hani 2b muhabbeti. Anlatamam görmen lazım kızım, feci bi şey. Gelirsin sen de yaptırırken. Cuma olmaz teyzem evleniyo. Pazartesi bi şey atar kaçarım işten. Hıı erken çıkarım. AKM'nin önünden alırım seni tamam. Yaaa eminim yaptırıcım. Ekmek yok. Abi benimki de bayıldı biliyo musun? Filozof kılıklı n'olcak, hoşlanırsın böyle şeylerden. Olmak ya da olmamak şekerim işte bütün mesele bu! Tamam tamam, şimdi meyilliyorum sana resmini. Alooo kontör bitiyo, bana bak..... Aaaa avans kontör geldi. Bu ne yaaa? Ne? Avans o demek mi?... Ne senden kokoş olur, ne benden kızım, ha ha ha. Hadi bay bay. H



Bir dahaki Hayvan'a kadar mutlaka gidin, yapın, giyin.

Dütdüt'ten sevgiler. Görüş, istek ve eleştirileriniz için dutduti@hotmail.com



ALO00000!



HAYVAN'dan Arıyoruz

Hazırlayan: SINAN SÜLÜN sinansin@yahoo.com



Alo, Hayvan'dan arıyoruz, Kıl Yolma Merkezi mi?
- Efendim?

İyi günler efendim, Hayvan'dan arıyoruz, laser epilasyon yapıyormuşsunuz?

- Merhabaaaaaa, Evet, doğrudur.

Kimle görüşüyorsunuz acaba?

- Ben Birsal, buyrun...

Birsal Hanım, Epiderm Lazer Epilasyon broşürünüzü gördük, kıl tipine göre doğru zaman tesbit edip operasyon yapıyormuşsunuz, kıl ve

tüyler de bu işe fena bozulup kısa zamanda terk ediyormuş bünyeyi. Nedir bu işin aslı?

- Lazerle epilasyon yapan pek çok merkez var. Önemli olan lazer epilasyon aletlerinin teknolojik olarak yenilenmiş olması. İstenilen temizliğin kaç seansta gerçekleşeceğini büyük oranda teknoloji, kılların yapısı ve vücuda yerleşim özellikleri belirliyor.

Erkeklerin hepsi metroseksüel olsaydı sizin işleri bayaaa etkilerdi...

- Aslında müşterilerimizin %30 u erkek. Genellikle çene altı, ense, yanak gibi traş hattı harici sorun haliyle. Biz de yanaklarında bir öpücüklik yer açıyoruz. "Haydi erkekler, kazakla yüzülmez, gelin de kıllarınızı yolalım" diyoruz.

Mustafa Sarıgül müşteriniz mi?

- Yok, Şişli buraya uzak tabii...

Kadınlar naaptırıyo genellikle?

- Genellikle bacak, koltukaltı olmakla beraber bütün vücudunu temizletmek isteyenler var. Bunun yanı sıra malum yerlerine kocasının ya da sevgilisinin adını yazdırmak isteyen fantezi sahipleriyle de tanışıyoruz.

Hayvan okucularına kıl ve tüy hakkındaki mesajınız nedir?

- Hayvan okucularına %15 indirim, vücudunun görünen bir yerine EPIDERM yazdırmak isteyenlere bedava yapabiliriz. Tüm Hayvan'cılara kılsız ve tüsüz günler diliyorum.

Çok teşekkür ederiz. Biz de size kolay gelsin diyoruz.



Alo Hayvan'dan arıyoruz, Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer'le mi görüşüyorsunuz?

- Evet benim.

Eğitim-Sen'e neden kapatma davası açıldı?

- Özellikle son bir aydır kamuoyunda yer alan bir konu. Yasa çıktığı dönemde bu yasaya

uygun olarak tüzüğümüzü değiştirdik.

Çalışma Bakanlığı da bunu kabul etti. Anadilde öğrenim hakkıyla ilgiliydi. Genelkurmay'ın yolladığı yazıda bunun tüzükten çıkarılması istendi.

Biz bir değişiklik yapmıştık

ve bu da uygundu, kabul edilmişti. Ankara Valiliği'nin talebini yerine getirmedi. Duruşmada Eğitim-Sen üzerine oynanan komedi sahnelendi.

Oyunda görev alan aktörler ortada.

Yargıç da kendine verilen görevi oynadı.

Yargı bağımsız karar veremiyor.

Bu durumda ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Durumu değerlendireceğiz. Kendimize bir yol çizip Eğitim-Sen'in güneşini batırmalarına izin vermeyeceğiz.

Önümüzdeki dönem

Çalışma Bakanlığı hakkında

suç duyurusunda bulunacağız.

Demokrasi çabanızın olumlu olmasını temenni ediyoruz.

- Teşekkür ederiz.



Alo Hayvan'dan arıyoruz, Tupamarolar kitabının yazarı Cihan Çabuk ile mi görüşüyorsunuz?

- Evet, buyrun.

Tupamarolar'dan biraz bahsedebilir misiniz?

- Tupamarolar Uruguay'da yoksulluğa, eşitsizliğe karşı mücadele eden bir örgütlenmedir. Ünlü "söz böler, eylem birleştirir" söylemleriyle sol içindeki kısır tartışmalardan sıyrılmış ve pratik üzerinde Uruguay da toplumsal muhalefeti birleştirmişlerdir. Kırkların, ormanların olmadığı, köylülüğün baskın ve belirleyici olmadığı; Montevideo'nun dolayısıyla kent olgusunun baskın olduğu bir coğrafyada, "şehir gerillacılığı" kavramıyla gerilla mücadelesine ve silahlı mücadeleye farklı ve yeni bir açılım getirdiler.

Kitap Tupamarolar ile ilgili teorik metinleri mi içeriyor?

- Hayır, daha çok pratik deneyimleri üzerinden şekilleniyor. Elbette önemli politik vurgular da yapıyor ancak, esas olarak Tupamarolar'ın eylemleri, hazırlıkları eylem tercihlerini belirleyen etmenler, karar alma süreçleri ve eylemlerin sonuçları yani biraz roman tadında. Adından da anlaşılacağı gibi onların şiddetinde saklı estetiği açığa çıkaran bir kitap.

Teşekkür ederiz, iyi çalışmalar.

- Ben teşekkür ederim.

Bize Gelenler



Nereye Gitti
İstanbul
Aydın Boysan

YKY



Namı Diğer
CHE
Paco Ignacio
Taibo

Everest
Yayınları



İşçi Öyküleri
Genel İş
Yayınları



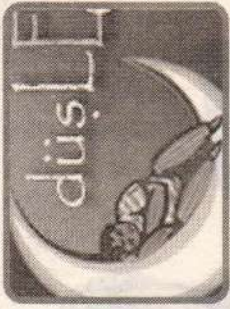
Fethiye Günlüğü 2
Orhan Tez
Etki Yayınları



Moll Flanders
Daniel Defoe
İletişim
Yayınları



Hedef İblis
Ali Cevat
Akkoyunlu
Doğan Kitap



Alo Hayvan'dan arıyoruz, düşLE Edebiyat Dergisi mi?

- Buyrun ben, Barış Kuran.
düşLE Edebiyat Dergisi ne zamandır yayın hayatında?
- Dört yıldır.
İçerisinde neler var?
- düşLE, basılı yayınlanan kültür ve edebiyat dergiciliği mantığını

teknolojinin sağladığı imkanlarla internete taşıyor. Bu sayede gazete bayii, şehir ya da ülke sınırı taşımadan sanat ile ilgilenen pek çok okura sorunsuz ve tüm içeriğiyle birlikte ulaşıyor. Her ne kadar ağırlıklı olarak edebiyata yer veriyor olsak da sinema, müzik, tiyatro, resim gibi sanat dallarına ve güncel konulara da sıklıkla yer veriyoruz.

Okurun dergiye tepkisi nasıl?

- düşLE, okuru ve yazarı tarafından her zaman paylaşımların doğduğu bir arkadaş ortamı olarak betimlendirilir. Yerine göre samimi, yerine göre sıcak ama yeri geldiği zaman ciddi bir duruşu ve amacı olan; çıkarsız ve ahbap çavuş ilişkileri olmayan, üstüne üstlük bu tarz ilişkileri de kınayan bir ortam düşLE.

İyi yayınlar.

- Teşekkür ederiz, size de.



Alo Hayvan'dan arıyoruz, Edebiyat Atölyesi Dergisi mi?

- Evet.
Ne zamandır yayın hayatında?
- Edebiyat Atölyesi aslında bir "Atölye" çalışmasının ürünü.
Derginin çıkış amacı?
- Her şeyden evvel bir "üretim"

iddiası taşıyoruz. Bu üretimden kastettiğimiz aslında "şimdi"nin dar kalıplarına sıkışmadan bir değer aktarımı sağlayabilmek. Bunu yaparken de geçmişin inkar etmeyen ve bir gelecek hedefi taşıyan ürünlerimizle kendimizi var etmek istiyoruz.

Periyodu ve fiyatı ne kadar?

- Dergimiz aslolarak üniversitelerde başlayan bir çalışma olduğu için şimdiye kadar üniversitelerin somut koşullarına göre de biçimlendi diyebilirim. Şu an iki aylık olarak çıkan dergiye aylık periyotlarda çıkan bir dergi haline dönüştürmeyi amaçlıyoruz.

Fiyatı 2 milyon lira.

İyi çalışmalar size.

- Size de.



Alo Hayvan'dan arıyoruz, www.binfikir.com mu?

- Evet, buyrun.
Sitenin kurulma aşamasından bahsedebilir misiniz?
- Belçika'daki Türkler binlerce kilometre uzakta da olsalar Türkiye'nin penceresinden dünyaya bakıp, gündemi izliyorlar. Belçika ile ilgili gelişmelerden

haftalar sonra, ancak Türk televizyonları ya da basın organları yazınca haberdar oluyorlar. Belçika gündemini tutacak bir haber organına Belçikalı Türklerin ihtiyacı vardı. Bizi bize anlatmaya, Anadolu'nun küçük bir kasabasında yaşar gibi yaşayıp, o kasabada yazar gibi yazmaya, biraz ara verip, Brüksel'de, AB'nin başkentinde yaşadığımızın farkında olduğumuzu yazılara dökelim, Belçika'daki bizi etkileyen önemli gelişmeleri irdeleyelim istedik. İşte tam bu sırada internet imdadımıza yetişti. Bizim şimdi yaptığımız gibi üç-beş arkadaş bir araya gelip üç-beş euro koyunca ortaya en kral iletişim aracı, sade bir web sitesi çıkıyor. "Medyadan nefret etme, kendin medya ol" diyen dostlara katılıyoruz. Medyanın etkileme gücünü kabul etmek zorundayız. Her şeyin özgürce söylenebildiği Londra'nın ünlü Hyde Park'tan esinlenerek, sitemizle birlikte Brüksel'e Hyde Park'ı getirdik. Speakers Corner (serbest kürsü) bile kurulan sitemiz, her düşünceden düzeyli yazılara yer veren, insanları düşünmeye iten, "Çok sesli, çok renkli, toplumu kucaklayan ve hayata gülümseyen düzeyli bir site". Özgür bir tartışma platformu oluşturup, YENİ ŞEYLER SÖYLENEN ve "bağımlılık yaratacak bağımsız bir site" yapmayı amaçlıyoruz.

Düzenli yazarlarınız var mı?

- Şimdilik altı tane köşe yazarımız var. Bir o kadarı da sırada bekliyor. Bir süre, çizgimiz oturuncaya kadar genişlemeyi düşünmüyoruz. İlk fırsatta özellikle dinci, anarşist, eşcinsel, fahişe ve diğer farklı gruplara ait yeni yazarlara köşe vermeyi düşünüyoruz. Ünlü gazetecilerden de transferlerimiz olacak.

Diğer haber sitelerinden farkı nedir?

- Belçika gündemini ve siyasetini Türkçe aktaran ve yorumlayan tek siteyiz. Çok sesliyiz. Kendi sitemizin sahibiyiz. Bağımsız ve kâr amacı gütmüyor, beş para almadan yazıyor çiziyoruz. Küresel köyün delileriyiz biz. Sağ-sol, din-min ayrımı yapmadan gördüğümüz her kuyuya taş atıyoruz. Bu hem ilgi uyandırıyor, hem de tepki çekiyor.

Son olarak neler eklemek istersiniz?

- Hayvan okurlarını küresel koyun delileri arasına katılmaya çağırıyoruz. Anarşist, eşcinsel, fahişe ve diğer farklı gruplara ait yeni sesleri Brüksel'in çok sesli sitesinde görmek istiyoruz.

İyi çalışmalar.

- Sağ olun, size de. H

Neler gördüm?

Gel zaman git zaman

- > İlgili arsızları (Zıplarken çiçekleri ezerler)
- > Vicdansızlar (Hayatta mutlaka kazanırlar, bi şekilde)
- > Bebek yüzler (galiba en beterleri bunlardır, kimse onlardan şüphelenmez)
- > İyiniyetliler (en çok anneler bu kategoriye girer)
- > Gibiler (Mesela çılgın olduklarını söylüyorlarsa, bilin ki çılgın gibi gözükmeye çalışmaktadırlar. Gerçekte oldukları şeyden kaçmak için her şeyi yaparlar)
- > Köylü kurnazları (Allah akıl vermiş, imkan vermiş, her yol mübah, yürüsün bu kullar)
- > Sarmaşıklar (Yakaladıklarını bırakmazlar. Samimiyetleri rüşvet, sevgileri zehirdir)
- > Keskin sirkeler (İktidar isterler, ama öyle serttirler ki, milleti doldururken, bi yerden mutlaka kendileri dökülürler)
- > Dert ortakları (Risken en iyi dostun olmaya çalışırlar)
- > Kibirliler (Bunlara en çok okul yıllarında rastlanır. Kumdan kaleleri bozarlar. Ama gerçek kaleleri kuşatamazlar)
- > Kıskaçlar (Güçlerini sahip olamadıkları her şeyden alırlar)
- > Tembeller (Sesleri öyle gürdür ki, bi şey ya ıyolar zannedersiniz. Hele bi hesap sorun, tehdit ederler)

İyi kalmayı

başarmak

hakikaten zor

bu kötü'lerin

arasında.



BAKANGÖR



Hint Sanatı Ve Uygarlığında Mitler Ve Semboller
Heinrich Zimmer
Kabalcı Yayınları



Gerçekler Düşü Son Yıldız Hürdemi
Ümit Ofset



Erikli Su'dan teslimat fişi...



Ağlım Kanat Salih Bolat
Papirüs Yayınları

Doğaya, İnsana, Hayata Saldıranlar.. Munzur Özgür Akacak!

PANTER EMEL

Kapitalizm, doğayı daha fazla kâr elde edebilmek için kullanılacak kaynaktan başka bir şey olarak görmez. Ormanlar kereste, akar-sular baraj, dağlar maden, kıyılar turistik tesistir şirketler için. Yaşamlar, kâr getirmiyorsa değerli değildir. Ve kâr, yaşamı yok etme pahasına da olsa elde edilmelidir.

Şimdi sıra Munzur Vadisi'nde. Orada ekolojik dengeyi bozacak, bölgede birçok canlının varlığını tehdit edecek Munzur Barajlar Projesi adım adım gerçekleştiriliyor. Yıllardır uygulanan politikalar sonucu yoksulluğa sürüklenmiş insanlara, şimdi iktidarın "şefkatli" elleri iş ve aş vaat ediyor. Yirmi ülkede nükleer ve termik santrallere destek veren Amerikan Stone-Webster şirketi ile bu katliam senaryosunun yerel işbirlikçisi Ata Holding, Munzur'u katledecek ba-

rajin temellerini attı. Barajlar sadece ekolojik felaketlere yol açmayıp; aynı zamanda yerleşim bölgeleri arasındaki iletişimi de keserek fiil-i tecrit hali uygular. Bu durum uzun vadede güce ve yıkıma sebep olacaktır.

Doğayı daha verimli sömüreceğini ve çevreci alternatifleri olduğunu söyleyen Munzur A.Ş. ise, birçok kapitalist hemşehri tarafından kurulmuş. Baraj yapılmasına karşı çıkıp, suyun kaynağında fabrika kurup Munzur Çayı'nın şişelenerek satılmasını, ormanların kesilip kerestecilik yapılmasını istemektedir. Doğayı ve insanı "kaynak" olarak gören bu yaşam karşıtları, "nerede ilk bizim ele geçirebileceğimiz, kirletilmemiş doğal bir yer var?" diyerek gözlerini Munzur'a diktiler. Bu şirketler kapitalizmin rekabetçi insan ilişkilerini,

doğa ve insan üzerinde kurduğu tahakkümü, sömürüyü, kirliliği ve kâr hırsını Munzur'un suyuna katmak için çırpınıyorlar.

Başaramamalılar, kendini savaşlarla, işgallerle işkencelerle var eden kapitalizm, Dersim'de barınmamalı!

Ata Holding, Stone-Webster, Munzur A.Ş'ler orayı talan edememeli!

Munzur suyu özgür akmalı!

Eğer izin verirse bir vadi ve barındırdığı tüm yaşamlar yok olacak, dağlardaki meşeler kereste diye kesilecek. Aynen McDonalds'ın Brezilya ormanlarını biçerek tüm dünyanın akciğerlerini yok etmesi gibi.

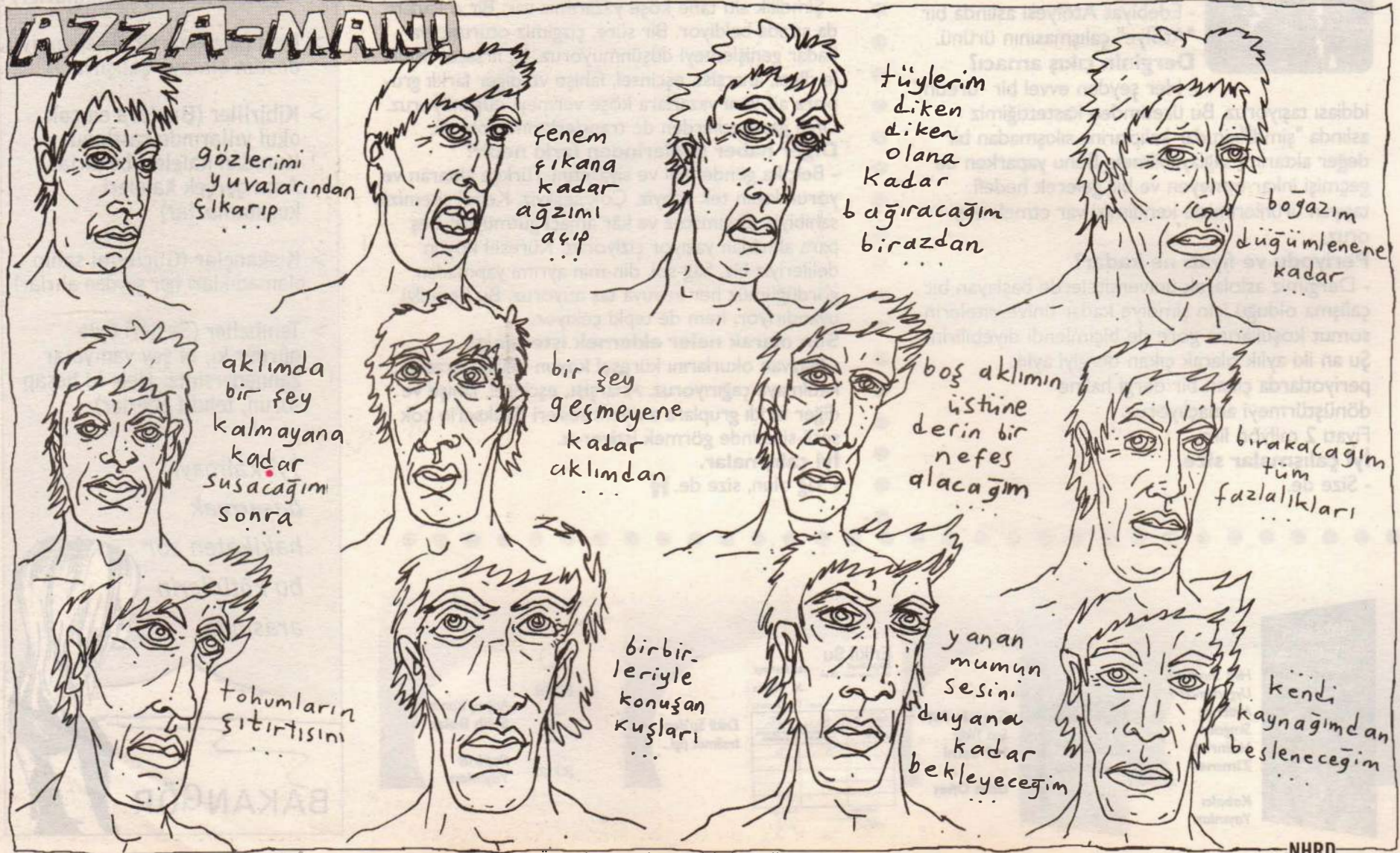
Çok Özneli Bir Yazı

İnsanlar istedi; yurtlarından, topraklarından, doğal ortamlarından, ait oldukları yerlerden koparıldılar. Kendilerine uygun görülen yerlere götürüldüler, gönderildiler, gitmeye zorlandılar. Trenlerle, kafeslerle, nakliye kamyonlarıyla, gemilerle... Yollarda ölenler, telef olanlar, yeni memleketlerinde yabancılaşan, kimliğini yitirenler.

Birçoğu da yurdunu, toprağını, dağını özleyip dönüş hayaliyle gün saydılar. En hazin ve ürkütücü ola-



nıysa, götürülürken boyun eğmeyi, kafasını parmaklıklara vura vura ölmeyi seçenler. Baş kaldırmak, başını parçalamakta oluyor kimi zaman. Ben hayvanat bahçesine gitmeyi reddedip intihar eden bir geyiği anlattım. Ama siz, özne yerine kimleri koymak isterseniz koyun. Hiç fark etmiyor. H



Buğulu Pencere

AHMET ERHAN



Şehir

"Gözyaşların kadar tanıdığım
şehrime döndüm."
Osip Mandelştam

20 Haziran Pazar. Şehrime günün ilk ışıklarıyla birlikte, akasya kokuları arasında girdim. O pazar günü ömrümüzdeki rastlantıların önemine bir kez daha inandım. Dört yıldır sesini ancak telefon tartışmalarında duyduğum ama yüzünü görmediğim oğlum, malum ÖSS sınavına girecekti ve günlerden "Babalar Günü"ydü. Her ne kadar özel günlerden bucak bucak kaçsam da, söz konusu olan çocuğum olunca onun 'özelliklerine' sığındım. Heyecanlanmasın diye, annesiyle daha önce vardığımız karar üzerine, sabah yüzüne görünmedim; sınavdan çıkmasını bekledim.

Görüşme anını beklerken, aklımda yüzlerce çelişkili duyguyla artık yolumu şaşırır gibi olduğum şehrin sokaklarını arşınladım. Rakı içmedim, içkici arkadaşlarımdan uzak durdum. 20 Haziran'dı ve üstüne üstlük benim gibilere yılda bir de olsa baba olduklarını hatırlatacak bir gündü. Ve oğlum Ulus Endrüstri Meslek Lisesi'nde sınava giriyordu.

Sonunda sınavdan çıktı. Baba-oğul muhabbetine kaptırdık kendimizi. Uzatmayayım, bir sürü okulu kazanacak gibi; dört yıl sonra koluma girdi, yürüdük ha yürüdük... Bir yerde yemek yedik, "Papaz'ın Bağ'ında" çay içtik... Sonra ayrıldık, tekrar buluştuk, sonra... Bir de baktım ki, oğlumla kısacık bir zaman diliminde üç kez buluşmuşuz. Üstelik yaptığımız şeylerde dışardan bakan biri için hiçbir olağandışılık yoktu.

Bu kez şehrimin bana reva gördüğü o gözyaşları sevinç gözyaşlarıydı.

Bugün Mersin'deki sevgili bir arkadaşımın, Özlem Serra'dan bir mektup aldım. Keşke yerimiz olsa da tümünü bu sayfaya alabil-

sem. Elbetteki Mersin'le ilgili bir mektup. Bilen bilir Mersin benim çocukluktan geçtiği ayrıca annemin babamın, yani kütüğümün bulunduğu şehir. Özlem Serra diyor ki: "Tüm azizler, Kleopatra, Yedi Uyurlar bu şehrin altında ecinniler gibi arzıendam etmek-teler... Mavi çinko bir çaydanlık gibi hissediyorum kendimi, sırtı atmış bir çaydanlık. Duvardaki saate pil filan takmayacağım artık. Acayip şeyler biriktirir oldum:



Mut'un nar ekşisi, damıtılmış kekik suyu, Hatay'ın yeşil sabunu. Bir usareyim artık, her gün kendimden bir kaşık, suya katıp içiyorum. Vino İn Veritas! (Şarap gerçektir). Ve o çok güzel ve uzun mektubun bir yerinde de bana sesleniyor açıktan açığa: "Sahi, sen hangi coğrafyaya aitsin, Mersin mi, Adana mı, Ankara mı, Cihangir mi, Silivri mi... Yok, sen Ankara'sın!"

Sevgili okur, nereli olduğumu ben de şaşırdım ama, ne kadar çok şehrim ve ne kadar çok gözyaşım varmış! Hoş kal! Hoşçakal!... H

aherhan@mynet.com

AHMET HALUK ÜNAL

roman

Bir Karakafa İçin BALAD

*Romanımız, kara kafaların
ötekileştiği bir diyarda geçiyor. Bir
rastlantı, kimliğini ve kişiliğini
kaybetmiş kahramanımızın
dünyanın belki de gelmiş geçmiş
en meşhur kişinin Şarlo'nun
kılığına girmesini sağlıyor.*



İNKILÂP
www.inkilap.com

Seydi Merak Ediyor

SEYDİ ŞAHİN



Nedir bu Vosvos tutkusu dedim, gittim buldum vosvosçuları, sordum, araştırdım, öğrendim.

Vosvos Araba Değildir



Kemal Olanbatur - Yaş: 56

Biz hoşçakal demeyiz, Vosçakal deriz.

- Onaltı yaşında eniştemin Vos-Vos'unu kaçırap kullanarak aşık oldum bu arabalara. O zamanlar çok popülerdi.

- Benim araba 71 model adı Gezenti. Herkes aynı şeyi söyler ama benim araba hakikaten en iyisi.

- Bu arabalar kendi kişiliğimizi yansıtıyor. Biz 68 kuşağındanız, o hippie dönemin, çiçek çocuklarının içinden çıkmayız. Saç uzattık, antuan yakalı çiçekli gömlekler giydik, İspanyol paça pantolonlar giydik, müzikle uğraştık. İşte şimdi bu arabalar bizi geçmişe götürüyor ve o heyecanı yeniden yaşıyoruz. Bir nevi zaman makinesi yani bunlar.

- Direksiyon başındayken bambaşka bir dünyaya giriyoruz, arabayla ruhen bütünleşiyoruz. Vosvosların ruhu vardır, onlarla konuşuruz, severiz, okşarız. Fazla gaza basmayız ki canı acımasın.



Erkan Kurtsatan - Yaş: 45

Vosvosumu bir araba olarak değil de bir canlı olarak görürüm.

- Çocukken vosvosları pek sevmezdim, sonra bir gün babam bir vosvosla geldi, gezdik, pikniğe gittik falan, benim çok hoşuma gitti. O günden bu yana bu sevgi içime yerleşti.

- Birgün kaza yaptım, canı acımış gibime geldi çok üzuldüm. Buraya gelirken de motorda hafif problem çıktı, Perihan'la konuştum -Perihan benim vosvosun

adıdır- gideceğimiz yere kadar idare et, ben sana orada bakım yapacağım, bütün eksiklerini gidereceğim, karnını doyuracağım merak etme falan diye ikna ettim.

- Benim şimdi T! tipi minibüs modelim var. Bunu bulduğumda perişan haldeydi, bir senede ancak toplayabildim. Yaklaşık 11 milyar para harcadım.

- Bunların orijinal adı Beatle'dir. Böcek anlamındadır. Ama dünyanın birçok yerinde bunlara kaplumbağa derler. Türkiye'de tosağa da denir. Böyle olunca bizim de en sevdiğimiz hayvan tavşan değil de, kaplumbağadır.

- Bizim siyasi duruşumuz barışçı olmak, savaşa karşı olmak, hepimiz Atatürkçüyüz!



Erol Beyer - Yaş: 44

Bu arabalar bizim ikinci karlarımız veya hanımların ikinci beyleridir.

- Vosvos tutkusu 5-6 yaşından beri bende var. O zamanlar Almanya'ya işçi olarak giden dört dayım yaz tatillerinde kaplumbağalarıyla gelirdi. Çok hoşuma giderdi.

- Dört tane vosvosum var, bir minibüs tipi var, bir de başka marka bir arabam var. Şu an yanımdakinin adı şu. Vosvoslar kışın garajda bekler, yaz gelince gün ışığına çıkarırım. Eylül de tekrar garaja girerler.

- Vosvos'un armasına bir bak, kalenin burnunda bir köpek vardır, kalenin altından da nehir akar. Bu şu manaya gelir; bu arabalar kale kadar sağlamdır, köpek kadar sadıktır, su gibi de akıcıdır.

- Bu bir kültürdür. Bazı arkadaşlar araba deyince kızarlar. "Bu bu araba değil, Vosvos'tur" derler.

- Kaplumbağa hayvanına hepimizin bir sempatisi vardır. Tıpkı Carettalar gibi bu arabalarında nesli tükeniyor, biz de onları koruma altına almaya çalışıyoruz.



Rezzan Kurtsutan
Yaş: 37
Havva Nilay Erciyas
Yaş: 35

Sanki Vosvoslar bize kuma gelmiş gibi

R: Yolculuk zor oluyor ama zamanla alışıyor insan. Zaten gezmeyi seviyoruz. Arabalarda da ihtiyacımızı karşılayacak her şeyimiz var.

H: Ben de evlenmeden önce de Vosvos sempatisi vardı.

R: Ben de yoktu. Hatta eşime karşı çıktım ama sonra ben ondan daha çok sever oldum.

H: Hep beraber yola çıkmak güzel oluyor. On-onbeş araba büyük bir aile oluyoruz.

R: Vallahi arabalarımızı kıskanmıyoruz desek yalan olur. Çünkü kocalarımız bütün vakitlerini arabalara harcıyorlar. Hatta arabaların isimleri bile Hatice, Perihan yani.

H: Hadi biz kendimizden vazgeçtik ama çocuklara bile vakit ayırmıyorlar.

R: Kırkbeş günlük bebeğimde bizimle beraber, adı Deniz. Bebekle yola çıkmaya tereddüt ettik ama yardımlaşmayla her şeyin üstesinden geliyoruz. Yaptığım biraz cengaverlik ama o da bu hayata alışmalı.

H: Çocukların çok hoşuna gidiyor doğayla iç içe olmak.

R: Yemekleri hep beraber yapıyoruz. Ortaklaşa paylaşım her alanda var.

Çocuklar da böylece paylaşmayı öğreniyor.

H: Artık arabalarımız aileden biri gibi, hayatta satamayız. Zaten yapı olarak da çok şirin bir araba. Gülen tek araba Vosvos'tur.

R: Nasıl kaplumbağalar evini sırtında taşıyorsa biz de evimizi sırtımızda taşıyoruz sayılır.

H: Bilemiyorum ama bizde biraz çingenelik ruhumu var ne... H

Zamanında Anlaşılmamış Filmlere Yeniden Bir Bakış Denemesi (XVIII)

Seyyal nihayet iniyor Murat 124'ten, kısa etek ve apartman topuk çizmeler, gayet seksi çıtı pıtı bir kız. Kandırılmışlar körpecik kadını oynatıyorlar bu dandik filmde. O da filmde oynadığını zannediyor. Ama olmazsa olmazlardan. Bu tür kızlar olmazsa olmaz bu filmler.

Katran Bebek

OSMAN CAVCI

Starlar: Seyyal Taner
Levent Çakır

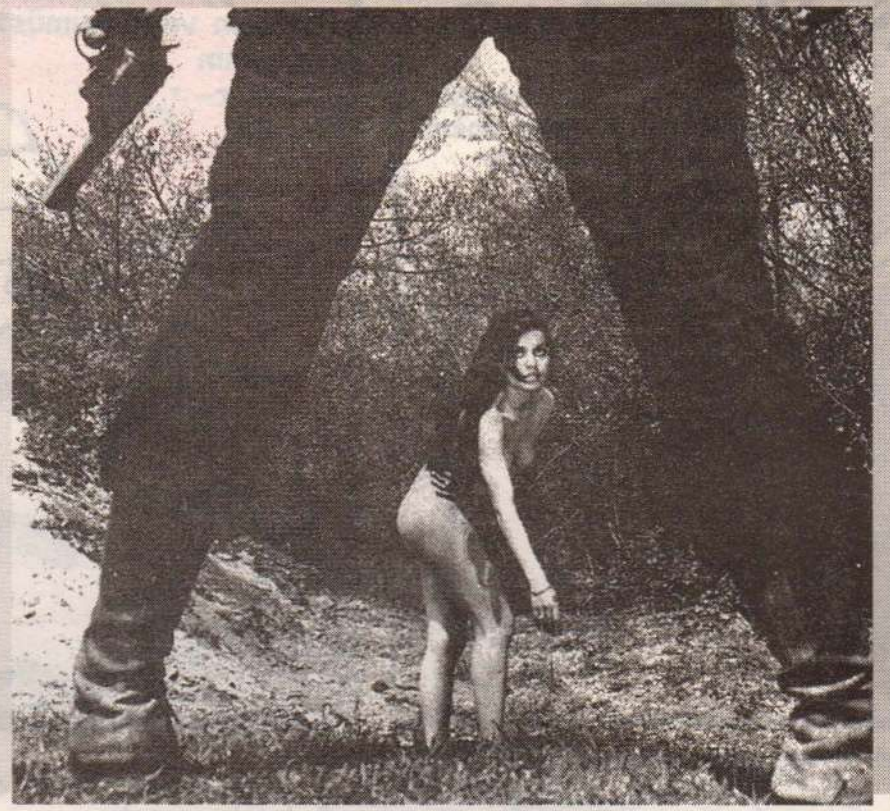
Yönetmen: Günay Kosava

Daha filmin adından başlıyor uydur kaydır, ne demek "Katran Bebek"? Yani siyah heykelcik mi demek istiyor. (Bilmediğim başka bir şey olabilir mi?) CD kabında özet konu verilmiş: Uzak doğudan çok kıymetli ve kutsal bir heykel çalınır. Biz mecburen gözlüğümüzü değiştirip amuda kalkıp seyredeceğiz filmi... İnanın o zaman çok keyif alacağız bu filmde. Çünkü kötü, o kadar kötü ki. Bambaşka hiç bilmediğimiz bir estetik yaratıyor ve bu estetik değer sadece kendi için geçerli. Tarantino seyretse yere düşebilir ve bu filmde beslenerek yeni bir senaryo yazabilir. Ucuz film, ucuz roman esprisi de var.

Filmin ilk sahnesinde Jön (Levent Çakır) ve bir çıplak yıldız yatağa uzanmış öpüşmekteler. Filmin bütünüyle alakasız bu sahnesinden sonra, uzun saçlı aslında peruk hippisi gibi bir adam gerilimli bir müzik eşliğinde etrafa şüphe saçarak dolmaktadır. Kırmızı Murat 124 marka araba içinde Seyyal Taner adamı izlemekte. Takip ve heyecan dorukta. Derken bizim hippisi ve iki adam karşı karşıya geliyorlar uzun uzun bakışıp telepati kuruyorlar. Hiç konuşmadan bir arabaya binmeye karar veriyorlar. Seyyal öndeki arabayı takip ediyor. Hala filmde tek bir konuşma yok. Aslında böylesi daha iyi çünkü diyaloglar başladığında film başka bir faciaya bürünecek. Yollar, yollar... Sonunda arabalar Harbiye Açık hava Tiyatrosu'nun kapısına geliyor. Bekleyen başka adamlarda var tiyatrosunun kapısında, adamlardan biri bont çanta tutuyor. Dandik mafya hesabı. Takip kadın Seyyal burunlarının dibinde ama umursamıyorlar, ya da acayıp salaklar, önemli değil.

Buna kafayı takmayalım şimdi. Filmin ilk diyalogları başlıyor. "Katmandu'dan çıkmam zor oldu, bütün Nepal polisi peşime takıldı", "getirdin mi", "para"? elinde çanta beklemekte olan adam öne çıkıyor ve hippieye yaklaşıyor. Para dolu çanta (uzatmayalım) bizim hippisi de poşetten heykelciği çıkartıyor. Heykeli alan adam çok seviniyor. "Vandıra layka, hah, hah, hah!" diye gülüyor. Hippisi tabancayı çekip adamları temizliyor. Hem paralar hem de heykel onda artık. Bütün bu işler şehrin göbeğinde en işlek caddede de oluyor. Sorun bu değil. Sorun bu manyak film ekibinin şehrin göbeğinde utanmadan sıkılmadan bu dandirik filmi çekmesinde. Oradan Yıldırım Aktuna falan geçiyor olsa bunların hepsini deli diye içeri müşaade altına alır. Hippisi bir kadının evinde, kadın siyah külotu dışında çıplak. Çantadan çıkardığı paraları kadının çıplak vücuduna serpiştiriyor. (Nedense bu tür sahneler hep KL-LING fotoromanlarını hatırlatıyor) Seyyal hala Murat arabada.

İki kareteci "ye-eeeahhh, heytttt, haytttt" portakal sandığı kırıyorlar. Bu kısa karete showu izleyen dazlak (Cevdet Balıkcı) adlı figüran abi tek başına hareket etmeye karar veriyor. (Burası Nepal'miş meğer) Türkiye'ye geliyor. Süleyman Turan polis rolünde. Amiri Dışişleri Bakanlığı'ndan gelen dosyadan bahsediyor. Nepal'den gelen çalınmış heykelcilikten



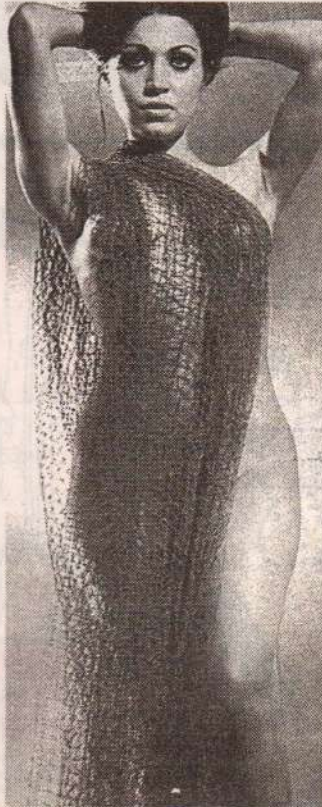
özet bahsediyorlar. Heykeli Gabriel Flgaro çalmış. Uluslararası bir skandal bu. Seyyal nihayet iniyor Murat 124'ten, kısa etek ve apartman topuk çizmeler, gayet seksi çıtı pıtı bir kız. Kandırılmışlar körpecik kadını oynatıyorlar bu dandik filmde. O da filmde oynadığını zannediyor. Ama olmazsa olmazlardan. Bu tür kızlar olmazsa olmaz bu filmler.

Seyyal, Dazlak Cevdet'e yaklaşıyor garip garip konuşuyorlar, "Geldi mi?" "Evet dün geldi", "Güzelllll gidelim" birlikte bir eve gidiyorlar. Evde bir de zenci var. Filmin bundan sonraki sahnelerinde kurgusal olarak her hangi bir mantık yok.

Film rasgele bağlanmış. Böyle olması da başka bir avantaj katıyor filme, yani anlaşılmaz oluyor ve garip bir gizem bürünüyor filme.

Plaj gibi bir yer-deler. Seyyal 70'mişlerin bikiniyle ama seksi, Murat 124'ün üzerinde güneşleniyor. Sanki prelli takvimi pozlarında. Dazlak Cevdet kule gibi bir yerde süperman gibi durmakta. Alakasız Türkçe, kiç. Bu manyak mizansen acayip gerekli bu filme. Filmin jönü Levent, sarı telefon kulübesinden birini arıyor. Aradığı adam filmin başındaki hippisi, adı Gabriel Flga-

ro'ymuş. Tam da sevişmenin ortasında çalıyor zil. Zırrrrr, zırrrr Alo... İlişkiler karma karışık oldu, kim kimin adamı, kim kimin peşinde. Kim kime telefonda arayıp para vermek istiyor. Boşver bunun bir önemi yok. Levent, Gabriel'den heykeli istiyor. Cevdet çivili bir hint yatağında kalıbını dinlendiriyor. Beyaz paçalı don giymiş. Anlayacağınız normal diye bir şey yok artık. Herşey sürreal. Jön Levent, Gabriel'le buluşuyor, heykeli alacak çek verecek. Üçüncü adam geliyor ve tabanca çekiyor, heykeli alıp kaçıyor. Bu sırada Süleyman Turan siyah arabayla gelip Levent'e arabanın arkasına binmesini söylüyor. "İtalya'daki Boris Kastelli'nin antika ihtiyaçları... falan filan uluslararası kaçakçılık" polis iş birliği tekليف ediyor Levent'e. İşler iyice çatallaşıyor. Artık filmi anlamaktan kesin olarak vazgeçiyorum. Fakat şu sahneyi anlatmadan da bu yazıdan vazgeçemeyeceğim. Seyyal bikiniyle uyumaktadır, Dazlak Cevdet gelir ve uyuyan kadına taciz de bulunur. Bu sahne Cevdet'in hayatının sahnesidir. Çünkü Cevdet gerçek hayat da da Seyyal'e hastadır. Belki bu filmde para bile almamış bedava oynuyordur. Yıllarca... Hatta Seyyal sinemayı bıraktıktan sonra bile şarkıcılığa başladığı dönemlerde Cevdet, Seyyal'in çantasını taşıdı durdu. Böylesine platonik bir aşk duyuyordu ona. Şimdi elimde 1972 yılının ünlü magazin dergisi "Pazar" var. Orada sinemaya yeni başlayan Seyyal'le ilgili bir yazı. Yazının başlığı şöyle: "Beş ayda on film." Seyyal Taner sırım gibi vücuduyla boy gösterdi... H



SIVRİ SİNEK

ESİN ÖZBEK

sivrisineğin gelişi önemli değildir,

tıpkı kanı emilirken uyuyan bu adamın, parmağındaki yüzüğün altından veya gümüşten olmasının önemsizliği gibi,

bahçede ki kardan adamın düşen dişi önemli değildir,

Açlık hissi önemli değildir, herkes acır,

bu da aynen bu hissi bastırmak için ne yenilip içildiği kadar önemsizdir...

aynen adamın, kardan adam yaptıktan sonra çoraplarını kuruttuğu sobanın odun veya kömür sobası olmasının önemsizliği gibi..

BAUVV!..

MİY!
BAUVV!..

bana kalırsa sivrisineğin gidişide önemli değildir,

aynen rahatın verdiği huzurun ve sivrinin tokluğunun önemli olmadığı gibi,

fakat bir kış günü yaz'ı özleyerek çizdiğim bu öykü, niye şimdi bir yaz günü kış'ı özleyerek sıcaktan çizemediğim yeni bir öykünün yerini aldı???????????? işte bu önemlidir:)) bazen hiç bisey yapmamak yapmaktan daha önemlidir ,deyip fena halde sıcak havaya ve kendime sinir oluyorum....

(yaz bitsin..)



Babası Bahriye Nazırı, annesi paşazade. Fransızcası ve felsefe bilgisi çok iyi. Hayatı boyunca paraya, statüye, şöhrete önem vermemiş. Yeri gelmiş, trende ateşçilik, gemide tayfalık yapmış. Çöpçülere az para veriliyor diye sokaklarda çöp toplamış...

Başka bir dünyadan gelip, insanların birbirine kâr-zarar korkusu gütmeyen günaydın bile diyemediği dünyamızdan geçen Sakallı Celal'in hayatını yazan gazeteci-yazar Orhan Karaveli'yle konuştuk.



Bağban Bir Gül İçin Bin Hâre Hizmetkâr Olur*

SINAN SÜLÜN

*"Bahçıvan bir gül için
bin dikene katlanır."

Mezar taşında bu yazılıdır.

Sakallı Celal kimdir?

- Hayatı boyunca kimseye minnet etmemiş, haksızlıklar, yanlışlıklar, düzendeki bozukluklar karşısında hiçbir zaman sözünü ve eylemlerini esirgememiş bir insandır. Sakallı Celal, Sokrates, Diyojen gibi geride çok az ama güçlü bilgiler bırakmış bir filozoftur. O da diğerleri gibi arkasında yazılı eser bırakmamıştır. Tek yazılı eserleri silah ruh-satı için yazdığı dilekçe, vasiyeti, kitap ithaf yazıları. Babası Abdülhamit'in Bahriye Nazırı, annesi bir paşazade. Galatasaray'dan mezun, çok iyi Fransızca ve felsefe bilen birisi. Genelde yalnız yaşamış tüm hayatı boyunca. Sabah kalkarmış, peynir ekmeğini yermiş, bulaşıklarını, çamaşırları-



nı yıkarmış. Sonra gider Fransızca gazetelerini alır, okumuş. Tüm parasını gazetelere kitaplara vermiş. Türkiye'nin durumunu kafasında tahlil eder, sonra da insanlarla sohbet edermiş. Çok entelektüel bir insanmış Sakallı Celal. Etrafında adeta bir akademi oluşmuş. Çok güzel konuşmuş.

Sakallı Celal'le tanışmanız nasıl oldu?

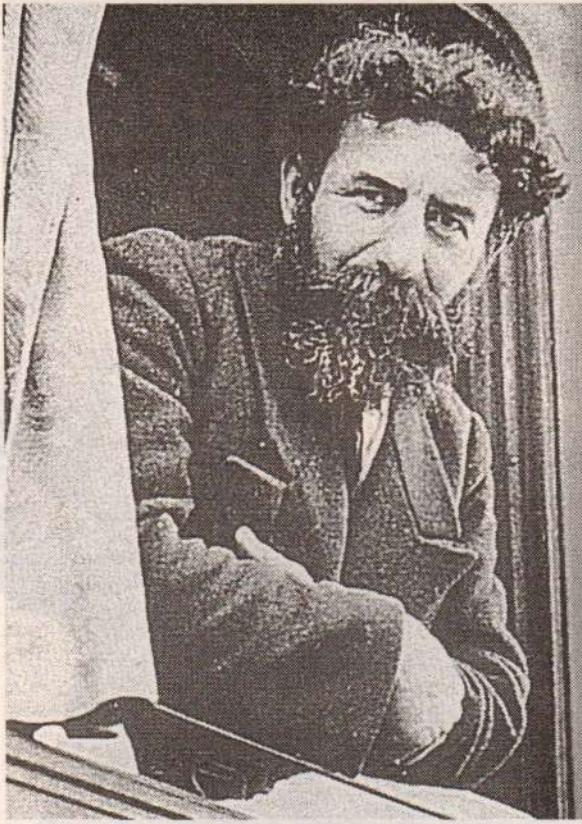
- Ben de Sakallı Celal gibi Galatasaray'da okudum. Galatasaray'ın yazları meşhur pilav günleri vardır. Sakallı Celal düzenli olarak o pilav günlerine gelirdi. Kendisini orada gördüm ilk defa. Bakımsız bir görüntü veren bir insandı. Buna karşılık kendisine o pilav günlerinde olağanüstü ilgi gösterirlerdi. Herkes saygı ve sevgiyle etrafında dönerdi. Ben de merak ederdim kim

bu Sakallı Celal diye. Birgün okuldan çıkmıştım, Sakallı Celal'le karşılaştım. Elinde bir çanta vardı. Çantanın içinde sonradan öğrendiğime göre sefertası, kolonyası, tuvalet kağıdı gibi eşyaları varmış. Koltuğunun altında da Fransızca gazeteler vardı. Kendisi Galatasaray mezunu olduğu için çok iyi Fransızca bildiği söylenirdi, onun dışında da hakkında hiçbir bilgimiz yoktu. Yanına yaklaştım; hani belki bizim arkadaşlardan birini, yakınıni, bekliyordur düşüncesiyle "Merhaba üstad, birini mi arıyorsunuz?" dedim. Bana kitabın kapağındaki gibi gülen, sevecen gözlerle bakıp, "Evet, birini arıyorum" dedi. "O zaman, ben içeriye koşayım, aradığınız arkadaş bulayım, sizi fazla bekletmesin" dedim. Elini omzuma koydu, elindeki gazeteyi yüzümle ağzı arasında tutarak "Sen keyfine bak evlat! Çünkü ben, kendimi arıyorum, kendimi" dedi ve İstiklal Caddesi'nde elindeki Fransız-

ca gazeteleri okuyarak yürümeye başladı. Şoke olmuştum. İnsan kendini arar mıydı hiç? İnsan genelde birini veya bir şeyi arar. Ne demek insanın kendini araması. Tüm bu sorular kafamı meşgul etti tüm hafta sonu. Pazartesi gününü ipe çektim. Okulda ilk işim, edebiyat hocam Nihad Sami Banarlı'ya Sakallı Celal'le karşılaşmamı ve bana söylediği o sözü anlatmam oldu. Hocam da bana "İnsanın önce kendisini bulması lazım, bulmak da aramayla olur." dedi. Sonra Sokrates'in "kendini ara, kendini tanı" sözünün Atina'daki büyük Akropol'ün üzerinde yaz-

Sakallı Celal trende ateşçidir; özel vagonunda Kâzım Karabekir Paşa'nın yolculuk ettiğini öğrenince lokomotiften vagona geçer, Paşa'yı görmek istediği haberini gönderir içeri. Bir ateşçi ne isteyecektir ki Paşa'dan, ya para, ya daha iyi bir iş değil mi? Oysa elleri, yüzü gözü kömür tozu ve yağ içinde olan ateşçi Paşa'nın karşısına çıkınca Türkiye'de eğitimin nasıl olması gerektiğine ilişkin özgün düşüncelerini söyleyip eğitim meraklısı Paşa'yı şaşırtır...

Melih Cevdet Anday



diğini, insanın etrafını tanıması için ilk önce kendini tanımasının gerektiğini söyledi. Hayatım boyunca Sakallı Celal'in ve hocamın söyledikleri hiç aklımdan çıkmadı. Sonraki yıllarda Sakallı Celal'le röportaj yapmak istedim. Onun yalnız yaşamayı sevdiğinden, insanlarla çok fazla ilişki kurmadığından, benim yurtdışında olmamdan bir türlü fırsat olmadı. 62 senesinde vefat etti. O zamandan beri içimde gazeteci olarak bir uhde kaldı. Ben bu adamla niye konuşmadım. Güzel bir röportaj

konusuydu bu. İstanbul'un simgesi olmuş bir insandı Sakallı Celal.

Kitabı hazırlamaya nasıl karar verdiniz?

- Bir gün, yaklaşık mart ayında, kendi kendime 'Ben Sakallı Celal'in kitabını yazacağım' dedim ve böylece başlamış oldum. Ertesi gün, güvendiğim dostlarla temas kurdum. Dostlarım Sakallı Celal'le ilgili, birkaç anekdottan başka bir şey söyleyemediler. Bunlar da zaten biliniyordu. Yani "Türkiye'de aydınlar, doğuya doğru giden bir gemide, geminin kıçına doğru koştu-rarak batılılaştıklarını sanırlar." Ya da "Türkiye'de ilgililer bilgisiz, bil-

gililer ilgisiz." Türkiye'nin geri kal-mışlığını bu denli filozofça ifade eden başka bir sözler duymadım hayatım boyunca. Bütün bu sözler çok güzeldi, ancak Sakallı Celal'in hayatını yazmaya karar verdiğimde elimde bu sözlerden başka hiçbir şey yoktu. İşte orada gazetecilik devreye girdi. 73 yaşında bir insan böyle şeylerle uğraşır mı demedim. Elim ayağım tutuyorsa, madem ki bu işi yapmaya karar verdim, yapacaktım.

İlk kimle temas kurdunuz?

- Sakallı Celal duyduğuma göre sol fikirli bir insandı. O zaman düşündüm belki bizim sol çevrelerden bilen birisi olabilir bu adamı. İlk olarak Rasih Nuri İleri'yle temas kurdum. Onun bir sü-re Sakallı Celal'le komşuluk yapmış olduğunu öğrendim. Bilgiler yavaş yavaş gelmeye başladı ve cesaretim arttı. Günlerce titizlikle araştırarak, çalışarak, dostlarına, akrabalarına, onunla bir dönem tanışmış yaşayan herkese ulaşmaya başladım. Onlarla konuştum, fotoğraflarını, vasiyetini, el yazısı ithaflarını buldum. Ve 1,5 sene sonra bu müthiş insanın kitabı çıktı ortaya. Güzel olan bir başka tarafta kitap yayımlandıktan

Bizim evde gece yarısından sonraya kadar sohbet edilir, sonra kalkar, o müthiş soğukta, kentin tepesine kurulmuş 'kale içi'ndeki evine, karlara bata çı-ka yürüyerek giderdi. Başka nasıl gidecekti ki? Vasıta bulunmaz. Bulunsa bile acaba verecek parası var mı? Diyelim ki var, bu kez de binerken elini filan sü-recek kapısına.. olmaz ki!.. Gene de bu durumdan şikayet ettiğini kimse duymamıştır...

Korkunç derecede mikroptan korkar ama beni tutup öperdi. Dönemin Merkez Bankası Başkanı da onun arkadaşı. Bekâr bir adam. Devletin tahsis ettiği harika bir evde oturuyor. Uşaklar filan. Yemeğe davetli, beni de götürdü. Sofraya oturulduğunda, her zaman yaptığı gibi, çatalları filan silmeye başlayınca Merkez Başkanı dayanamayıp 'yapma Celal, bunların hepsi etüvden geçmiştir...' dedi ama Celal Bey hiç etkilenmedi. Sonunda, arkadaşı özel bir dolap yaptırıp, içine, hepsi de etüvden geçmiş tabaklar, çatal, havlular yerleştiriyor, geldiğinde Celal Bey kullansın diye. Dolabın kapısını da kilitleyip anahtarını arkadaşına veriyor. Bir sonraki gelişinde Celal Bey 'dolabını' açıyor, 'kendini' çatal, bıçak, tabağını çıkarıp masanın üstüne yerleştiriyor ve başlıyor iki yanından sterilize edilmiş tuvalet kağıdıyla bunları 'temizlemeye'!...

Ahmet İsvan

sonra Sakallı Celal'in yaşamı hakkında bilgi veren, elindeki dökümanlardan beni haberdar eden insanlar olmasıydı.

Ne tür bilgilerdi bunlar?

- Bir gün Sabahattin Ali'nin kızı aradı. "Kitabı okudum, çok heyecanlandım. Bende de, bir şey var, babamın mektuplarının birinde şöyle yazıyor dedi "... Bütün Aydın'da senin anlayabileceğin manada bir tek akıllı adama rastlayamadım! Yalnız, Aydın'a 2 saatlik Reşadiye kö-

lı Celal'in cenazesine gide-medim. İnsan, kendi tabutunun arkasından yürüyebilir mi" diye yazmış. Bu kadar çok sevilmesinin sebebi nedir?

- Sadece Yusuf Ziya Ortaç değil, Burhan Felek, Doğan Nadi, Hüseyin Korkmazgil, Haldun Taner, Melih Cevdet Anday ve daha nice aydın insan Sakallı Celal'i seviyor, beğeniyor. Sakallı Celal bu insanların sevgisini; üstün ve farklı kişiliğiyle, son derece aydın yapısıyla, aydınlanmacı yapısıyla yarattı. Bütün bu insanlar Sakallı Celal'i çok beğeniyorlarsa bunun bir nedeni de bu adamların ruhuna hitap etmiş olmasıdır.

Yıkanmayı sevmemiş, giyimine pek dikkat etmemiş ama mikrop kapmak için birileriyle konuşurken ağzına gazete dayar, kapı tokmaklarını dirsekleriyle açarmış. Bu biraz tuhaf değil mi?

- Bu bazı insanlarda oluyor. Mikroptan korkuyor ve yıkanmayı da sevmiyor. Sonra bunu araştırdım ben. Hakikaten çok dahi insanlar yıkanmayı sevmiyorlar. İlginç bir şey. Hiç kimsede olmayan ya da çok az insanda olan özellikler var. Bunu biraz yaşadığı travmalara bağlıyorum. Bu insanlar öyle zor zamanlarda yetişmişler ki bize şimdi masal gibi geliyor. Bu, Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde yetişen insanlar, bilhassa aydın insanlar, devletin çözüldüğünü görüyorlar. Patır kütür devlet dökülüyor. Libya savaşı çıkıyor, Balkan savaşı çıkıyor, daha önce



yünde makinistlik yapan bir Sakallı Celal var. İsmi herhalde duymuşsundur. Ara sıra geliyor, kafadarlık yapıyoruz. Sözden anlar, akli başında enfes bir adam! Bu, herkesin (ona) 'deli' deyişinden de belli zaten!.. İkimiz de çok sevindik, kitabın beşinci baskısına aldım Sabahattin Ali'nin mektubun.

Yusuf Ziya Ortaç ölümünün ardından Akbaba'da "Sakal-

...Darmadağın sakalı iman tahtasına yayılmıştı. Salkım saçak saçları kalabalık bir kuş ailesine yuva olabiliyordu. Gençliğinde bu bakır rengi sakal pek anlı şanlıydı. Yanm asır ahbablığı-mıza rağmen soyadının 'Yalnız' olduğunu vefat ilanından öğrendim!.. Munis bakışları, doku-naklı zekası, tatlı sesiyle herkes tarafından sevilir, aranır, mütevazı evlerden lüks salonlara kadar çeşitli muhitlere kadar davet olunurdu... Urbasında lekeler, postallarında çamurlar, kâh bohem, kâh aydın, nükteler savurur, hikmetler saçar...sonra da işi varmış gibi acele gider, gölge gibi silinip soyadının yalnızlığına sığınır. Benzeri yoktu, Nev'inde yalnızdı!.. Ona 'sende bu kadar meziyet varken ve değer-siz insanlar bile hayatta muvaffak olurken sen niçin suyun yüzünde kalamayıp boğuluyorsun' diye sormuşlar. 'Anlatayım' demiş. 'Bir köpeği suya atsanız, tıpkı yürür gibi hareketler yaparak yüzer, selamete ulaşır. Zira vücudunun yapısı buna göredir. Ağzı, burnu denizaltı kulesi tarzındadır. İnsanoğluna gelince. Vücut yapısını köpeğinki gibi olmadığından ve alıştıkları yürüme hareketiyle yüzemediklerinden, su yüzünde kalabilmeleri hususi bir talimi gerektirir. Nice köpekler selamet sahiline yüzerken, lüzumlu talim ve terbiyeyi almayan bir insan olarak ben dalgalarda boğuluyorum..."

Valâ Nûreddin



- Benim gözümde Sakallı Celal dahi bir tarafı olan ve kendi düşünceleri doğrultusunda her türlü fedakarlığı yapabilecek bir insan. Dolayısıyla bir anlamda deli bir kişi. Mesela Ankara'da oturuydu, tahsil itibariyle, isteseydi Osmanlı döneminde de, Cumhuriyet döneminde de çok rahat bir hayat sürerdi. Çok güzel kadınlarla evlenirdi veya beraber yaşardı. Ama gene de el üstünde tutulurdu. Aleyhinde tek kişi laf söyleyemezdi. Ama o bunları yapmadı. O ne yaptı; yeri geldi fabrikada makinist oldu, işçilerle çuval taşıdı, yeri geldi trende ateşçilik yaptı, gemide tayfa oldu, sokakta çöp topladı... Ama tüm bunları yaparken neden yaptığını anlattı insanlara. Kısaca o dünyayla dalga geçti ve çekip gitti.

1877'de Ruslar, ta Yeşilköy'e kadar geliyorlar. İstanbul işgal altında. Travma üstüne travma. Bir de Sakallı Celal'in çok sevdiği kardeşi teppe üstü düşüp ölüyor. Okulu yanıyor. Öbür kardeşi idamla yargılanıyor. Bunların bir tanesi bizim başımıza gelseydi eminim biz çok daha kötü olurduk. Aslında Sakallı Celal'e deli demeye dilim varmıyor ama biz akıl erdiremediğimiz insanlara deli deriz. Onlar deli değildir aslında, bizden daha akıllıdır. Biz derken sıradan insanları diyorum. Kendimi de oraya koyuyorum. Biz bu insanların yaptığı işlere akıl erdiremediğimiz için deli deriz.

Sokak çöpçülerine verilen ücreti protesto etmek için Nişantaşı'nda sokakları süpürmüş, Galatasaray Lisesi'nde muallim muavinliği yaparken öğrencilere askıdaki ceketini göstererek 'parası biten cebimden alabilir' dermiş. Makinistlik, trende ateşçilik, gemide tayfalık yapmış...

Hiç evlenmemiş mi?

- Platonik duygularla sevdiği, birlikte zaman geçirdiği kadınlar olmuş ama hiç evlenmemiş. Okul arkadaşlarıyla dostları ve özellikle eşleri onun tek başına yaşamasından üzüntü duyarlar ve uygun bir hanımla evlenerek düzenli bir hayata kavuşmasını isterlermiş. Bu isteklerini söylediklerinde 'Ben evlenmedim. Daha doğrusu evlenemedim. Ama eğer evlenseydim müşterek hayatın beraberinde getireceği sorumluluklar nedeniyle birtakım görevlerde kalmak durumunda olacaktım. İstedğim gibi hareket edemeyecek, dolayısıyla hayatımı, bildiğim gibi ve kendi kafama göre yaşayamayacaktım. Bu nedenle evlenmemekle isabet ettiğimi düşünüyorum.' dermiş. Ama onu en iyi tanıyan akrabası ve deniz subayı Cemal Ağabeyinin torunu Fatma Koray, hiçbir kadını kendi yaşadığı ortama çekip mutsuz etmeye hakkı olmadığını düşündüğü için bekar kalmayı seçtiğini, bir anlamda kimseyi mut-

...Hayatı boyunca kimseye el etek açmamıştı. Aç açık değildi. Hiçbir şeyde gözü yoktu ama biri çıkıp da 'dile benden ne dilerse, diyecek olsa ne dilerdi biliyor musunuz?...' 'Pazar günleri Kadıköy'e geçerim. Orada dostlarım var. Onları ziyarette... Geçen Pazar biraz erken ayrıldım evlerimden. 'Çoktandır görmedim. Şöyle bir 'Fener Burnu'na uzanayım...' dedim. Yürüdüm gittim. Etraf yemyeşil. Bembeyaz badanalı bir 'fener'. Dibine kadar yürüyüp bir yüce ağacın gölgesine oturdum. Kendi kendime düşünmeye başladım. Eksik olmasınlar, 'Prevezeli Kâzım'ın Doğan Apartmanı'nın veya Münevver Hanım'ın okulunun bir odasında ömür tüketeceğime, şu fenerin bekçisi yapsakları beni ne kadar rahat ederdim! Ne kadar mutlu olurum. Belli saatlerde feneri yak, söndür. Karışanın, görüşenin yok. Bir başına-sın. Seyret istediğin kadar ufku; gelip geçen gemileri! Gurubun turuncuya çalan kırmızısını, morunu. Düşün düşünebildiğin kadar. Üstelik bir işin de var. Üç kuruş para da veriyorlar ve hak ediyorsun bunu. Gemiler gece karanlığında senin yaktuğun fenerle yollarını buluyorlar. Bir sıfatın bile var: 'Fener Bekçisi Celal'sin ve karanlıktakilere yol gösteriyorsun!.. Az bir şey mi bu?..

suz etmemek için adeta kendi kendini cezalandırdığı kanısında.

Kitabın bu kadar çok ilgi görmesini neye bağlıyorsunuz?

- Bu kitap Türkiye'nin kokuşmuş ortamında gerçek ve felsefi değeri olan, Türkiye'nin hastalıklarına teşhisler koymuş insanlara hala ilgi olduğunu gösteriyor. Bu kitabın bu kadar çok ilgi görmesinin sebebi de bu sanırım. Kitabı alanlar arkadaşlarıyla, dostlarıyla konuşmaya, onlara da Sakallı Celal'i anlatmaya başladılar. Ankara Lisesi Müdürlüğü'nden bir anda istifa ediyor, bir fabrikada çalışmaya başlıyor. Paraya önem vermiyor dilediği gibi yaşıyor. İnsanlar bunu okuyunca "Vay be ne adammış" diyorlar. Türk halkı Sakallı Celal'de kaybettiği değerleri, para için nelere katlandığını, insanın hiçbir şeyden ödün vermeden de yaşayabileceğini gördü. Bu kitabın bu kadar çok basılmasında bu etkili oldu. Ölümünden 42 yıl sonra Türkiye bu adamın hayatını merak ediyor ve okuyor. Eğer bu adamın ruhu varsa çok mutludur herhalde. Şahsen ben kendi adıma böyle müthiş bir insanın hayatını araştırıp yazdığım ve gelecek nesillere ulaştırdığım için çok mutluyum. 



1960'tan beri Avrupa ve dünya solunun teorik-düşünsel macerasının temel direklerinden birisi olan ve 2000'de 'Yeni Seri'ye başlayarak yeni bir atılım dönemine giren New Left Review, Tarık Ali'nin editörlüğünde yeni seçkileriyle yeniden Türkçe'de...

ROMAN >



Pulitzer ödüllü "Saatler" in yazarı Michael Cunningham'ın 'ender rastlanan bir yazar kıvraklığına sahip' diye nitelediği Kirshenbaum'un bu kitabı, tarihin unutulamayan mirası ile etkisiz hâlâ sürdüren gölgesi hakkında eğlenceli ve düşündürücü bir roman...

ROMAN >

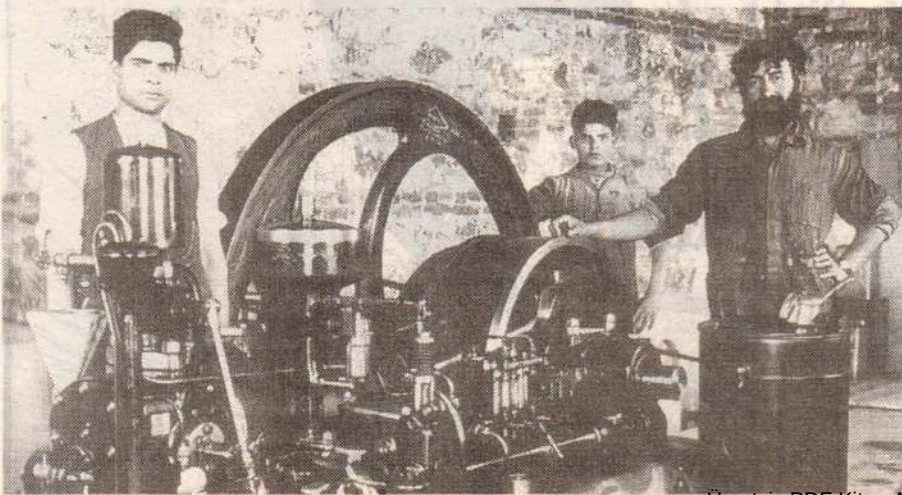


Latin Amerika'nın genç yazarlarından Patricia Melo, heyecan verici bir rap şarkısı gibi akıp giden romanında, kahramanı Kingie'nin hayatı aracılığıyla, Brezilya'nın kalbi ve kanayan vicdanı Rio de Janeiro favelalarının destansı öyküsünü anlatıyor.

www.agorakitapligi.com
tel: 0212 243 96 26-27
faks: 0212 243 96 28

6

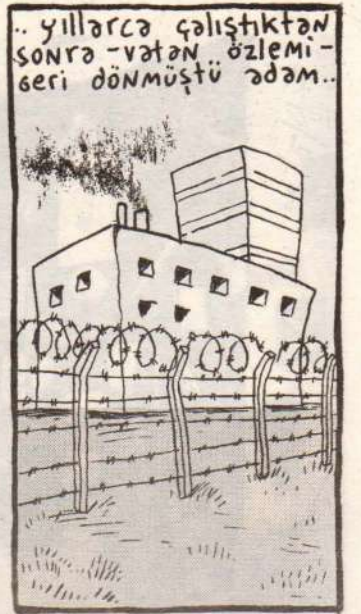
agorakitapligi



Eda Oral

fındık
adam

fıstık
kadın



Oralarda geçimini deneylere kobay olarak sağlamıştı.
Bu deneylerde envai çeşit toksik maddeler, muhteşif işinlar
turlü çukolatlı, vanilyalı sigaralarla tanışmıştı..



Adam baya para kazanmıştı deneylerden
gezip tozup günü gün ediyorlardı işte..



çok sigara içiyordu
adam; vanilyalı
olanlardan.. bi
tuhaflik vardı..
.. sanki
ufalmıştı..



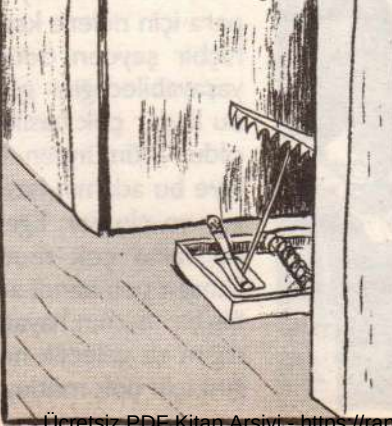
Bir gece uyandığında -uyku
sersemliği - tanıyamadı adamı.



evet galiba öğreniyordu
artık ondan.. Pis bir
fındık faresi
idi o...



Yine de merhametliydi kadın
acı çekmesini de istemi-
yordu adamın.. Bari bazı
şeyleri 'doğal' olsun dedi
... bir vanilyalı sigara



kararını verdi,
adamı terketti
kadın..



ergenlik öyküleri



**Ergenlik Öyküleri'nin
bu ayki konuğu sevgili
İclal Aydın.**



Büyürken Ben

1986'da bir yaz günü, Ankara... Dost Kitabevi'nin kapısında başlardı 'o dünya' ve cebimdeki sayılı para yetmezdi elimin gittiği her kitabı almaya!... Kendimden yaşça büyük (her zamanki gibi) bir arkadaşımın doğum günü için kitap seçmekteydim o gün...

Oyle bir kitap alayım ki, hem o sevin sin kitabı gördüğüne hem de ben mutlu olayım o sevindi diye. Sonrasında, hatta ben de okuyayım o kitabı mümkünse...

Derken bir kitap sevdim onca kitabın içinde. Kasaya gittim. O kitabı aldım. Otobüs için kalan param cebimde, Karanfil Sokak'ta bir banka oturdum ve okumaya başladım... Nasılsa akşam güzelce paketlerdim...

2004 yılının Nisan ayında bir gece... Yan yana oturuyorum 1986'da sevdiğim o kitabın şairiyle. Bilmiyor ki, o kitabı nasıl okudum ben Karanfil Sokak'taki o bankın üzerinde...

Turgut Uyar'ı soruyorum ona... Coşkuyla kadeh kaldırıyor Turgut Uyar'ın adına. "Nasil gü-

zel adamdı!" diyor... Türk Şiiri'nin "adamları" anılarıyla konuk oluyorlar o gece, o masaya. **Can Yücel**'e, **Edip Cansever**'e, **Cemal Süreya**'ya, **Turgut Uyar**'a kalkıyor kadehler... Gece bitip evime dönerken, Ankara Karanfil Sokak'ta elinde **Ataol Behramoğlu**'nun şiir kitabını tutan 16 yaşındaki kız çocuğu geliyor gözümün önüne...

Ergenlik, ilk gençlik dendi mi, hep o kız çocuğu halimdir koşu koşu gelip baş köşeye oturan. Ankara ise, başka şehir olduğunu bilmediğimden olsa gerek, sevicecek tek yer gibi gelirdi bana. Bir şehri sevmeye nedenler çoktur aslında; yıllar sonra çok uzak bir başka şehirde anladım. Sokakları, kedileri, bildik, tanıdık esnafı değildir sadece... Yani onların anımsattığı o aidiyet hissi değildir sadece sevmeye sebep...

Zira çok uzak şehirler de sevdim; çok âşık oldum oralarda diye.

Çok yalnız kaldım diye, çok şahane vedalaştım diye...

Neyse...

Ergenlik Anları, Anılarıydı Asıl Mesele

Biraz acelem vardı. Erken kalkmak gerekiyordu sanki ve ben işlerin hepsini bitireyim, yola derli toplu çıkayım istiyordum. 16 yaşım... Ankara'da öğleye kadar okula giden, öğleden sonra akşam 21.00'e dek çalışan, uzak bir şehirdeki yeşil gözlü bir mühendislik öğrencisine âşık, ona ince işlenmiş mektuplar döktürüp ondan ince işlenmiş mektuplar bekleyen, kalan tüm zamanlarında da okuyan bir genç kızdım işte... Babamın giderken bıraktığı ciltli kitaplar ben büyüylene dek bitmediler. Annemle klasik bir ikiliydik: Geçinemezdik hiç... Ondan saklı girdim oyunculuk sınavlarına. Bir de kazandım, iyi mi!...

Sonrasında bir dolu insan girdi araya. İkna ettik annemi... "Neden bu kadar çok oyuncu olmak istiyorsun?" diye sormadı annem. Sorardı... Anlatabilir miydim acaba?

Yıllar sonra, bir gün oyuna çıkmama birkaç dakika kala; kuliste-

ki aynaya bakarken düşündüm... Neden bu kadar çok oyuncu olmak isterdi 13, 14, 15, 16 yaşındaki ben?

Her şey olmanın ve saklanmanın en güzel yoluymuş çünkü... Bir gün ünlü olunabileceğini ya da oyunculukla para kazanmak gerektiğini düşünmemiştim hiç ve üzerinde uçulması gereken başka denizler olduğunu... O gece son oyunumu oynadım ve bir gençlik aşkıma veda ettim... Tiyatroya yani... Başka bir denize kanat açtım ama...

Şimdi sıklıkla, koca bir hayatı beklediğim 16 yaşımı özleyorum... Yorgunluktan ayakları sızlayan, uzun saçlı, iki yıl boyunca bir üniversiteliyi senede üç dört kez göremek sevmeyi öğrenen, beklemeyi bilen, Ankaralı ve sanırım bugün aynada bana bakan yüzden çok daha güzel bir kız...

Yıllar önce bir bankta oturup kitabını okuduğum o şairle, Ataol Behramoğlu ile bir masada yemek yerken o yeşil gözlü üniversiteli geldi aklıma...

Birlikte oturup beklediğimiz "gelecekte" onun yolu nereye düşmüştü acaba?... H

Ağzı Kulaklarında Kadın

Ben alışmadım ki sensiz güzel-
liğin tadına, ben adamışım
ömrümü seninle paylaşmaya, di-
yor Aylin Urgal, **Sen Yarattın Beni**
adlı şarkıda. Bu sözler öyle
işlemiş ki Urgal'ın yüreğine, 1977
yılında sözleri Ali Kocatepe'ye ait
olan bu şarkı ona en iyi Türkçe
sözlü parçalar dalında 8.lik getir-
mesinin dışında, hayat arkadaşına
olan bağlılığının, adanmanın bir
göstergesi olarak da sunulabilir.
1981 yılında, kocasından ayrılma
aşamasına gelince girdiği buna-
lım, intihara teşebbüs etmesi bel-
ki de bu adanmanın ifadesi. Ya da
çaresizliğinin... Elbette yoğun bir
sevgi, on bir yıllık bir alışkanlık,
müzikteki ilk adımını İzmir'deki
bir orkestranın şefliğini yapan
kocas **Birol Soyurgal**'la atmış
olması, 1979 yılında dünyaya ge-
tirdiği ikizler... Bir anlamda "sen
yarattın beni," cümlesine cuk
oturuyor. Şarkı Aylin Urgal'ın ha-
yatı oluyor.

Her ilişki -az veya çok- aslın-
da birbirini yaratma hikayeleriyle
doludur. Önce öp, sonra doğur
beni (**Cemal Süreyya**) dizesin-
de olduğu gibi... Bu yaratma ve
alışkanlık hikayesi, bir kutu opto-
lidon yardımıyla başlayan ölümle
dans, Urgal'ın bundan sonraki ya-
şamını tek başına sürdürmekten
duyduğu korkuyla paralel gider.
Birçok kadının aşağı yukarı yaşa-
yabileceği korkular bunlar. Şen
Yarattın Beni adlı şarkının ikinci
bölümünde "işte bu aşk beni, sa-
na mahkum etti" sözlerini görü-
rüz. Sanki bir aşkın, ilişkinin ikin-
ci perdesi gibi. Birine adanmanın
-kadın olsun, erkek olsun- sonra-
sındaki mahkumiyeti, memnun-
muş gibi görünmenin aslında
mecburiyet olduğunu, tek başına
tutunamamaktan kaynaklandığını
görürüz Aylin Urgal'da.

Özlü Sözler

Biz Güneydoğu'dan zincirleri kırarak geldik.
Mahsun Kırmızıgül

Bence kadınları en çok yıkıma uğratan şey,
bir adama verip de sonunda elinde bir şey
kalmadan çekip gitmek.
Seren Serengil

Kumar merakım olmadı, barlarda
sabahlamadım, içki desen çok az içerim.
Aileden gelen bir doymuşluk var bende.
Mustafa Sandal

Bu korkuların daha derininde,
belki de Aylin Urgal'ın doğum
sonrası yaşadığı depresyonu atla-
tamaması yatıyor. İki çocuk, bit-
mek üzere olan bir evlilik, doğ-
um nedeniyle sahneden uzak
kalması, yine aynı nedenle kendi-
ni çirkin bulması, yeni başlangıç-
lar, ekonomik sıkıntılar, içindeki
gelgitler, anneliğe alışamama, dı-
şarıdaki hayat, içeride başka bir
hayat... Hepsinin birbiriyle çakiş-
ması... Elbette ki müzik. Belki de
bir düşünüş.

1975 yılında ilk 45'liği "Nere-
lerdeydin -Paran Pulun Senin Ol-
sun"u çıkaran Urgal, asıl çıkışını
ikinci 45'liği olan "Sen Yarattın
Beni- Nedir Bu Halin" ile yapar.
Ve listelerde bir numaraya yük-
selir. Bu çıkış onu 1976 yılının en
iyi ümit veren kadın şarkıcıları sı-
ralamasında dördüncülüğe yük-
seltir.

Artık herkes tarafın-
dan tanınan bir şarkı-
cıdır. Güzel kadın-
dır. Ama bunlar
yetmez, burnun-
dan estetik olur.
Koyu sarı saçlı,
ceylan gözlü, koca
ağzılı Urgal, o dö-
nem maga-
zincileri ta-



rafından, sevimliliği nedeniyle
"Bambi" lakabı ile anılır. Hatta 2
Eylül 1981 tarihli Gong Dergi-
si'nde "Ağzı Kulaklarında Kadın"
diye başlık atılır. Mutlu görünüm-
lü, güleç bir kadın olarak hayal
meyal aklında kalan Aylin Urgal,
ilk ve tek LP çalışmasını 1977 yı-
linda Ali Kocatepe prodüktörlü-
ğünde yayınlar. 1978 yılında ise
Sevgili Dostum -Sakin Ağlama
Ardından isimli 45'liği çıkarır. Bu
onun son çalışması olur, çünkü
bir süre sonra hamile kalacak, bu
yüzden müziğe ara verecektir.
Mutludur aslında. Oğlu olursa
eğer, kayınpederinin ismi Tevfik'i
koyacaktır. Heyecanlıdır. Bekle-
nen an gelir; bir yerine iki çocuk,
Tevfik ve Uğur doğar. İkizler 1
yaşına geldiğinde tekrar sahnele-
re döner Urgal. İntiharın ardın-
dan üç ay geçmiş (1981), koca-
sından boşanmıştır. Para kazan-
ması, çocuklarının geçimini sağla-
ması gerekmektedir. Aşk bit-
miştir, yani adanma sona er-
miştir. Nedir Bu Halin adlı
şarkısındaki "koş yorulma-
dan koş, dilediğince sev,
yaşa" sözlerine uygun ya-
şamaya başlamıştır sanki.
Eve kapanma, iki yıllık din-
ginlik, belki de sessiz fırtı-
na bitmiştir. Boşan-
manın hemen ar-
dından gittiği Ada-
na turnesinde adı
aşk dedikoduları-
na karışır. Sanat
camiasının tepki-
sini çeker, ama o
koşar, yorulma-
dan, gönlünce...
Şarkı gerçeğin ta
kendisidir artık.

Son hızla sahne
çalışmalarına de-
vam eder, birçok
yerde, birçok şe-
hirde çalışır. 1985
yılının Ocak
ayından itibaren
Ankara'daki
Goldfinger gece
kulübünde sürdürdüğü sahne
çalışmalarına nisan ayında son
verir. İstanbul'a dönerken, bindi-
ği otobüsün Bolu Dağı'nda uçur-
ma yuvarlanmasıyla hayatını kay-
beder. Şarkı susmuştur artık.
Şarkı ölümdür bir anlamda. H

Rus Kozmonotları



Ses iyi bir enstrümandır. Bazen öyle
bir sese çarparsınız ki, çalınan bütün
enstrümanlar o sesin altında ezilir.
Örneğin Cem Karaca'nın sesi, kendi
başına bir müziktir. Konuşurken bile o
müziği duyarsınız. O sesin karakteri,
lezzeti sizi büyüler. Müzik biter, ses
devam eder. Çok az insanın sesindeki
müziği, melodiye yakalayabilirsiniz. İşte
bunlardan biri de Direc-t'in solisti,
beyni; Bilge. Onu ilk kez Kadıköy so-
kaklarında, gitarının telleri kopmuş, el-
leri telleri tutturaktan çizilmiş, yırtıl-
mış bir halde dinledim. Gitar falan
umurumda değildi aslında, şarkıdaki
ritmi de duymadım. Bilge'nin gür sesi
sokağı cınlatıyordu. O küçücük vücut-
tan çıkan gümbür gümbür ses, yanar-
dağdan fışkırırcasına düşürüyordu ate-
şini sokaklara. Nerdeyse beş yıla yakın
bir süredir onları dinliyorum, tanıyo-
rum. Ellerindeki demolarla, yüze yakın
besteyle sokaklarda dolaşan, Ada-
na'dan yola çıkan, İstanbul'da rötar ya-
pan ve sonunda ilk albümleri Rus Koz-
monotları'nı çıkaran genç bir grup Di-
rec-t. Grup adını, Adana Mersin yo-
lunda arabayla çarptıkları direktan al-
mış. Daha doğrusu, direktan dönme-
lerini hatırlatması için gruba bu adı
koymuşlar. O günden sonra da karşı-
laştıkları her olayda direktan dönmüş-
ler. Direğe çarpmak elbette şanssız-
lıktır ama, direktan dönmek de şans-
tır. Dolayısıyla onların hayatında şans
ve şanssızlık hep iç içe geçmiş. Ancak
bizim için bir şans olabilir onları dinle-
mek. Belki de Direc-t bu yüzden bir
şans daha istiyor, başa dönebilir miyiz
diye soruyor bir şarkısında. Albüm,
yani Rus Kozmonotları dinlenmeyi
hak ediyor. Eğer grunge seviyorsanız
bu albümü de seveceksiniz. Ancak Se-
attle'dan çıkan bir grunge değil tabii
Direc-t, biraz Adana işi, biraz İstanbul
ruhu. Yani buralı bir grunge. O neden-
le daha çok ısınacak, Didem şarkısıyla
daha bir coşacaksınız. Grubun davul-
cusu Özgür ve bas gitaristi Alex de
grupta Bilge kadar önemli isimler. So-
nuçta bu iş bir takım işi ve Direc-t ta-
kımı iyi kurmuş.

Hadi Gel Yarışalım

Popstar ile başlamıştı her şey, ilgi görünce iş büyüdü, 'Türkstar', ve 'Akademi' de girdi devreye. 'Türkiye'nin Yıldızları' da var. Daha da artacak çünkü ciddi bir seyirci yığılması var ortada ve her kanal ya da grup bundan bir pay almak istiyor. Şimdi hepsi tatile girdi ama yeni yayın dönemi ile birlikte, tekrar bütün kanalları istila edecekler gibi. Star'da işin 'futbol' sayfası açıldı bile. Alan genişleyebilir de. En gündelik işin -gücün- mesleğin 'star'ını aramaya kadar gidebilir iş: Ter-

lerin girmesine sebep oldu... Hürriyet'in ilkini 1965 yılında yaptığı 'Altın Mikrofon' yarışmasının müziğimize kattıkları ise saymakla bitmez. Bu yarışma nedeniyle onlarca yeni grup tanındı. Yarışma sonrası finalde yarışanların plaklarını Hürriyet'in yayınlaması nedeniyle, taş plaktan 45'liğe geçişi de bu yarışma hızlandırmıştır. Sırf bu yarışma nedeniyle, 1965 - 1968 arası dönemde müzik dünyamız katlanarak büyümüş ve zenginleşmiştir. Bu yarışma olmasa muhtemelen pop müziğimiz bu günleri göremezdi... Milliyet'in düzenlediği 'Liselerarası Hafif Batı Müziği Yarışması' da bir başka

(Hafta Sonu gazetesinin düzenlediği) 'Altın Ses' yarışması da oldukça önemli bir yarışmaydı. Bu yarışmanın bize hediyesi ise Nilüfer oldu:

Her zaman Türk popunun en büyük starlarından biri kabul edilmiş olan Nilüfer... Nilüfer, 1970 yılında üçüncüsü yapılan yarışmanın birincisiydi... 1974 yılında yapılan "Toplu İş"ten Esmeray'ı kazandık. 1975 yılında başlayan Eurovision Türkiye elemelerinden kazandığımız yeni isimler ise saymakla bitmez: **Semiha**

80'leri kurtarmakla kalmadı, 90'larla gelecek patlamaya sunduğu yeni isimlerle

Ayin Takımı



Sibel Egemen, (galiba) Ayşe Tunalı, Gülistan Okan, adı yadigar kalamamış bir hanımefendi, Asu Maralman ve tarayıcının azizliğine uğramış (ki-

me ait olduğu en azından bu fotoğrafta belirsiz) bir tek bacak; Fener formalarını çekip kameranın karşısına geçmişler. Bir araya gelen ya da getirilen kızların en önemli ortak noktaları Fenerli olmaları. Yadigar kalamayan ve gövdesi belirsiz iki kızımız hariç diğerlerinin şarkıcı olduğunu da söyleyebiliriz. Hem Fenerli, hem şarkıcı hem de 'kız' başka kimse yok muydu diye soranlara ise verecek cevabımız yok. Cevap belki de fotoğrafın bir yerlerindedir.

POPÜLER ANSİKLOPEDI

SİBEL EGEMEN'İN 'SE'Sİ (YA DA SENİN VİCDANIN YOK MU'NUN SVY'Sİ):SİBEL EGEMEN

1958 Ankara doğumlu. Ali Kocatepe'nin desteği ile müzik hayatına atıldı. "Şimdi Ne Yapsam? (Fidyе)" adlı ilk plağını 70'lerin hemen ortasında yaptı. Disko kraliçesi Donna Summer'ın "Hostage"nın Türkçe versiyonu olan bu şarkıdan çok, plağın arka yüzünde yer alan "Senin Vicdanın Yok mu" adlı 'slow' şarkının daha çok ses getirmesi üzerine, Ali Kocatepe, Sibel Egemen için bu türde bir dizi başka şarkı hazırladı. Bunlardan "Hayrola / Yenildim Sana" adlı şarkıların yer aldığı plak epeyce ilgi gördü. En parlak dönemlerini I Numara firması ile yaşayan Sibel Egemen, daha sonra giriştiği çeşitli deneylerin hiç birinde bu başarıyı yakalayamadı. Bir ara Türk Müziği de söylemeye girişen Sibel Egemen, şu aralar müziğe tamamen boşvermiş ve kendisini 'halkla ilişkiler' alanına adanmış durumda.



zistar', 'Garsonstar' v.b. Neden olmasın ki, başka ne işimiz var? Biz bildiğimiz bir alana, müziğe dönelim: Aslına bakılırsa, Türk popu hep 'yarışma' ağırlıklı yürümüş - gelişmiş. Geçmişte yapılan yarışmaların büyük bir kısmı önemli sayılmasa bile; yarışma sonrası yayınlanan çalışmalar, ortaya sürülen yeni isimler nedeniyle ortalık çeşitlenmiş ve piyasanın (nedenleri farklı da olsa) girdiği sıkıntıyı bir zaman için bile olsa dağıtmıştır.

Türk popu, daha emekleme dönemlerinde tanıştı yarışmalar ile. Robert Kolej'in öncülüğünde yapılan 'Boğaziçi Müzik Festivali'nin ilki 1963 yılında yapıldı sözgelimi. Türk popunun henüz iki yıllık bir geçmişi vardı o tarihte. Bu festival 1964 ve 1965 yılında da yapıldı ve her seferinde müzik piyasamıza (başta Timur Selçuk ve Mehmet Teoman olmak üzere) yepyeni isimlerin - müzisyen-

önemli yarışma oldu. İlk defa 1967 yılında düzenlenen bu yarışmadan; başta **Nur Moray, Osman İşmen, Muhtar Turan ve Selim Atakan** olmak üzere çok sayıda müzisyen miras kaldı bize... Grup ağırlıklı bu iki yarışmanın aksine şarkıcı (ya da o zamanki dille söylersek 'şantöz' ya da 'şantör') ağırlıklı olan

Yankı, Candan Erçetin, Seden Gürel (Kutlubay), Cici Kızlar, Ali Rıza Binboğa, Uğur Akdora hatta **İzel, Sertab Erener, Asya (Tülay Saygın), Aşkın Nur Yengi, Reyhan Karaca** ve onlarca başka isim kendini ilk olarak bu yarışma ile gösterdi bize. Bu yarışma yalnızca popun tükenmeye yüz tuttuğu

destek de verdi... Başta 'Balkan Melodileri Festivali', 'Altın Orfe', 'Apollonia Festivali' ve benzeri yurt dışı yarışmaları ise ayrı bir konu. Bu yarışmaların memleket içi elemeleri ya da seçimleri de her zaman bir hareketliliğe yol açmıştır.

'Popstar' ve diğerleri. Ana konusu 'müzik' olan bu tür yarışmalardan da, ama az ama çok, geriye mutlaka dişe dokunur bir şeyler kalacaktır. Bu kalan bir şeylerin yaratılan hasarı karşılamayacağı kesin ama (şu an) yapacak bir şey yok. Ne yapıp ne edileceğini kimse bize sormuyor. Oturduğumuz yerden bakmayla -seyretmeyle zaman öldürmeyeceğimiz bir güne kadar, böyle ufak tefek tesellilerle iktifa edeceğiz işte. **H**

En Güzel Çocuk Şarkıları



- 1- Daha dün annemizin kollarında... / Söylemeyen kalmamıştır
- 2- Sana güller aldım, şarkılar yazdım, mutlu ol diye, sonsuz ol diye / Yalın (ya da yalan)
- 3- Küçük kız, küçük kız, söyle bize nerdeydin / Ayça ve Elma Şekerleri
- 4- Bak postacı geliyor, selam veriyor (70's disco version) / Elma Şekerleri
- 5- Gelip de bi(n)tanem olmaya ne hakkın var / (Çok) Yalın
- 6- Anne, bana onu al anne / Ulaş(çan) Ay
- 7- Bir gün bile görmesen özler misin, benimle evlenir misin? / Ulaş(çan) Ay
- 8- Takı paraları ile gül gibi geçindireceğim seni, kaynanamı da seveceğim / Erol Evgin'in oğlu (jr) Murat Evgin
- 9- Bana yeni bir ben lazım / Sertab Erener
- 10- Fiş fiş kayıkçı / (Bunu yazan) kıyakçı (dinlemeyenin sonu ayakçı)

Mercan Dede ilginç bir kişilik. Görünümü, günlük yaşamdaki tarzı, müzikteki duruşu, hayat felsefesi ile bir uçtan bir uca koşan biri. Yeni çıkan albümü Su'yla, özellikle de Ab-ı La'l ile... Mercan Dede, Deniz Durukan'a ateşi, suyu, aşkı, hüznü, müziği anlattı.

Aşktan Ötesi Dedikodu

Hava, su, toprak ve ateş dörtlemesi yapmayı hedeflediğinizi biliyorum. Yeni çıkan albümü nüzün adı; Su. Ancak işe Nar ile, yani ateşle başladınız. Oysa ateş bu dörtlemenin en yıkıcı olanı. Su bir anlamda doğuşu simgelerken, siz neden en yıkıcı olanla başladınız işe?

-Bunların hepsinin iki yönü, negatifliğinin yanında pozitif tarafları da var. Ateş yakıcıdır ama bir yanıyla da hayat verir; güneş gibi. Tasavvuf'ta insanın yanma süreci vardır. "Hamdim, yandım," denir. Olgunluk sürecidir bu. Suyun fazlası da yıkıcı olabilir. O ikiliğin içersinde durduğunuz nokta çok önemli. Tasavvuf'ta zıtların tevhit birliği vardır. Yirmi dört saat gece olursa, gece diye bir şey kalmaz.. Ateşle başlamak müzik serüvenimi de karşılıyor. On beş yaşındayken neyin sesini duyup etkilenmem, o zamanlar adını koyamadığım şey; aslında ateşti. O ateş, hayatımdaki acılarla örtüşüyor.

Nedir ki hayatınızdaki acılar?

-Orta sınıf bir aileden geliyorum. Kötü bir devlet okulunda okudum. Kişiliğin şekillendiği en önemli dönemde biz o sevgisiz, baskıcı ortamda yetiştik. Boş bir derste okuldaki kız arkadaşımınla satranç oynuyoruz diye ceza vermişlerdi. Kapıda bekleyen öğretmenler saçı yarım santimden uzun olanların saçını ortasından yolarak keserlerdi. Sıra dayığına çekilirdik. Pazartesi sabahları bahçede toplanılırdı, müdürümüz kılık kıyafetinize dikkat edin, saçlarınızı kesin, çingeneler gibi görünmeyin derdi bize. Ne kadar faşistçe bir şey bu. Yeni grubumda çingene müzisyenler var. Onlar o kadar dışlanmış, itilmiş ki...

Sonra?

-İstanbul'a geldim. Bir gün Vezneciler'de yürürken vitrinde bir ney gördüm. Aksi, lanet

tipli bir adam duruyordu içeride, gi-remedim. Zaten param da yoktu. Yerde bir gazete kağıdı vardı, onu koparttım, boş yerlerine neyin boyunu, deliklerini çizdim. Sonra hırdatçıdan bir su borusu kestirdim. Ondan ilk neyimi yaptırıldı. Yamuk yumuk bir şeydi. Çıkan ses çok iyi değildi tabii. Sonra Kubbealtı'nda bir yerde, haftada bir kere bedava ney dersleri verildiğini duydum. Üç buçuk ay her perşembe gecesi oraya gittim. Önceleri çekingenliğimden içeri girememiş, birkaç kere gidip geri dönmüştüm. Doğru dürüst neyim de yoktu zaten. Koltuğumun altında o musluk borusundan yaptığım şey vardı. Bir gece yağmura yakalandım, üşümüş, ıslanmış bir halde içeri girdim.

Kaç yaşındaydınız?

-On yedi yaşlarındaydım. O asabi görünümlü adam, kibarca "hoşgeldin," dedi. "Koltuğunuzun altındaki ney mi?" diye sordu. "Evet" dedim. Neyi eline aldı, benim yapıp yapmadığımı sordu. Bir üfledi, müthiş bir ses çıktı. Siz sadece neyzen değil, ileride ney yapımcısı da olacaksınız, dedi. Her perşembe oraya gittim. Hocamız aynı

Neyin içerisinde coşku var, korkuyu barındırmayan bir sevgi, hatta romantizm var. Korkuyla yapılan şey, korku bittiğinde yok olur. Sevgi ise kalır.

Ney de böyle bir şey. Yaradılışın özü aşktır. Hayatta, aşk dışındaki her şeyin dedikodudur.



zamanda Kapalıçarşı'da kuyumcuydu. Bazen bana ney geliyor, arada bir uğra, gelirse sana veririm dedi. Ben bir yıl, 4 ay 20 gün bekledim.

Böylece sabrı da öğrendiniz sanırım.

-Aynen öyle. Tasavvuf'u insanlar hayatın dışında sanıyorlar, kitaptan okuyorsun, ya da dini bir ortama giriyorsun ve öğreniyor-

sun. Oysa tasavvuf kadar hayatın içinde. Aslında neyi öğrenirken tasavvufu da öğrendim. Bu arada para biriktirmek için çalışmaya başladım; ne iş bulursam, temizlik, bulaşık, gazetecilik.... Bir gün paramı alıp hocama gittim.

Bana tezgahın altından bir küçük bir ney çıkardı. Sen sabırlı bir çocuksun, sana zor olan bir neyi, şah neyi seçtim dedi. O neyi alırken ellerim titriyordu. Biriktirdiğim para-

yı çıkarıp verdiğimde, ney para ile alınmaz, dedi. Bu olaydan yedi sekiz ay sonra Kanada'ya gittim. Bir elimde plastik ney, diğerinde de hoca'nın hediyesi. Ne dil biliyorum, ne doğru dürüst param var.. Gittiğim yer Kanada'nın en ucra köşesi. Bingöl'ün bir kasabası gibi düşün. Eksi 45 derece.

Peki sizi oraya götüren neydi?

-Kader belki. Basın yayında okuyor, fotoğrafla uğraşıyordum. Bir fotoğraf sergisi için davet aldım. Tek kelime İngilizce bilmeden gittim. Türkiye'de ebru sanatını öğrenmişim, orada ebru çalışmalarımı da gördüler, sanat tarihiyle ilgili bir hoca bana bir yıllık ücretsiz burs verdi. Okuldan çıkınca gündüzleri bir klüpte temizlik işleri yapmaya başladım. Orada plakları, pikapları keşfettim. Dj'liği öğrendim. **Size baktığımda farklı duruşlar görüyorum. Bir yandan yaşadığınız baskılara karşı bir direnme dürtüsü, başkaldırı ihtiyacı, bir taraftan da Tasavvuf'un içersindeki kabulleniş durumu. Yani içinizdeki hayırlarla, Tasavvuf'taki evetler çakışmıyor mu?**

-Tasavvuf'ta bizim bildiğimiz anlamda bir kabullenmişlik var. Tasavvuf geniş bir daire aslında. Orada inanılmaz bir devrimci duruş, karşı koyuş var. Aşk da var. Ama aşk çok kabul edilebilir bir şey değil...

Aşk zaten bir meydan okuma değil midir?

-Aynen... Şemsi Tebriz Mevlana'ya diyor ki; şehir meydanında benimle şarap içebilir misin? Bu çok önemli. Şarap içmekte birçok kod var, sembolizm var. Gerçek anlamda bir karşı çıkış var. Belki Şemsi Tebriz'in öldürülmesinin altında yatan da bu. Biz hala 2000'li yıllarda küpeli ya da mini etekli sokağa çıktığımızda insanların tepkisini çekiyoruz. O tepkiye karşı durabilmek çok önemli.

Nar, yani ateş sizin için iyi bir başlangıçtı.

-Evet, benim içimde duyduğum o ateşi anlatması açısından Nar iyi bir başlangıçtı. Çünkü içimde sadece iyi bir çocuk yok, öfke de var, kızgınlık da var.

Ateşi elinizle tutunuz yani.

-Hem de nasıl. Nar aslında kanı da temizler. Su ise ateşi söndüren değil, dengeleyen bir şey. Yanan bir şey yok aslında, sürekli bir form değişmesi var. Önce su oluyor, soğuyor kar oluyor, donuyor buz oluyor, sonra toprak oluyor. Büyüleyici bir bağ var bu dört element arasında..

Ney bana hüznü ve ölümü hatırlatıyor. Dinlediğim zaman olumsuz bir acı oluşturun.

-Kodlardan dolayı. Benim jenerasyonum için neyin iki sembolü vardı. Televizyondaki İnanç Dünyası ve İftardan Evvel programlarında ney çalınırdı. Bunun dışında, 60'lardan 80'lere kadar olan yıllarda yayımlanan Türk filmlerinde, mesela Filiz Akın'ın annesi ölür, Teşvikiye camisinde kılınan cenaze namazında saba taksimi çalınır. Bu saba taksimi hemen hemen bütün filmlerde vardır. Başka yerde neyi duyamazdınız. Bundan dolayı ney bizim için ölümün ve dinin simgesi oldu. Bir şartlanmışlık vardı, bunun yıkılması gerekiyordu. Neyle ilgili benim yaptığım şeylerden biri bu. Neyin içerisinde coşku var, korkuyu barındırmayan bir sevgi, hatta romantizm var. Korkuyla yapılan şey, korku bittiğinde yok olur. Sevgi ise kalır. Ney de böyle bir şey. Yaradılışın özü aşktır. Hayatta, aşk dışındaki her şeyin dedikodu olduğuna inanıyorum.

Ney, aynı zamanda nefes anlamına geliyor. Üflüyorsun ve hayat veriyorsun. Burada iktidar olma ya da tanrısal bir du-

ruş yok mu?

-Hepimiz Tanrı'nın bir parçasıyız. Farkında değiliz belki, ama hepimizde bir tanrısallık var. Tanrı seni kendi nefesinden üflüyor. Seni kilden yaptım, sonra nefesimden üfledim ve ruhunu yarattım diyor. Ney ise sembol olarak insanı anlatıyor Mesnevi'de. Neyi çıkarıp yerine insanı koyduğunda, her şey oturuyor yerli yerine. Ney bir aracı, sen üflüyorsun. Sen de bir aracısın aslında. Tanrı yaratılmış olan her şeyin bir toplamı. Burada iktidar değil, tam tersine tevazu, huşu, kabul etme var. Benim pür aşk dediğim şey bu. Bir de neydeki kamışın içinde pürüzlü bir toprak sesi var. Sezen Aksu'da da öyle bir ses vardır. Bir toz vardır onun sesinin içinde. Pusludur. Sezen'in söylediği bir şarkıyı belki bir başkası ondan daha iyi söyleyebilir, ama Sezen söylediği zaman o sözler başka anlam bulur. O sözlerin içinde hayattan gelen bir şey vardır. Toz işte odur. Neyin içindeki o tozda isyan vardır, yamulmuşluk vardır. Birkaç kere ney üflerken, neyin beni üflediğini hissettim. Bu anlatılacak bir duygu değil.

Arkin Allen, Mercan Dede gibi başka isimleriniz, kişilikleriniz de var. Nedir bu, kişilik bölünmesi mi? Bir bütünün parçaları mı yoksa? Ya da parçalardan bütüne gitmek mi?

-Her şey bir bütündür, biz de onun parçalarıyız. Şu anda dokuz isimim var. Bir çok insan bunu bilmiyor. Tabii ki şizofrenik bir durum. Kanada'daki arkadaşlarım sende kişilik bölünmesi var diyorlardı. Yunus Emre diyor ki; "Bir ben vardır bende benden içeri." Bu ne kadar şizofrenik bir şey, farkında mısın? Bunu tutup da bir memur kadın söylese, bir ben var, benden içeri diye, hemen şizofreni tanısı konulur. Bizi biz yapan o kadar çok biz var ki, ben onları öğrenmek istiyorum. Tarlalardaki korkuluk gibi hissediyorum kendimi. Üzerime uymayan yüzlerce elbise var, onlardan dolayı ruhunu bırak, kendi vücudunu bile göremiyorsun. Sana verilmiş din, aile, eğitim, ideoloji, gelenek, görenek... bu katmanları çıkarmaya başladığında gerçek beni buluyorsun.

Kutsallık?

-Kutsal olan tek şey aşk! Aile diyorsun; bakıyorsun küçük çocuğa tecavüz ediliyor, ensest diye bir şey var. Kültürü hep çok önemseriz. Kan davaları da kültürel. Hayatı anlamlı kılan tek şey aşktır. Komşun rahatsız oluyor diye radyonu kısıyorsan bu aşktır. Onun ötesi dedikodudur. **H**



Yine üniversite yılları. Bu kez de bir tiyatrocü düştü o kibrit kutusu büyüklüğündeki kente. Adanı tutup yanıma getirdiler.

Herkesle aramda bir ortak nokta bulunuyor; beni de bu ortak noktalar mahvediyor zaten.

İç Dikiş

ALTAY ÖKTEM
altayoktem@yahoo.com



İhtiyarın Hatıra Defteri - 7

Geçen ay "bunların hepsi beni mi buluyor," diye sormaya bile gerek olmadığını, gerçekten hepsinin beni bulduğunu söylemiştim Lian Mit'ten söz ederken. "Hepsi" sözcüğünün taşıdığı çoğul anlam yüzünden, yine beni bulan diğer bir arızalı kişilikten, Dünder'dan söz etmem farz oldu artık.

Yine üniversite yılları. Bu kez de bir tiyatrocü düştü o kibrit kutusu büyüklüğündeki kente. Adanı tutup yanıma getirdiler. Herkesle aramda bir ortak nokta bulunuyor; beni de bu ortak noktalar mahvediyor zaten. O sıralarda Halk Eğitim Merkezi'nin tiyatro kolunu çalıştırıyorum. Dünder da eski oyuncular. Oynamadığı tiyatro topluluğu yok neredeyse! Aslında hiçbir toplulukta oynamadığını, hayatı bir tiyatro sahnesi olarak gördüğünü henüz bilmiyorum tabii.

Halk Eğitim'deki provalara da katılmaya başladı. Provaları izlemek istiyor ama, elinde değil, ikide bir sahneye atıyor kendini. Döktürüyor resmen. Biz de ağzımız açık seyrediyoruz. "Evet," diyoruz, "Oyuncu olunmaz, oyuncu doğulur," Dünder oyuncu doğmuş!

Sonunda benim eve de yerleşti. Öyle tuhaf bir şeytan tüyü var ki adamda, üç güne kalmadı, neredeyse şehrin tamamıyla kanka oldu. En lüks restoranlarda yemek yiyoruz, en pahalı barlarda içiyoruz... Hepsinin sahibiyle, işletmecisiyle canıgöğüs bizi Dünder. Ben yıllardır bu şehirdeyim, bu kadar hukukum yok kimseyle. Hiçbir yerde hesap ödemiyoruz, işimiz iş yani!

Derken yeni açılan bir kafenin iç dekorasyonunu yapmaya başladı. Bu da yetmezmiş gibi Tümen Komutanlığı'yla, bahçe-

Aştan ve paradan soyunarak, sevmek istiyorum seninle... ölesiye hem de... boşalmak... ama çocuğumuz bana baba ve sana anne demesini istiyorum... ya da bizi bi kan bağı sebebiyle sevmiş olmasını istemiyorum... bizim birbirimizi, tipimizden dolayı sevmiş olmamızı da... sadece sevmek istiyorum... sonra da püfür püfür esrar çekmek... ciğerime sadece tetra hidra cannabinol girsin... oksijen yerine bunu solumak. Seni içime enjekte etmek istiyorum ki... yo yo, aynı bedeni ruhunla paylaşmayı istiyorum ki, gerçekten paylaşmanın bokunu çıkarmış olalım... Tanrı ölsün istiyorum... böylece bizi cennet-cehennem paradoksunda bunaltmasın... ya da bizi bir hücreye hapsedsinler... sadece karanlık, sen, ben... sevişerek ölelim istiyorum...

Girdap Unthatow

ye bir Atatürk heykeli yapmak üzere anlaştı. Aslında içime bir kurt düştü ama, öyle güvenilir, öyle sevimli biri ki, kolay kolay konduramıyorsun. Ne yani; insan hem tiyatro oyuncusu, hem heykeltıraş, hem dekoratör olamaz mı? Yine de, akşamları İstanbul'daki eşiyile telefon görüşmeleri yaptığı, cebinden çıkarıp çıkarıp çocuğunun resmini gösterdiği halde, ev sahibimin kızıyla nişanlanmaya kalkmasından şüphelenmem gerekirdi. Tuhaf bir şey ama; insanın basireti mi bağlanıyor ne, sahiden konduramıyorsun. Bu adam yalan söylemez, vardır bir bildiği diye düşünüyorsun.

Aradan aylar geçti. Yiyoruz,

Bir düş gördüm, herkes görür. Kabul etmeliyim, davetsiz düş yoktur ve herkes kendi düşlerinden sorumludur. Ben bir düş ördüm naze-nin bedenlere. düşü göremezdim, düşümün ortasında gözlerimin ucuna toplu iğneler yerleştirilmeseydi. Şimdi ışıklar kapalı, perdeler çekili ve saat yok... Fırlatıldığı yerde bırakılmış nesnelerin yarattığı zaman kayması, zamanın kaçacağı delik yok. Bedenimde gecenin ısırlıkları... Dağınık evimde, tüm duvarlara yazdım: Herkes ve her şey saklı oysa, belki her şey ortada olduğundan... Geç kaldım. Çürük gözleri iğfalden kurtaramadım. Biliyorum, ben de kusursuz bir alev olamadım. Çaresiz bir not yazdım: "Gölgeleri takip edecek kadar cesur olman gerekiyor güneşe tapmaya kalktıysan, varlıkların tanrılarını öldürmemek gerekiyor, olmuyor; ben gölgemi alıp karanlığa binıyorum." Bir düş gördüm, herkes görür, uzaklardan ibarettir her gün daha çok terkedilmiş yüzüm...
İdil

Sen yenilince ben de yenilmiş saydım kendimi. Müthiş bir sıkıntı kapladı ardından. Vücudumun en ağrıyan yerini. Oturdum o hiç kalkmadığım koltuğumda tekrar ama yavaşça bu defa. Üzüntü müydü bu içimdeki kırılganlığın sebebi yoksa öfke mi adının baş harflerine duyduğum?

Chloé Chlorophyte (sersem sepelek)

Yaprakların kafası karışmış yukarı yağıyor. Kafamın iki yanından dallar sarkarken, Nasreddin Hoca üzerinde popstar olmuş duruyor. Eşekleri Truva'ya hapsedip, bir kaç bilinmeyenli denklemleri cömertçe harcamış, haliyle düşman kazanmışım çokça. Oyun yok demiştik. Nefsimle savaşmaktan yorulmuşum. Hep ebeyim körler bulvarında, tüm panolara resmimi asmışlar, mecadum. Hafif kaymış tadım, başım acı biber... Nane kokulu lim yok, yırtamıyorum. Hafif kaymış annem. Tamam tamam... oyun yok demiştik rafların, dağınık yeşilliği olmuş annem. Bu sondu zaten. Artık yapraklar yerlere düşüyor, kupkuru çataklarından çıtırtılar yaratıyorum en fazla.

Ceylan Ünal



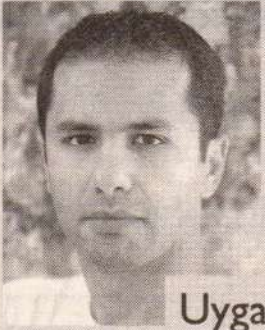
içiyoruz, şehrin zenginlerinin gittiği kumarhanede sabahlıyoruz... Dünder mirasyedi gibi yaşıyor. Nereden geliyor bu değirmenin suyu, bilmiyorum. Bu arada, kafenin iç dekorasyonunda bir milim ilerleme yok, askeriye-nin bahçesinde de heykelden eser yok. Ama herkes memnun Dünder'dan. Ortada iş yok ama habire para ödeyip duruyorlar.

Halk Eğitim'de prova yaparken Dünder heyecanla girdi içeri. Acil bir iş çıktığını, iki günlüğüne İstanbul'a gideceğini söyledi. Üstünde hiç para yokmuş, borç istedi. Hiç düşünmeden cebimdeki bütün parayı verdim. Bu, Dünder'ı son görüşüm oldu.

Şehir şehir dolaşan profesyo-

nel bir dolandırıcı olduğunu çok sonraları öğrendim. Giderken, evdeki bütün eşyalarımı götürdüğü gibi, nişanda takılan altınları da almış ev sahibimin kızından. Dünder gitti ama, benim başım beladan kurtulmadı. Şehir eşrafından dolandırmadığı kimse kalmamıştı neredeyse. Hepsi benim kapıma dayandığı gibi, ev sahibim de kızının zedelenen genç kızlık onurunun ve bozulan zarının hesabını benden sormaya kalktı; ilk iş olarak da kapının önüne koydu beni. Allahtan bütün eşyaları Dünder götürmüştü, bana iç çamaşırlarımı falan küçük bir valize doldurup, gece yarısı kapısını çalacak bir dost aramak düştü, o kadar! H

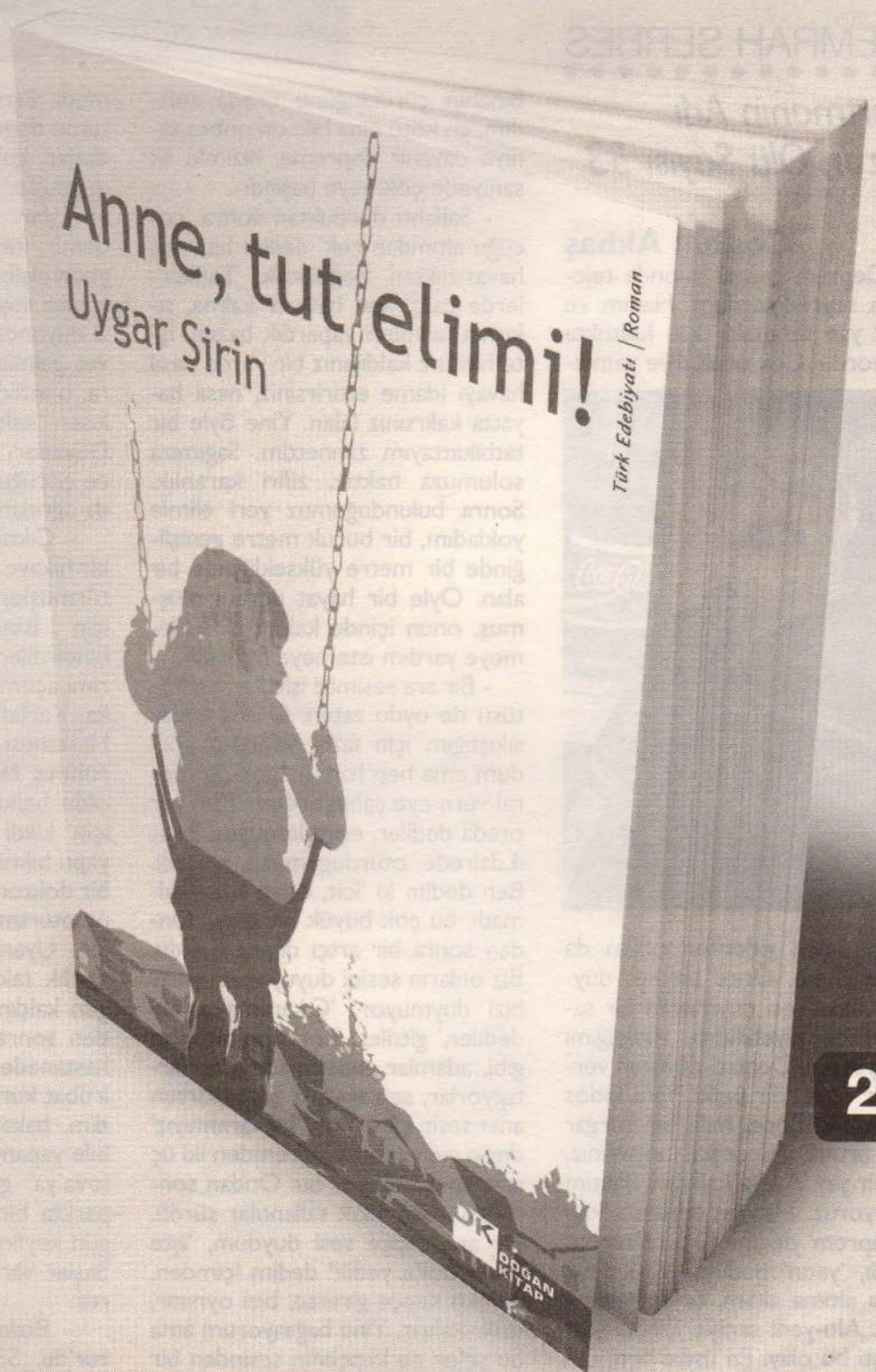
Hüzünlü ama umutlu bir sevgi hikâyesi...



I Uygur Şirin

11 yaşında bir kız çocuğunun dünyasına girmeye hazır mısınız? Ama bu kızın dünyası öyle sıradan bir çocuğun dünyası değil. Çok daha derin, çok daha karmaşık, çok daha içinden çıkılmaz bir dünya.

Anne, Tut Elimi!, Türk edebiyatına yeni bir yazarı müjdeliyor: Uygur Şirin. Akıcı bir anlatım, sade bir dil ve içten bir yaklaşım... Şirin, bu farklı kız çocuğunun dünyasını anlatırken aslında içinde yaşadığımız dünyanın nerdeyse tüm çıkmazlarıyla da yüzleştiriyor bizi. Sevgisizliğin, iletişimsizliğin, duyarsızlığın egemen olduğu dünyada hepimizin aradığı bir ışık belki de *Anne, Tut Elimi!* !



2.BASKI

Onlar, önce bir uğultu duydular, sonra korkunç bir sallantı ve yıkım. Enkazdan sağ kurtuldular ama, kimi en yakınına bıraktı orada, kim bedeninden bir parçayı... Hırsız müteahhitlere, görmezden gelen belediyelere, deprem önlemlerini hâlâ almayan hükümetlere inat; yıkıntıların arasından sağ kurtulan **Coşkun Akbaş, Ali Bilir** ve **Günhan Sarioğlu**, deprem günlerini öncesiyle sonrasıyla Hayvan'a anlattı.

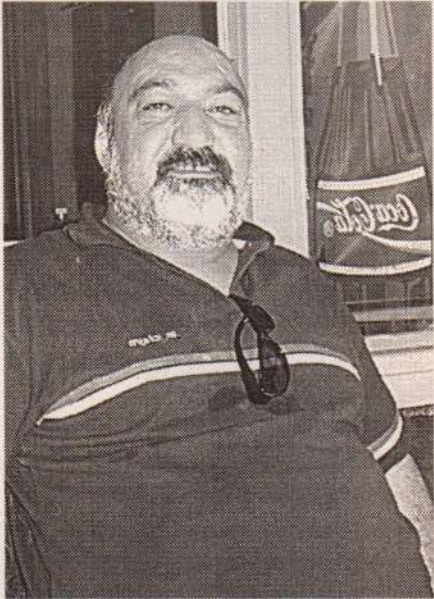
Önce Bir Ses Duyduk Sonra Karanlık

EMRAH SERBES

**Apartmanın Adı
Huzur, Ölü Sayısı 53**

Coşkun Akbaş

- Deprem gecesi salonda televizyon seyrediyordum. Hanım ve çocuk yan taraftaki üçlü koltukta uzanıyordu. Çok sıcak diye yatma-



Binanın çürüklüğünü orada anladım, en kötü bina bile on onbeş saniye dayanır depreme, bizimki ilk saniyede çökmeye başladı.

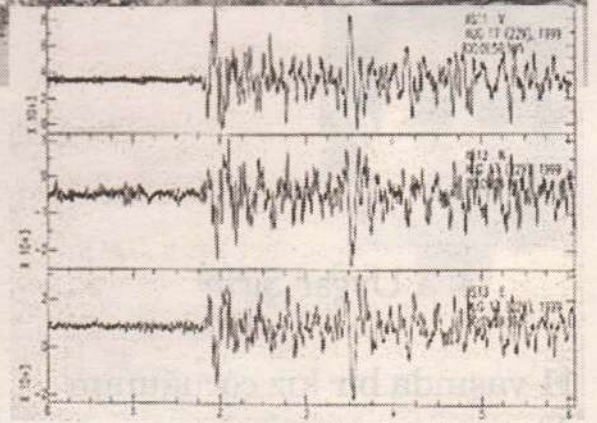
- Sallantı durduktan sonra 'çocuğu altımdan çek' dedim hanıma, havasızlıktan boğulacak. Tankerlerde çalışırken havasız kalma, sıkışma talimleri yapardık bazen. İşte havasız kaldığınız bir yerde nasıl havayı idame ettirirsiniz, nasıl hayatta kalırsınız falan. Yine öyle bir tatbikattayım zannettim. Sağımıza solumuza baktık, zifiri karanlık. Sonra bulunduğumuz yeri elimle yokladım, bir buçuk metre genişliğinde bir metre yüksekliğinde bir alan. Öyle bir hayat üçgeni oluşmuş, onun içinde kalmışız. Beklemeye yardım istemeye başladık.

- Bir ara sesimizi işittiler, en kötüsü de oydu zaten. O ana kadar sıkıştığım için fazla konuşmıyordum ama hep hanıma çocuğa moral vermeye çalışıyordum. Kim var orada dediler, eşim konuştu, 3.kat 4.dairedede oturduğumuzu söyledi. Ben dedim ki 'kat, daire falan kalmadı, bu çok büyük bir olay.' Ondan sonra bir artçı deprem oldu. Biz onların sesini duyuyoruz, onlar bizi duymuyor. 'Çıkaramayız abi dediler,' gittiler. Korkunç bir rüya gibi, adamlar enkazın üstünde tartışıyorlar, sen aşağıda bağıyorsun ama sesin çıkmıyor, 'kurtaramayız' deyip gidiyorlar. Depremden iki üç saat sonra oluyor bu. Ondan sonra yine ufak ufak sallantılar sürdü. Bir ara kepçe sesi duydum, 'işte şimdi boku yedik' dedim içimden. Çünkü kepçe girerse, bizi oynatır, ezilir kalırız. Yine bağıyorum ama bu sefer de kepçenin sesinden bir şey duyulmuyor. Büyük bir şans eseri kepçe bizim apartmana gir-

medi. Ertesi akşam üstüne doğru bizim arkadaşlar gelmiş, sesimizi duydular. Kayaları falan atmışlar üzerimizden, demir kesme aletlerini getirmişler. Hatta görenler söylüyor, sesimizi duyunca öyle bir kuvvet gelmiş ki arkadaşlara, o attıkları şimdi söylenen kaldıramazlarmış. Duvarları da deldiler balyozla, önce çocuğu hanımı aldılar, çıktığım da ağrıdan bayılmışım.

- Çıktıktan sonrası çok acayip bir hikaye. İlk önce helikoptere götürmüşler, helikopter kalmadığı için, İstanbul Deniz Otobüsü'ne bindirdiler beni. Hastanede gözlerimi açtım, kimse yok benden başka. Kartal'da Eski Ortadoğu Özel Hastanesi diye bir yer, fakat kapanmış bir hastaneymiş. Deprem oldu belki gelen olur diye o gün için kilidi atmışlar. Ayağımı kim yaptı bilmiyorum, galiba sigortadan bir doktor çağırmışlar, kalçayı yerine oturtmuş. Film falan çekmemişler. Uyandığimde yirmi kilo bir ağırlık takılıydı. Ayak askıda dört gün kaldım orada, dördüncü günden sonra kovdular. Sebep, koca hastanede tek başımayım. Hanımla irtibat kurdum, 'gelin beni alın' dedim, bakamıyor kimse, tuvaletimi bile yapamıyorum. Beşinci gün Yalova'ya geri döndük. Sahildeki parkta bir yatak yaptılar bana. O gün keyfim iyiydi, hanım var, arkadaşlar var, hep beraber oturuyoruz.

- Bizim apartmanın adı Huzur'du, 53 kişi öldü. Kurtulanlar ben, hanım, çocuk ve en üst katta oturan iki kişi. En üst katta oturan-



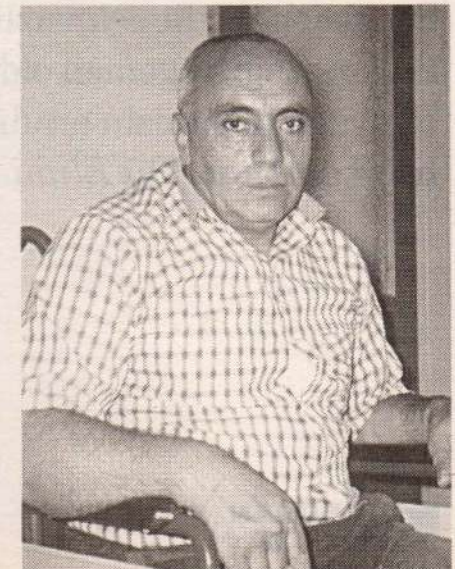
17 Ağustos 1999 Kandilli Rasathanesi

ların nasıl kurtulduğu hâlâ bilinmiyor, deprem olur olmaz sokakta bulmuşlar kendilerini. Müteahhitin adı yanlış hatırlamıyorsam Harun Torpi. Bütün parayı binanın dış görünüşüne harcamış, bizim apartmanı görenler 'ah keşke şurada bir evim olsa' derdi depremden önce.

Hep Kalsaydım Öyle

Ali Bilir

- Hava çok sıcaktı. Gece on ikide inşaattan çıkıp, eve geldim. Ayrı odalarda yatıyorduk. Önce bir



gürültü koptu, alttan salladı bayağı, ardından bina yerle bir oldu. Ayaklarımın tamamı çöken kolonun altında kaldı, sıkıştım. Çocuklara seslendim, cevap gelmedi. Sonra oğlanın sesini duydum, 'korkma bizi çıkaracaklar' dedim. Kıza da seslendim ama duyamadım sesini. Biraz zaman geçti, dışarıdaki sesleri duyduk. İnsanlar betonları kırmaya çalışıyordu sürekli. Bina yeni bitmişti, sadece iki üç dairesi boştu, bir hafta içinde taşınan otuz kişi öldü orada. Biz tesadüfen hayatta kaldık. Beni, kardeşlerim ve arkadaşlar çıkardı on iki saat sonra. Oğlanla eşim benden sonra çıkarılmış, kıza ulaşamamışlar.

- Önce Bursa İhtisas Hastanesi'ne götürüldüm, oradan da Ulu dağ Tıp Fakültesi'ne sevk ettiler. Kırk beş gün orada kaldım. Sonra Almanya'ya gönderdiler, beş buçuk ay da orada yattım. Enkazdan çıkarılır çıkarılmaz yurtdışına götürülseydim, ayaklarımı kesmezlerdi. Çünkü insana değer veriyor adamlar. Plastik damarlarla ayak parmak ucuna kan veriyorlar, ameliyatla gerçekleştiriyorlar bunu. Adamlar diyor ki, 'çürüyüp kendiliğinden düşmedikçe biz her ayağı kurtarabiliriz.'

- Burada depremden sonra hastane çok yoğun. Doktor, 'ayaklarını kesmemiz gerekiyor' dedi. Tabi ben kabul etmedim. 'Kardeşim kangren olmuşsun, daha beter olursun' dedi. Oysa kırk sekiz saatte bir ayak kangren olmazmış, doktorlar bize öyle söylediler sonradan. Bursa'da hemen kestiler ayağımızı, ayaklar kesildikten sonra olayımız bitti. Suçlamak için söylemiyorum ama insana hiç değer verilmiyor bu ülkede. Almanya'da hastanede yatarken insana nasıl değer verdiklerini gördüm, yaşadığımı hissettim. Burada iki tane refakatçim vardı, dil biliyordum, kendi toprağımdı ama bir gün rahat hissetmedim kendimi hastanede. Almanya'da ne refakatçim var, ne dil biliyorum ama insanca davrandıklarını gördüm. Bunu anlamak için aynı dili konuşmaya gerek yok. Hemşireler her şeyi yapıyordu, hatta banyoya götürüyor, banyonu yaptırıyor, kuruluyor, sonra getiriyor seni yatağına yatırıyor. İlk banyoya gittiğimde, hemşireye çıksın diye bakıyorum, o da bana bakıyor. En sonunda elimle işaret ettim gitmesini. Bir şeyler söylemeye başladı ama anlamadım. En sonunda Türkçe bilen bir adam getirdiler. Hemşire diyormuş ki, 'bu benim görevim, sizi yıkamak zorundayım.' Bana kendi memleketimde

yapılanları düşündüm o an, işte neredeyse ağlayacaktım, zor tuttum kendimi.

- Burada prefabriklerde oturduk bir süre. Belediye bana Yalova'nın içinde bir büfe yeri verdi, üç ay sonra da kaldırdı. Sonra kalıcı konutlara taşınınca, büfeyi de buraya getirdim. Buradan da şikayet edenler var, dört tane dilekçe verilmiş belediyeye, herhalde bunu da kaldıracaklar yakında. O zaman ne yapacağız bilmiyorum. Benim amacım bu saatten sonra para kazanıp zengin olmak değil. Bir çocuğum var okula giden, kimseye muhtaç olmadan yaşayıp gitmek istiyoruz.

- Ayaklarım kesildikten sonra en garibime giden şey, ayak parmaklarımın ağrması, kaşınması oldu. Bir ağrı var ayağımda, elimi atıyorum orası yok. Doktora sordum, 'o ağrı beyine işlenmiştir' diyor. Orası kesilse bile beyin, sanki orası varmış gibi sinyal göndermeye devam eder. Sinyal geliyor ama ne yapacaksın. Çıldırır insan. İlk başlarda daha çoktu bu, şimdi ara sıra oluyor.

- Rüyalarım çok ilginç. Hep yürüyorum, her yere rahatça gidiyorum. Bir yandan da kendime diyorum ki, sen sakatsın, yürüyemezsin. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum rüyada, inandırıyorum yürüdüğüme. Sonra uyanıyorum, elimi atıyorum aşağıya, keşke uyanmasaydım diyorum, hep kalsaydım öyle.

Başka Kimse Yok mu

Günhan Sarioğlu

- Sıradan her zamanki gibi bir gündü. Çay bahçesinde çalışıyordum o zaman. Gece iki gibi işyerini kapattık. Gece eve giderken, her zaman on, on beş tane köpek



takılırdı peşime. O gece hiç köpek yoktu. Gök yüzüne baktım, boğucu bir hava vardı, hafif puslu, kızarık.

- Eve girdiğimde, babam televizyonun karşısında kestiriyordu. Sanki olacaklardan haberim varmış gibi, bütün odalara tek tek göz attım. Abimle biraz sohbet edeyim dedim, karşılıklı çekyatlarda yatıyorduk, çoktan uykuya dalmış, konuşmadı benimle. Sirt üstü yattım, tavana bakıp yarın ne yapayım diye düşünüyordum. Her şey bir anda oldu. Sanki otuz tane greyder girdi eve. O an öyle bir şaşırıyorsun ki, biri şaka yapıyor zannediyorsun. Çok büyük bir gürültüyle ev çökmeye başladı. Ben kaçmaya yeltendim, tek-rar yatağa düştüm. Dünya altüst oldu. Bir anda kolumu kırıktı, sıkıştırdı beni.

- Ev çökünce öyle kaldık. Başladık beklemeye. Kimseden ses alamıyorum, kıyamet mi koptu acaba diye düşünüyorum. Hani cuma da değil, kelime-i şahadet getiriyorum, ölmemişim. Ulan dedim dünyada herkes öldü de, en iyi adam benim, ben mi kaldım. O ara abimin sesini işittim, ona biz ne olacağız dedim. Baba, anne diye bağıryoruz, ses yok. Düşündüm, çıksam dışarı şu an ne var, ne oldu yani. Yoksa bir tek bizim ev mi yıkıldı? Elime yirmilik bir demir girdiğinden yüzüme kan fışkırıyordu, acı çekiyordum ama bilincim kaybolmamıştı. Hiçbir zaman böyle köşeye sıkıştığımı hissetmedim. Abim bir yandan ağlıyor, bir yandan da altıma girmiş destek olmaya çalışıyor.

- Hastaneye geldiğimizde bayılmak üzereydim. Yatakları bahçeye atmışlar, mahşer yeri gibi. Herkes bağıryor, gelenler, gidenler, tanıdıklarını arayanlar. İnsan o kadar kanı bir arada göremez, her taraf kıpkırmızı. Hastanenin duvarları bile kan olmuş. İnsanlar doktorları yakalarından tutmuş, kendi yakınlarına götürmeye çalışıyorlar. Doktorlar bir o tarafa bir bu tarafa çeğiştirilmekten şaşkına dönmüşler.

- Bir yatak bulduk, elime serum taktılar, öyle yatıyorum, yaram açıkta. Babam yanımda duruyor, şaşkına dönmüş. Ona dedim ki, şuradan bir doktor bul, ne yapacak-



larsa yapsınlar, Bursa'ya göndereceklerse de göndersinler. Babam serumu tutuyor, bana öyle bakıyor, donmuş kalmış, bir şey diemiyor. Babamın elinden serumu aldım, uzakta bir doktor vardı, onu gösterdim. Babam gitti, yalvar yakar getirdi doktoru. Doktorun önlüğü kasap önlüğüne dönmüş. Doktoru tuttum, doktor bey dedim genç adamım bu kolu kesecekler, bir şey yap, bir yere gönder. Doktor elimi itti, 'oğlum' dedi 'senden daha ağırları var, adamın kafası gözü patlamış, can çekiyor, onları kurtarmaya çalışıyoruz.'

- Altı ay sonra hastaneden çıkınca Çadırkent'e geldim. Çadırkent'in iyi tarafları da vardı, rezillikleri de. En iyi tarafı insanların birbiriyle kenetlenmesiydi. Belki bu çoğu insan için bir başlangıç oldu ve dayanışma nedir onu öğrendiler. Rezillikleriyse, bir battaniye için, ayakkabı için hâlâ birbirini ezen insanların olmasıydı. Bunların çoğu da on battaniye almış on birincisi için kavga ediyordu. Zor anlarda insanın asıl kişiliği ortaya çıkıyor. Yani duvarlara bokuyla yazı yazan adam bile vardı bizim çadırkentte.

- Deprem dönüm noktamdır benim. Ailem çok mutaassıp yetiştirmişti beni. Yeni insanlarla tanıştım, ezilenlerden, emekten, dayanışmadan konuştuk. Kendimi geliştirmeye çalıştım. Namaz hocasının dışında da kitaplar olduğunu gördüm. Savaşa karşı, özelleştirmele-re karşı ne kadar eylem varsa katıldım. Ölüm nereden gelirse gel-sin diyorum artık. H

**Şimdi Ağustostur, sıcaktır.
En iyisi mi siz: Turgut Uyar'ın ve
şairlerin dengesini bozmayınız.
Okuyunuz onu,
'Güzel Bir Akşam'da.**

Turgut Uyar Geyikli Gecelerde

İHSAN TEVFİK

Şairlerin Dengesini Bozmayınız

...Sizin alınız al inandım
Sizin morunuz mor inandım
Ben tam dünyaya göre
Ben tam kendime göre
Ama sizin adınız ne
Benim dengemi bozmayınız
Sezen Aksu'nun 'Adı Bende Saklı' albümünde yer alan Turgut Uyar'a ait bu şiirin adını çokları, 'denge' olarak bilir. Halbuki bu şiir, İl. Yeni şiirinin başyapıtlarından biri olan 'Dünyanın En Güzel Arabistanı'nda yer alan, 'Tel Cambazının Tel Üstündeki Durumunu Anlatır Şiirdir' Bence bu şiir Turgut Uyar'ın ta kendisidir.

Sezen, Adı Bende Saklı, diyor; T. Uyar usta Dünyanın En Güzel Arabistanı, diye şiir kitabına ad veriyor ve şiirler yazıyor. Ad koyabilmek de bir marifettir. Güzel şiir adları, güzel kitap adları oldum olası dikkatimi çekmiştir. Hadi rasgele bir bakalım diğer kitap ve şiir adlarına: Tütünler Islak, Kayayı Delen İncir; Durmuş Süt Mavi Gecesine, Uzak Kaderler İçin, Göge Bakma Durağı, Geyikli Gece, Yeşil Badanada Kurtulmak, Telefonda İyi Loş Oda, Tut ki Ben, Uzunuzak, Güz Avlanıp Gidiyor... Hangi birini söyleyeyim, alır başını gider bu liste. Oturup bir gün Uyar'ın şiir adları üzerine bir yazı yazmalıyım. Her biri, bir imge tufanı, çağrışımlarla yüklü zengin adlandırmalar...

Şimdi Ağustostur, sıcaktır. En iyisi mi siz: Uyar'ın ve şairlerin dengesini bozmayınız. Okuyunuz onu, 'Güzel Bir Akşam'da ve 'Binlerce' Sonra konuşuruz.

Ben Seni Nerenden Kurtaracağım

İl. Yeni ve bu hareketin öncü şairleri, Uyar, Süreya ve Cansever çok eleştirilmişlerdir. O günlerin şiirlerinden alınacak rasgele dizeler ne saydığımız şiir adları, eleştirilerin ne

yönde olduğu hakkında fikir verebilir bize. Anlaşılmazlık, kapalılık, imge zorlamaları, dil deformasyonları hatta toplumcu anlayıştan uzaklık -ki T. Uyar bu sahanın da en güzel örneklerini vermişti. Onunki bağırın, slogan atan bir toplumculuk olmadığı için hep eleştirilmiştir- daha da abartılarak 'kuş dili' gibi bir anlatımın seçildiği... İl. Yeni şairlerine ve özellikle T. Uyar'ın şiirlerine yöneltilmiş eleştiriler arasındadır.

Kolaycı bir anlayışla yetişmiş, kendini zorlamak istemeyen bir şiir okuru kitlesine 'tuhaf' ve 'kabul edilemez' geliyordu bu şiirler. Mehmet H. Doğan, Çağının Tanığı Olmak'ta şöyle diyor: "...Onlar, -Cansever, Süreya ve Uyar- daha başlangıçtan beri çok başka bir şeyin peşindeydiler. Tıkanmış bir şiirden kurtulma çabasıydı, bu şiir kendi şiirleri de olsa. Örneğin Cansever, Dirlik Düzenlik'teki Garip kırmızı şiiriyle, o günlerin alışılmış toplumsal eleştiri tavrını sürdürebilirdi.

Büyük Yıldızlara ve Dağlara Karşı

Hatta T. Uyar, Dünyanın En Güzel Arabistanı ile yeni girdiği dönem

de bunu yapıyordu zaten."

Uyar, bir dizesinde, 'Bak ben seni nerenden kurtaracağım şaşacaksın' derken adeta yeni şiirin üstünde kambur olarak duran ve kendilerince gerçekten 'eskimiş' addedilen yükleri atma çabasıydı.

Ataç'ın ve Dıranas'ın Zarı

Edebiyatta zar çok atılır da kimi zaman tutar kimi zaman tutmaz. Çok soyut da kalsa zamandır o dikişi tutturun. Çağdaşı birçok şair gibi hece ölçüsüyle şiire giren T. Uyar'ın ilk şiiri "Yâd" Yedigün dergisinde (Haziran 1947,s.46) yayımlanır. Ölümüne kadar tam 38 yıl sürdüreceği şiir yolculuğunun ilk adımıdır bu. Tam bu noktada bir şeyin altını kalınca çizmek istiyorum. 14'lü hece ölçüsü ve çapraz uyak düzeni ile yazdığı ilk şiirinde: 'Ufacık korumuzda dolaşırdım korkuyla/ Ve Allah'ı arardım serçe yuvalarında' diyen bir şair, kumaşını ortaya koymuş demektir.

Onun içindir ki N. Ataç zarını ona atmıştır. Onun içindir ki; 2. kitabı 'Türkiyem'in girişinde, Uyar'da 'acemilik'ler bulduğunu söylemesine rağmen cesaretle övmüştür. Bu noktada başka bir şey daha ortaya çıkıyor aslında: Eleştirmenini de bula-

caksın veya o seni bir biçimde bulacak.

N. Ataç, Avni Dökmeci'nin Ankara'da çıkarmakta olduğu Kaynak dergisinin bir yarışmasında keşfetmiştir Uyar'ı. 1949'da Kaynak, bir yarışma açar. Jüri; Ataç, Dıranas ve Kenan Akyüz'den oluşmaktadır. Ataç, 'Türkiyem'in önsözüne de yazdığı gibi, Uyar'ın 'Arz-ı Hal' şiirine birincilik vermek ister. Ama kendi deyimiyle 'yargıçlar kurulundaki' diğer üyeleri razı edemez.

Geçmiş zaman nerde okumuştum, hatırlamıyorum; ama l.İği verdikleri Zafer Hüsni Taran üzerinde ısrar eden özellikle Dıranas'tır. K. Akyüz de onun yanında tavır alır. Hatta Z. H. Taran adlı şairin 'Harp Poemi' adlı şiir kitabı da o yıl içinde (1949) Kaynak Yayınları'nın ilk kitabı olarak yayımlanır. Yine Kaynak Yayınevi "İkisi" başlığı altında da iki şiir kitabını bir arada yayımlamaktadır. 1949'da T. Uyar'ın 'Arz-ı Hal' adlı ilk kitabı da yanılmıyorsam M. Çetin Tezcan adlı bir şairin şiirleri ile (Akşamüzeri Türküsü) birlikte basılır. N. Ataç şöyle demişti: "Bilmem yanılıyor muyum T. Uyar'ı iyi şair saymakla? Hiç sanmıyorum. Ne olursa olsun, onun için atıyorum zarımı."

Ataç'ın zarı tutmuş değil, tabiri caizse 'şak' diye yerine oturmuştur. Bugün Türk şiirinde Turgut Uyar denen bir gerçeklik vardır beğenin, beğenmeyin. Büyük Saat adlı toplu eserinin sıfatı gibi, büyük bir gerçekliktir T. Uyar şiiri, yol açıcı, araştırmacı. Yadsınamaz.

Bir Garip Ölmüş Diyeler

Bir gün bir dergide Ataol Behramoğlu'nun şu sözüne rastlamıştım. Yanılmıyorsam şöyleydi: "Şairler, ölüm şiirlerini gençken yazarlar. Ömürlerinin sonlarına doğru o gerçeği hatırlamak bile istemezler."

İkinci kitabı olan 'Türkiyem' yayımlandığında daha 25 yaşındadır



Turgut Uyar

T. Uyar, 4 Ağustos 1927'de Ankara'da doğdu. Bursa Askeri Lisesi'ni bitirip orduya katılan Uyar; bir süre görev yaptıktan sonra 1958'de ordudan ayrıldı. Seka'da çalıştı. 1969'de emekliye ayrıldı. İlk eşi, Yezdan Şener'den üç, ikinci eşi Tomris Uyar'dan bir çocuğu vardır.

İlk yayımlanan şiiri, "Yâd"dır. (Yedigün, 1947) İlk kitabı, Kaynak yayınları arasında 1949'da çıkan 'Arz-ı Hal'dir. Varlık, Kaynak, Pazar Postası, Yeditepe, Pazar Postası, Papirüs, Dost, Türk Dili, Yeni Dergi vd. gibi dergilerde yazdı.

Tütünler Islak ile Yeditepe Şiir Ödülü'nü (1963), Kayayı Delen İncir ile Behçet Necatigil Şiir Ödülü'nü (1982), 'Büyük Saat' adlı toplu şiirleriyle de Sedat Simavi Ödülü'nü (1984) kazandı.

İkinci Yeni'nin öncü şairlerinden biridir. İlk iki kitabını geleneksel şiirden de esintiler taşıyarak oluşturan şair; asıl gücünü İl. Yeni tartışmaları içinde önemli yer tutan ve T. Uyar şiirini değerlendirenlerin değinmeden geçmediği Dünyanın En Güzel Arabistanı adlı eseriyle gösterir. 1950 sonrası şiirimizin biçim ve öz bakımından yenileşmesinde önemli bir rol oynamıştır. 22 Ağustos 1985'te İstanbul'da öldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Uyar ve 'Bir Garip Ölmüş Diyeler' adlı şiirinde ölümden bahsetmektedir : Şöyle sessizce ölüp gitmeliyim/Bir yaz gecesi Gülhane parkında/Şu hazine ömrü tamam etmeliyim/...Ne gazetelerde ne de radyoda/Ölümüm kimseye dert olmamalı/Kim tanır zaten beni dünyada/... Bir garip ölmüş desinler...

Turgut Uyar, kim tanır zaten beni dünyada, diyor ama Cemal Süreya'nın, onun ölümünden sonra: 'öldüğü gün/hepimizi işten attılar' dediği Uyar'ı bilmeden Türk şiirini değerlendirmeye olanak var mı? Ayrıca Cemal Süreya'nın sözü, ironik olarak bir gerçeğin altını çizer. Uyar öldüğünde Cemal Süreya'nın ve bazı edebiyatçıların "ansa"daki işlerine son verilmiştir. Herhalde işlerine son verilmeyen duyarlı edebiyatçılar da o gün kendi kendilerine iş bırakmışlardır ne diyeyim başka?..

"Kalbim koskoca bir yaz bitti kalbim" diyen koca şair, 4 Ağustos'ta(1927) başlayan yaşam macerasını 22 Ağustos'ta(1985) bitirir. Artık, biten yazlar değil dolu dolu, şiir güzelliğinde bir ömürdür. Sevgilisine seslenirken bile, Senin ağustos çeşmeleri yüzüne özlemle eğiliyorum diyen şair, şimdi sanıyorum ki ağustosçiçekleri içindedir. 'Ellerim kollarım sevinir ben sevinirim sokaklarda/Durmaz yaşarım koyu koyu' diyecek kadar yaşamı seven şair, kimbilir nelerde eksik şiirlerini tamamlamaktadır. Ben inanıyorum buna, sizi bilmiyorum. H

Biliyor musun

biliyor musun
aşk şiiri yazmaktan bıktım
bir gün şöyle bir baktım
yazdığım bütün şiirler öyle
bir sarsılma, nedir bu
bir otuz aşk şiiri daha
kendimi hiç suçlamadım

peki o zaman ben neden
dereceler sokayım koltuğumun altına
ateşim varsa zaten
ey gözleri maden
çünkü aşk bir suçlamadır
sonuna kadar yaşanmamışsa
bir bardak birada yeni bir deniz
ve yağmur
eski bir denizde yeni bir ada
yaşanmamışsa

sözgelimi Galata'dan Afrika'ya gidiyordum
korsanlar kralları ve bazı ülkeleri
ve bütün madenleri
ve kendi sonumu
iyi görmüyordum sonunda
her türlü madeni
elimde bir sürü kâğıtla
hazırladım kendimi

Şimdi bi düşünün.. Delicesi ne sevdiğiniz bi müzik grubu var diyelim.. Gök seyahatınız ama böyle, her yerde dinliyorsunuz filan, her neyse.. Bi gün, bi arkadaşınız arayıp size diyo ki~

KIZIM BEDAVA KONSER BİLETİ BULDUM.. SÜPER! HEP BERABER GİTCEZ ONA GÖRE

Bu durumda normal bi insanın tepkisi şöyle olurken?

Benim tepkim şöyle olmaktadır.. Neden?!

Günkü hayatımda aldığım en güzel davetlerin arkasında her zaman bi soru vardır.. O da şudur:

EVE KAĞTA GELCEN?
YANI İŞTE GECE..
GECE KAĞ? ONBİRDEN SONRA?!

Bizim evin gece anlayışı 11 itibarıyla başlar.. 11 de tv. programları değişir.. Gaydanlıktaki son sayı işilir.. Işıklar hapırlar..

Fakat bilinmez ki, dışarda saat 11 de gece daha yeni başlar..

ALO!
GOCUM NERDE KALDIN?
ANNE DAHA KONSER BAŞLAMADI YA..
E. KAĞTA GELCEN?
Bİ AN HİÇ SORMIYAKSIN SANDIM..

En son eğlendiğim gece mezuniyet partisiydi.. E artık bu gecelik özgürümdür diyerekten doyarsıya eğlendim..
ESEN KAĞA KADAR İZİN ALDIN?!

Lakin eve döndüğümde,

SİRF BUNUN İÇİN HİRS YAPIP Bİ DAHA ÜNİVERSİTEYE BAŞLAMAMIŞ BEN..

Dayanamadığım bir diğer day da "tatil planları"..
ABİ KAMP YAPALIM.. GADİR FİLAN BÖLE..
OF SÜPER OLUR HAKKATEN YA..
HEP BERABER EĞLENİRİZ..
EVET EVET!

AKŞAM,
ANNE KAMP YAPMAYA GİTCEM BEN..
NE YAPMAYA?
KAMP!
HAH HA! GÖK KÖMÜK MİS BU DİZİ YAHU.. AF BAKTİM ŞUNUN SESİNİ..

Yok!. Artık böyle şeylere sınırlanmamaya başladım.. Hirsimi oda mı boynarak filan çıkarıyorum.. Yeşile..
KAMP YEŞİLİNE

Kırk yılı aşkın süredir insanların dertlerine çare buluyor Güzin Abla. Son yedi yıldır ise rahatsızlığından dolayı köşeyi sürdüren kızı Feyza Algan'la zaman içerisinde değişen mektup profili ve dertlilerin genel özellikleri hakkında söyleştik.

Sevgilim böbrek taşı düşürmüş bekareti bozulmuş mudur?

RUMUZ: ÇARESİZİM

Sevgili Güzin Abla, çevremdeki hiç kimseye güvenemediğim için sana yazıyorum. Ben 24 yaşına yeni adım atmış bir delikanlıyım. Kendimden 3.5 yaş büyük bir kız arkadaşım var. 15 aydır beraberiz. Doğumunu isterseniz o arka bir an önce evlenmemiz gerektiğini düşünüyor ve ben bu konuda yüzde yüz karar vermiş değilim.



GÜZİN ABLA
Faks: (0212) 677 0435
guzinabla@hurriyet.com.tr

O halde biraz anatomi dersi verelim

Sevgiliğim karmakşık duygular içindedir. Gerçekten ne yapacağını bilmiyorum. Zor durumdasın ve de haklısın. Üstelik bu yaşına kadar geldiği halde, hâlâ bana böbrek taşını düşürken kızılıp bozup bozmayacağını soruyorsun. Sevgiliğim, hiç mi kitap okumazsınız siz gençler. Hiç mi bu konularda bir araştırma yapmak ihtiyacı duymazsınız? Bir ansiklopedi, kanserle bir

topuklar giyer. Şişmanlığını da söylersin, tatlı tatlı, serin için, seni sevdiğini rejim yapar ve zayıflar. Benim bir yakınım tılsanısı istediği için 16 kilo verdi 6 ayda. O niye yapmazsın. Ablasının kısır olması (ki bu da kesin değil, kocasından kaynaklanmadığını nereden biliyorsun?) bu kızı bağlamaz. Annesinin kanser olması (kanserin kalıtımsal olduğu söylense de) burada sarıktan kansere dönüşen bir hastalık söz konusu ki, siz de asi olabilirsiniz. Sağlık hastalığı (bilirsiniz 4 tipi

İki ilişkim var beni aldatanı seviyorum

Merhaba Güzin abla, 29 yaşında daha hayranen bakıyorum bir genç kıza. Her gün günde bir kez seni okuyorum. Senin için hayatımda çok şey değişti. Benim için senin hayatımda çok şey değişti. Benim için senin hayatımda çok şey değişti.

Sevgili Güzin Abla, 23 yaşındayım ve benimle aynı şirkette çalışan bir genç kıza evlenmeyi düşünüyorum. Ben kendisini yıllar önce bizimle aynı

Sevgili Güzin Abla, 23 yaşındayım ve benimle aynı şirkette çalışan bir genç kıza evlenmeyi düşünüyorum. Ben kendisini yıllar önce bizimle aynı

Nişanlığımın annesiyle ilişkiye girmiştim

Sevgili Güzin Abla, 23 yaşındayım ve benimle aynı şirkette çalışan bir genç kıza evlenmeyi düşünüyorum. Ben kendisini yıllar önce bizimle aynı

Sevgili Güzin Abla, 23 yaşındayım ve benimle aynı şirkette çalışan bir genç kıza evlenmeyi düşünüyorum. Ben kendisini yıllar önce bizimle aynı

Annemle babamı sevişirken gördüm onlardan soğudum

Ben 13 yaşında bir okurum. Size güvenerek soruyorum yazmaya karar verdim. Annem ve babam olmadık şekilde, yani sevişirken birkaç kez yakaladım. Bunu onlara söyleyemedim, psikolojim çok bozuldu. Onları artık sevemediğimi hissediyorum. Ayrıca 6'ncı sınıftan bir arkadaşım bana erkek-kadın ilişkisinin nasıl olduğunu anlatmışlardı. Mastürasyonun da söz ettiler. Denemem gerektiğini söylediler, ben de denedim. Sonra alışkanlık yaptı ve birkaç hafta önce bura klmak için kendi kendi-

Babamı en yakın kız arkadaşım ile yakaladım

Sevgili ablaçığım, ben 20 yaşında bir genç kıyam. Benim bütün sorunum babamla. Annemle babam 10 yıl kadar önce ayrıldılar. Ben babamın yanında kaldım. Ve tabii babam, annemden ayrıldıktan sonra, sayısız kez beni birlikte olmaya başladı. Benim bütün çocukluğum böyle bir ortamda geçti. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, son olarak da benim çok sevdiğim ve yaşıtları olan bir genç kız arkadaşım ile yakaladım. Benim yaşadığım bu günün akşamında, eve döndüğümde onları kapıdan önünde çok samimi bir şekilde vedalaşırken gördüm. Kız arkadaşım benim evden böyle ayrılıyordu. Bu olaydan sonra artık babamdan iyice soğudum. Artık o evde kalmak bile istemiyorum. Ama bu genç yaşlarda böyle bir yalnızlığı, hele bu büyük şehirde tek başına

Karımın beni bir kadınla aldattığını düşünüyorum

Sevgili Güzin Abla, 23 yaşındayım ve benimle aynı şirkette çalışan bir genç kıza evlenmeyi düşünüyorum. Ben kendisini yıllar önce bizimle aynı

Sevgili Güzin Abla, 23 yaşındayım ve benimle aynı şirkette çalışan bir genç kıza evlenmeyi düşünüyorum. Ben kendisini yıllar önce bizimle aynı

Sevgili Güzin Abla, 23 yaşındayım ve benimle aynı şirkette çalışan bir genç kıza evlenmeyi düşünüyorum. Ben kendisini yıllar önce bizimle aynı

Sevdiğim Kız Böbrek Taşı Düşürmüş Acaba Bekareti Bozulmuş Mudur?

Güzin Abla kaç senedir dertlere çare bulmaya çalışıyor?

- Annem'le birlikte toplam kırk yılı aştı diyebilirim. Son yedi yıldır ben sürdürüyorum. Annemin ilk dönemlerinde çuvalarla mektup gelirdi. Şimdi faks olunca mektup azaldı. Haftada iki yüze yakın faks, bunlara ilaveten otuz ila kırk kadar ortalama mail geliyor. Tabii ki detay detay okumam imkansız hepsini, takdir edersiniz, ancak şöyle bir göz atıyor, konuyu anlar anlamaz kafamda klase ediyorum. Bazen bir mektuba cevap verdiğimde on mektuba da cevap vermiş gibi oluyorum, çünkü konu aynı. Bazıları ise gerçekten çok saçma oluyor. Hatta acaba alay olsun diye mi yazdı diye, düşünüp hemen atıyorum. **Ne tür mektuplar bunlar?**

- Örneğin bazı eşcinsellik ile ilgili mektuplar oluyor, adını sanını, çalıştığı yeri açık açık veriyor. Bir an düşünüyorum, bunun bir arkadaşı tarafından gırgır olsun diye ya da ona tatsız bir şaka olarak yapıldığını düşünüyor, yayınlamıyorum tabii.

Annenizden size geçtiği gibi bu köşe sizden de kızıncıya geçer mi?

- Annem, eski bir gazeteci idi. Daha doğrusu, Bab-ı Âli'nin ilk 5-6 kadın gazetecisinden biriydi. Ben de Notre Dame de Sion Fransız Kız Lisesi'ni bitirir bitirmez, gazetecilik hayatına atıldım. Bab-ı Âli Yokuşu'nu çıkmaya 21 yaşındayken başladım. Annem rahatsızlanınca köşeyi bir başkası yapmasın diye benim yapmamı istedi. İster

istememez kabul ettim onun dileğini geri çeviremezdim. Kızımın kalemi çok güzel ama gazeteci olmasını istemem. Gazetecilik zor meslektir. Köşeyi sürdürebilecek kadar da sabırlı değil, şimdiki gençleri bilirsiniz.

Geçmişten bugüne gelen sorularda neler değişti?

- Annemin döneminde mektuplarda romantizm ağır basıyordu. Şimdiki kadar cinsellik ön planda değildi. Gençler hemen yatağa giremezlerdi, aile korkusu ağır basardı. Evliliklerde dayak konusu, al-

hiç azalma yok. Hatta bugün artık yalnızca sanıldığı gibi kırsal kesimde değil, eğitilmiş, meslek sahibi olanlar arasında da şiddet görülüyor. Aile içi şiddet konusu asla katlanamadığım bir konu. Ama bazen çaresiz kalıyorum, hiç sevmiyorum, ama mecburen ona "ayrıl" diyemiyorum: Çünkü kadının hiçbir sosyal güvencesi yok, çalışabilecek durumu yok.

En sık karşılaştığınız sorunlar hangileri?

- Evli erkeklerle genç kız ilişkileri dikkat çekiyor, genç kızlar özellik-

rum. Bazen bu satırlarımdan da hissediliyor ama kendime engel olamıyorum. Özellikle babaları yaşımda evli erkeklerle ilişkiye giren gencecik kızlara çok kızıyorum. Hem kendi hayatlarını yakıyorlar diye hem de bir yuva yıkıyorlar diye. Bunların dışında bekaret, ilk aşklar, ilk heyecanlar, aile içi sorunlar, aldatma, dayak, alkolik eşlerden şikayet en sık karşılaştığım sorunlar arasında. Şimdilerde zaman zaman eşcinsellik de konu oluyor.

İnsanlara yardım etmeye çalışırken başvurduğunuz kaynaklar veya insanlar var mı?

- Ben tıbbi konulara meraklı bir insanım, gazetecilik yıllarımda yani Hürriyet gazetesinde bizzat magazin bölümünde çalıştığım dönemde sağlık muhabirliği de yaptım, sağlık yazıları yazdım. Bundan kaynaklanan bilgi birikimim var, cinsellik alanında da kitaplara ansiklopedilere başvuruyorum. Bazı ciddi psikolojik sorunlar karşısında güvendiğim ciddi psikolojik kitaplardan fikir alıyorum. Bir de tanıdığım güvendiğim doktorlar var, onlara başvuruyorum. Bazen gençlikle ilgili bir konuda düşüncelerimi kızım ile paylaşıyorum. O gençlere daha yakın olduğum için "Anne böyle yazmasan daha iyi olur" diye uyarıyor.

Türk insanının genel özellikleri nedir?

- Türk insanının en büyük özelliği eğitimsizlik, kitap okumamak. İnanmazsınız belki ama, üniversiteyi bitirmiş ama cinsellik alanında korkunç cahil, dilbilgisi, yazım kura-



Ben annem kadar hoşgörü sahibi değilim. Bazı sorulara öfkeleniyorum, kızıyorum. Bazen bu satırlarımdan da hissediliyor ama kendime engel olamıyorum. Özellikle babaları yaşımda evli erkeklerle ilişkiye giren gencecik kızlara çok kızıyorum.



kol ve sorumsuzluk konusu da vardı. Şimdi gençler daha özgür, içgüdülerine daha kolay boyun eğebiliyorlar ama tabular değişmedi. Yine bekaretin bozulması çok büyük sorun yaratıyor. Eşlerinden dayak yiyen kadınların oranında ne yazık ki

le çalışma hayatına atıldıkları için, orada karşılaştıkları evli erkeğin ilgisine karşılık vermekte bir sakınca görmüyorlar ve çok büyük acılar yaşıyor bu yüzden. Ben annem kadar hoşgörü sahibi değilim. Bazı sorulara öfkeleniyorum, kızıyorum.

Otobüste tanıştık birebirimizden hoş bir elektrik aldık

Güzin Abla merhaba. Ben daha 17 yaşında lise son öğrencisiyim. Dört ay önce, 19 yaşında bir gençle otobüste tanıştık. İlk görüşte birbirimizden çok hoş bir elektrik aldık, onu çok sevdim. Onun da beni sevdiğini zannettim, ama yanlışım. Şu an kalbim paramparça. İlişkimize üç ay sürdü ve ayrıldık. Beni sevmeye çalışmış ama olmamış. Bu nasıl olur

Rüyamda eşim beni aldatıyor

Merhaba Güzin abla, ben size ilk defa yazıyorum. 13 yıllık evli, iki çocuk annesi bir genç kadınam. Benim sorunuma belki de gülebilirsiniz. Ama inanın endişe içindeyim. Bir aya yakın bir süredir, aşagı yuharı her gece aynı rüyayı görüyorum. Bu

Güzel kızım, bana kalırsa sen aslında kocanın bu kızı karşı ilgisi olduğunu düşünüyor, buraya gelirken, onlara değişik bir gözle ve kuskıyla bakıyorsun. Bu duygu ve düşünceler de senin bilinçaltını etkiliyor. Bu nedenle aynı rüyaları görüyorsun.



Küçükken tecavüze uğramış bir gencim

Sevgili Güzin Abla, Ben 21 yaşında, yurtdışında üniversite eğitimi gören bir erkek öğrenciyim. 5-6 sene önce, Türkiye'deyken, bir erkek tarafından tecavüze uğradım. Böyle hiçbir eğilimim olmamasına rağmen, uzunca bir süre homoseksüel olup olmadığımı düşündüm durdum. Her şeye rağmen bu olayın üstesinden geldim. Olay esnasında çok yaşadığım için orada bir kamera olup olmadığını da hatırlayamıyorum, ancak bu kişinin beni kamerayla filme çekmiş olabileceğinden korkuyorum.

En yakın arkadaşıyla çıkiyordum ama gönlüm ona takılıydı

Sevgili Güzin Abla, benim derdim herkes için sıradan gözükse de çok çaresizim. Ben 16 yaşında bir genç kızım ama özel arkadaşlık konusunda deneyimli olduğum söylenemez. Belki de bu yüzden çok



GÜZİN ABLA
FAXS: (0 212) 677 04 35
guzinabla@hotmail.com.tr

Eşim yıllar sonra eşcinsel olduğuna karar verdi

umuz: İstanbul'dan Klara ize yazmamın sebebi, köşenizde inanan ve eşinin eşcinselliğinden inan bir okurunuzla ilgili. Aynı benim de başımdan geçtiği ve bu inu Türk toplumunda kimseyle lasma imkanı olmadığını için oku-



eşcinsel olup olmadığını bile kesin olarak bilmeyen insanlar, bu açıdan y büyük bir huzursuzluk içinde ya bunalım içinde ya da bu durumlarından hiç memnun olmayanlar. O zaman ben de onları, b raz olsun rahatlatmaya çalışıyorum. E

Birden kendimi yataкта buldum

Ben senelerdir yalnız ba- aradığım erkeği bulmuş değil-

lı hak getire. Yazıları toparlayıp yayınlayınca kadar canım çıkıyor. Türkçeleri o kadar kötü ki anlatamam.

Hiç sıkılmıyor musunuz yaptığınız işten?

- Hep aynı konularda mektup geldiğinde bıkkınlık gösteriyorum. İntihardan söz eden genç kızlara, zorla sevmediği bir erkekle evlendirilmek istenen genç kız ya da erkeklere o kadar üzülyorum ki. Şimdilik devam etmek zorundayım ama belki bir gün bıkkınlık göstereceğim.

Bir sorunuz olduğunda siz ne yapıyorsunuz?

- Kendi kendime çözümleyemediğim zaman dostlarımla paylaşıyorum. Ama genellikle sorunları anlatınca karşı taraf dinlemekten başka bir şey yapamıyor. Ben de paylaşıncaya biraz rahatlıyorum. Bir anlamda okurlarımın da durumu bu zaten.

Çözemezseniz, başka bir gazetede sizinki gibi bir köşeye yollar mısınız?

- Bu konuda benden daha samimi ve içten bir başka köşe olduğunu sanmıyorum.

Bu kadar da olmaz dediğiniz sorular oluyor mu?

- Beni şaşırtan daha doğrusu üzen en ciddi konular ensest olayları; bir de günümüzde giderek daha çok yaygınlaşan töre cinayetleri. Tabii kızlar yazıyorlar, bunu duyarsa babam ya da ağabeyim beni yaşatmaz, diye. Şaşırdığım konulardan biri de cinsellik açısından çok cahil olan gençlerin durumu. Belki okumuşsunuzdur, bir süre önce bir üniversite öğrencisi bana yazmıştı; "Sevdiğim kız böbrek taşı düşürdü, acaba bekareti bozulmuş mudur?" diye. Şaka gibi değil mi?

Sorununa çözüm önerdiğiniz okurun daha sonra neler yaptığını, sorununu çözüp çözemediğini takip ediyor musunuz?

- Bazen kendiliklerinden yazıyorlar. Sayenizde şu sıkıntımdan kurtuldum, diye. Örneğin bir romatizma uzmanı var, onu önermiştim birkaç kişiye, ki bunlardan biri de Zonguldak PTT müdürünün annesi idi. İki büküm olmuş, bel ağrısından ya da diz ağrısından çok sıkıntı çekiyorlardı. Yazım üzerine bu uzman gitmişler, çok iyi gelmiş iyileşmişler. Bana teşekkür etmek için yazıyorlar. Bir de eşinden şikayet eden birkaç erkek ya da kadına bazı önerilerde bulunmuştum. Yazımı eşleri de okumuşlar, bu sayede toparlanmış, hatalarını görmüş ve bu yazıdan sonra eşlerine "Ben seni bu kadar üzdüğümün farkında değilim" diyerek çok daha iyi davranmaya başlamışlar. Onlar da teşekkür ediyorlar.

Çözüm önerdiğinizde olumsuz tepkiler alıyor musunuz?

- Tutucu kesimler biraz özgürlük içeren yazılara tepki gösteriyorlar. Örneğin genç kızlara flörtü önerdiğimde, erkeklerin bekaret

konusunu bu kadar önemsemesine aklım ermediğini söylediğimde bana hemen tepki gösteriyorlar. Biraz daha tutucu bir yazı yazsam, bu defa daha çağdaş, modern kesimden, örneğin çalışan kadınlardan tepki alıyorum. Aldatılan kadına boşan demezsem, bana kızanlar oluyor. Oysa ben kadının sosyal durumuna göre cevap vermek zorundayım. Erkeklerden tepki alıyorum.

Eğer erkekler biraz yüklenirsem, örneğin 'erkekler aldatmaya meraklıdır, erkekler çapkındır ya da erkeklerin amacı bellidir' gibilerden bir söz ettiğimde, 'genelleme yapmayın, biz böyle erkekler değiliz' gibilerden mektuplar geliyor. Bir de yaşlı erkek genç kız aşklarını hoş, hele erkek evliyse, o genç kızın hayatını karrartacağını bildiğinden, karşı çıkıyorum. O zaman orta yaşın üzerindeki erkeklerden tepki geliyor. Tabii

herkesi her kesimi memnun etmek mümkün değil. Herkes hemen alingan davranabiliyor.

Ertuğrul Özkök'ün deyimiyle Güzin Abla artık bir marka. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- Ertuğrul Bey bu konuda başlı başına bir yazı yazdı. Güzin abla bir



ABD'de yayınlanan bir kitabın çevirisinde orada aynı işi yapan bir kadın yazarın adının çeviri kitapta "Güzin Abla" şeklinde çevrilmiş olmasına dikkat çekti. Ben de aynı şeyi düşünüyorum, çünkü artık "Güzin Abla" olmak bir deyim haline geldi. Herkes bir sorunla karşılaşınca "Ben Güzin Abla mıyım bunu bana soruyorsun" diyor.

markadır, diye. ABD'de yayınlanan bir kitabın çevirisinde orada aynı işi yapan bir kadın yazarın adının çeviri kitapta "Güzin Abla" şeklinde çevrilmiş olmasına dikkat çekti. Ben de aynı şeyi düşünüyorum, çünkü artık "Güzin Abla" olmak bir deyim haline geldi. Herkes bir sorunla karşılaşınca "Ben Güzin Abla mıyım bunu bana soruyorsun" diyor. Buna sık sık televizyonda, dizilerde, programlarda rastlıyorum, hoşuma gidiyor. 40 yıllık bir emeğin sonucu bu.

Ekleme istedikleriniz...

- Ben inanılmaz duyarlılıkta bir hayvanseverim. Bir dönemlerde gece yarısı sevgili İsmet Sungurbey gibi sokaklarda dolaşıp köpekleri, kedileri beslerdim. Ama sağ olsunlar! Belediyelerin gayretleri sonunda şimdi pek fazla köpek kalmadı, mahallemizde özellikle. Şimdi en çok üzüldüğüm, hatta üzülmekten de öte, kahrolduğum hala bu konulara bir çözüm getirilememesi. Ülkemizde eskiye oranla hayvan sevgisi özellikle gençlerde Allah'a çok şükür çok daha yaygın ama yine de bu sevgi hayvanları eve alıp bakma sorumluluğunu kazanacak düzeyde değil. Bir de üstelik gösteriş olsun diye köpekleri alıp, birkaç ay sonra sokağa bırakıyorlar. Buna dayanamıyorum. Belediyelerin hala köpekleri acımasızca itlaf etmelerine dayanamıyorum. Böyle haberler karşısında kalbim sıkışıyor, hüngür hüngür ağlıyorum. Ama yıllardır beklediğimiz, istediğimiz gibi bir "hayvan hakları" yasası çıkarılmıyor. AB ye girmek, onlara hoş görünmek için bile düzgün bir yasa çıkarılmadı. Yıllardır yazıyorum, ilgililere faks- lar çekiyorum ama ölmeden görebilecek miyim, bilmiyorum? H

Dinsizsiniz, bir dindarın inancına göre yaşamasını istiyor musunuz? Ya da dindarsınız, bir dinsizin istediği gibi yaşamasını isteyebiliyor musunuz? Türksünüz ama bir Kürt'ünde sizin kadar dilini, kültürünü yaşatmasını, yaşamasını isteyebiliyor musunuz? Heteroseksüelsiniz ama bir eşcinsel içinde aşağılanmadığı bir yaşam isteyebiliyor musunuz?

Güzel Bir Gün Ölmek İçin

MERT ÖZMEN

Kapitalist tüketim kültürünün hepimize sunduğu en büyük hediye paketi kocaman bir ego olsa gerek. Önce kendimiz için sunulan "mal"ları tüketmeyi öğreniyoruz sonra gerekli gereksiz -ihtiyaca dönük değil- tüketmek için tüketmeye başlıyoruz. Bir süre sonra bu tüketim için tüketim öyle bir noktaya geliyor ki sadece "ürün" değil hayatımızdaki ilişkileri -ötekini- tüketmeye başlıyoruz. Ve öteki olmadan ne cennet ne de cehennem olmayacağı için de geriye sadece büyük bir boşluktan ibaret olan yalnızlıklarımız kalıyor.

"sorma neden, niçin herşey yalnızlıktan bak... bak... bak... bak. güzel bir gün ölmek için"

Giderek bir rock şarkı yazarı ve şarkıcısı olmaktan rock şairliğine evrilen Teoman, son albümü "En güzel hikayem"de her şeyin ve ötekinin de tüketildiği bir yerde bireyin karşılaştığı ölümcül yalnızlıkları anlatıyor.

İhtiyacın dışında tüketim, bir tür tüketim oburluğuna dönüşürken bizlerinde ötekinin varlığına tahammül edemeyen, öteki ile empati kurma fakiri bireyler haline dönüşmemize yol açıyor. Ve doğal olarak ötekine kulak verme, dinleme, anlama, iletişim kurma çabaları yerine ötekini reddederek ondan nefret etmeye, hatta ötekinin olmadığı bir dünya düşlemeye varıyor. Yani bizi öteki için faşistleştiriyor.

Tıpkı bizi yalnızlık tuzağına düşüren, faşistleştiren ötekinin herhangi bir rengine -farklılığına- tahammül edemez hale getiren "tek doğru, tek model ideolojileri gibi."

Toplulukları harekete geçiren ideolojiler yerini bireysel dünya görüşlerine bırakmaya başladıktan sonra yeterince sorgulanmayan, hayatla hesaplaşmayan bireysel dünyaya görüşleri de kolayca "kapitalist tüketim kültürü"nin bireysel dün-



yaya bakma- görme biçimlerine dönüşüyor. Bu dünya görüşüne yenilen birey, tüketim dışındaki alanlara kendini kapattıkça kapitalist tüketim kültürü "bireysel ideolojisi" oluyor ve körleşiyor. Kendi şişen egonuz sadece bu "ideoloji"yle hayat buluyor, ötekinin farklılığına ihtiyaç duymuyorsunuz, yavaş yavaş ötekine dönük sitemleriniz başlıyor niye sizin gibi değil diye, sonra bu sitemler, şikayete ve sevgisizliğe, giderek nefrete dönüşüyor. Aynaya bakarsanız "öteki" ölsün diyen bir faşistle karşılaşabilirsiniz artık.

Öteki Olanaksız mı?

Eğer öteki ölsün diyemeyecek kadar kırılırsanız ve kapitalist tüketim kültürünün öteki için faşistleştiremediği biriyseniz kendiniz için ölecek güzel bir gün aramaya başlıyorsunuz. Teoman'ın şarkısındaki gibi. Ya da yine bu ideolojinin ve öteki ölsün demenin aslında kendinizin ölümü demek olduğunu anlamışsanız umutsuz bir çabayla olsa bu dünyanın içinde ama bu "ideoloji"nin dışında kalmaya ötekini aramaya başlıyorsunuz, bulursanız çıkışınız olabilir, bulamazsanız tüm kırılanlar için olduğu gibi "öle-

cek güzel bir gün."

Ya da Teoman'ın albümüne adını veren "En Güzel Hikayem" şarkısında dediği gibi;

"bazen, ne yaparsan yap olmuyor bazen"

Ama olabilir de. Biraz sabır, biraz anlama ve tanıma çabası, biraz ötekine tüketmek için değil, ona dokunmak, birlikte paylaşmak, dayanışma içinde olmak için yaklaşma çabasıyla olabilir. Tabi öncelikle dönüp kapitalist tüketim kültürünün bize öğrettiği, iliklerimize kadar işlemiş olan "tüketmeyi bilmek" dışında başka bir şey bilmiyormuş duvarını aşmaya çalışarak. Kendimize, kendimiz dışında biri için, sadece onun için bir şey isteye-

yip istemediğimizi sorarak. Gerçekten kendimiz dışında biri için sadece "öteki" için bir şey isteyebiliyor muyuz? Bu sorunun samimi cevabı bize tüketim kültürünün kendi egolarımıza hapsedtiği benliğimizin ne kadar ötekini görmeye, kabullenmeye hazır olduğumuzu gösterebilir. Örneğin, dinsizsiniz, bir dindarın inancına göre yaşamasını istiyor musunuz? Ya da dindarsınız, bir dinsizin istediği gibi yaşamasını isteyebiliyor musunuz? Türksünüz ama bir Kürt'ün de sizin kadar dilini, kültürünü yaşatmasını, yaşamasını isteyebiliyor musunuz? Heteroseksüelsiniz ama bir eşcinsel için de aşağılanmadığı bir yaşam isteyebiliyor musunuz?

Ya da daha az politik olmayan bir soruyla bir arkadaşınız ya da sevgiliniz için, egonuzla ilgisi olmayan bir şey istediniz mi?

Evet, diyemiyorsanız eğer, Teoman'ın şarkısındaki gibi "herşey yalnızlıktan" deyip, bir vampire, öteki için bir faşiste dönüşmüşsünüzdür, ve tüketilecek -öldürülecek- birini aramaya başlayabilirsiniz. Eğer bunu yapamayacak kadar kırılırsanız "ölecek güzel bir gün" bakmaya başlayabilirsiniz. H

Aydilge Sarp

Altın Aşk Vuruşu

Uyuşturucu bağımlısı bir piyanist ile mazoşist eğilimleri olan genç bir kızın bağımlılığa dönüşen aşklarının hikâyesi...

Manevi açlığını uyuşturucuyla doyurmaya çalışan Ozan ve içsel çatışmalarını kendi bedenine zarar vererek dindirmeye çalışan Sade'nin sevgi açlığı. Kaybedilen iç dünyanın yerini doldursun diye kullanılan uyuşturucuların mahvettiği hayatlar...

Ve tüm yaraları iyileştirebilecek tek güç: Aşk.

Elimi tut...
Tuttun mu?



EVEREST

Eski Defterler

MUSTAFA ŞERİF ONARAN



Kırklı yılların ikinci yarısı "Kırk Karanlığı" dediğimiz bir bataklığa çekti aydınları. Pertev Naili Boratav'ın fakülte'deki görevine son verildi. Kendi sürgününde yaşamak üzere yurdunu bırakmak zorunda kaldı.

Pertev Naili Boratav'ın Evinde

İvry'ye Doğru

Pertev Naili Boratav'ı anlatırken, Paris'i kuzeyden güneye geçip **İvry'**e gidişimizin, Pertev Naili Boratav'ın evinde geçirdiğimiz zamanın unutulmayan, keyifli bir anısı olduğunu da anımsatmıştım. İnsanın içini sevinçle dolduran bu anılar yarınlar umutla bakmamızı sağlıyor.

Metro aktarmalarıyla **İvry'**e gitmek olanağı da vardı. Ama Paris'in acemisi olunca o kolaylıktan yararlanmaya çalışmamız zaman kaybına yol açacaktı. Oysa Pertev Naili Boratav'la eşi **Hayrünnisa Hanım** bizi 5 çayına bekliyordu.

Paris'in kuzey doğusundaki **Villette'**ten güneyindeki **İvry'**e uzanan keyifli bir yolculuktu bu!

Takside üç kişiydik: **Can Yücel**'in ikiz kardeşi **Canan Yücel Eronat**, **Adalet Ağaoğlu**, bir de bendeniz. Üçümüz de **Expolanque** toplantısı için Paris'e görevli gelmiştik. Üçümüz de Ankara günlerinden eski arkadaşlardık.

Hasan Ali Yücel'in,

"Bir hadise var can ile canan arasında"

diye sözlerini yazıp Server Yesari bestelediği "Hisar Buselik şarkı"da adı geçen bu ikiz kardeşlerin huyları da birbirine benzemezdi. Can Yücel ne kadar dalgacı bir ozan diye bilirse, Canan Yücel Eronat da o kadar düzenli bir insan diye tanınırdı.

Adalet Ağaoğlu ilkelerinden ödün vermeyen, dostluğundan onur duyduğum, nitelikli bir yazardır. Taksi paralarını paylaşmamızı isteyen de oydu.

Taksi sürücüsü bizi yabancı bulduğu için kazıklamak mı istiyordu? Paraları paylaşınca az kazıklanmış sayılmayız. Kazık kazıktır.

- **İvry'**de **General Leclerc** Sokağı diye bir yer yok, diyordu.

İvry'de yaklaşırken arabayı yolun kenarına çekiyor, Paris'in planı olan bir panonun önünde duruyor, uzun uzun panoyu inceleyerek General Leclerc Sokağını arıyordu. Taksimetre de çalışıyordu.

Adalet Ağaoğlu rahat bir Fransızcayla sürücüye çıkıştı. Ama kızı-

rak değil, hoşgörülü bir gülümsemeyle, azarlar gibi çıkıştı:

- Bizden daha çok para koparacağını sanıyorsan avucunu yalarsın, anlamında bir şeyler söyledi.

Sürücü de yanışını anlamış, "beklemeleri düşeriz" diyerek, taksimetrenin gösterdiğinin altında bir para istemişti.

Pertev Naili Boratav'ın Evinde

İvry'de General Loclerc sokağında Pertev Naili Boratav'ın evini elimizle koymuş gibi bulduk. Sürücüye tavrı koymasak kimbilir bizi nerelerde süründürecektiler!

Hayrünnisa Hanım açtı kapıyı. Biz geliyoruz diye bir de hazırlanmışlar ki!

Duvarda **Şefik Bursalı**'nın yağlı boya tablosundan kişilikli güzelliğiyle, içimizin derinlerine bakıyor Hayrünnisa Hanım. Pırıl pırıl zekası, canlı konuşmalarıyla bir genç kız gibi sevinçli, her şeyle ilgili, hareketli...

İyi kötü biz de eli boş gelmiştik ama, amacımız özlem gidermekti. Ne gerek vardı böyle sıkıntılara girmeye!

Salonda, baş köşenin uzağında bir koltuğa, ilişmekle oturmak arası, yerleşmeye çalışıyorum. Hayrünnisa Hanım 5 çayını demlemiş. Adalet Ağaoğlu ile Canan Yücel ona yardımcı oluyor.

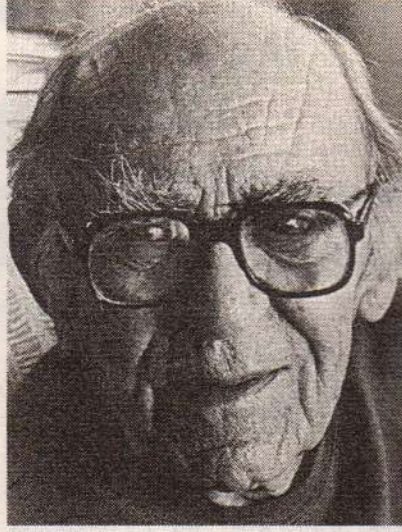
- Başınıza da bir sürü iş açtık üstadım, diyecek oldum.

Pertev Naili Boratav,

- Size bir öykü anlatayım. İster öykü, ister kıssa yerine dinleyin, dedi.

"Adamın biri konuşunu döv-müş."

Siz şimdi, 'Ne ayıp şey' diyeceksiniz, insan hiç konuşunu döver mi? Pertev Naili Boratav küçük bir 'kıs-



sa'yı abartarak, tadını çıkartarak anlatırken, 'kıs-sa'dan pay çıkar-mamızı, üzeri-mizde iğreti du-ran konukluğu atmamızı istiyor-du:

Kissadan Hisse

"Konuk ürkek adımlarla eve girer. Hoşgeldiniz-den sonra ev sa-hibi konunun pal-tosunu almak ister.

- Rica ederim Efendim zahmet buyurmayın, şuraya bırakıvereyim.

Salona geçerler. Konuk, kapının dibinde bir iskemleye ilişir. Elleri dizlerindedir.

- Beyefendi, şöyle baş köşeye geçseydiniz, bir koltuğa yerleşseydiniz, der ev sahibi.

- Aman Efendim, ne haddimize, burası bana iyi.

- Lütfen şöyle buyurun Beyefendi, öyle kapının eşğinde iskemleye oturmak olur mu?

- Kesinlikle geçmem Efendim, burası iyi.

- Peki, kahveniz nasıl olsun?

- Bendeniz kahve kullanmam Efendim!

- Yaaaa! Peki çay verelim o halde.

- Çay, Beyefendiciğim, tansiyo-numa dokunuyorlar.

- Peki biraz likör ya da viskiye ne buyurulur?

- Aman Efendim, bendeniz Yeşilaycıyım.

- Kolalı meşrubata bir şey demezsiniz herhalde?

- Nasıl olur Efendim, gaz yapar onlar. Üzerinize afiyet geçirir.

- Size içecek bir şey beğendire-medik, Hanımın yaptığı pastadan bir dilim keseyim bari.

- Şekerli değil mi? Kilo aldırıyor, Beyefendiciğim.

- Peki, şu çöreklerle kuru pasta-lardan alsanız?

- Tuzlu değil mi? Arzetmiştim, tansiyon sorunu.

- Peki be birader, biz ne ikram edeceğiz size?

- Yiyip içmeye ne gerek var a Efendim, söyleşiyoruz işte. Sağlığınız yerinde ya, o yeter bana.

Konunun söyleşiyeye gelir bir lafı da yok ya! 'Nasılsın, iyi misin'den sonra, lafın arkası gelmez. Anlamsız bir sırtımayla, boş gözlerle bakar ev sahibine. Ne zordur o ölü za-mana katlanmak!

Neden sonra kalkıp gitmeyi akıl eder konuk. Paltosunu tutmak da ayrı bir sorun olur.

Ev sahibi şöyle yukarı kaldırır ellerini;

- Hey Tanrım! Bu herifi dövmi-yeyim de ne yapayım ben şimdi, der."

Bir Bilge-Kılavuz

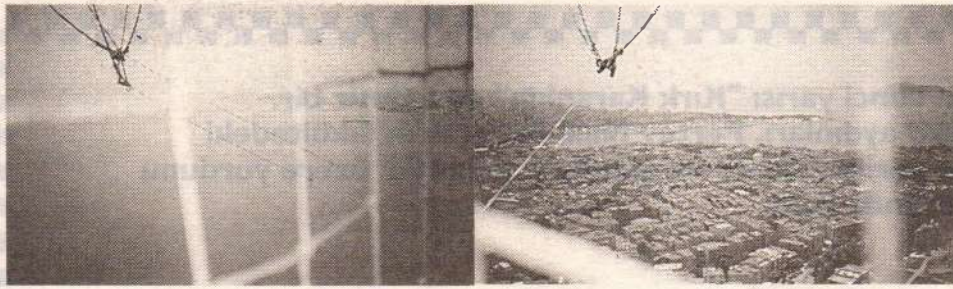
Türkçenin söz varlığını oluşturan söz değerleri; sınırlarını tam olarak çizemediğimiz, arka sokaklarında dolaşamadığımız bir saklı kent gibidir. O kenti tanımayı kolaylaştıran bir bilge-kılavuz saymalıyız Pertev Naili Boratav'ı.

O, Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde yalnızca Halk Edebiyatını öğreten bir profesör değildi. Anadolu'nun kimi yörelerini dolaşarak masallar, halk öyküleri, tekerlemeler gibi ortak söz değerlerini derleyen bir araştırmacıydı. Anadolu insanının ruh yapısını söz değerlerinin ayrıntılarında tanımalıyız.

Kırklı yılların ikinci yarısı "**Kırk Karanlığı**" dediğimiz bir bataklığa çekti aydınları. Pertev Naili Boratav'ın fakülte'deki görevine son verildi. Kendi sürgününde yaşamak üzere yurdunu bırakmak zorunda kaldı.

Onu **İvry'**deki evinde yoklarken yurdunun insanlarını ne kadar özlemiş olduğunu yakından görmüştük. Ama o hep Türkçenin yurunda yaşadığı için kendini oyalamaya çalışıyordu. Türkçenin gizlerini keşfederken Anadolu'yu yurt edinmenin, Türkçede yaşamak olduğunu öğretti bize.

Pertev Naili Boratav yorgundu ama karamsar değildi. **Nasrettin Hoca**'dan gelen gülmesemenin ışığı parlıyordu gözlerinde... H



Önceleri yukarıda kendimi Tanrı gibi hissediyordum. Zamanla aşağıdaki karınca gibi insanlardan biri olduğumu farkettim. Bunun bana psikolojik olarak etkileri oldu ama sosyal hayatıma yansıtılmamaya çalışıyorum.

Kusmak Yassah Hemşerim

ZEYNEP MENGİ

Adınız soyadınız?

- Erdiç Boran. Balon pilotuyum.

Bu işi nasıl buldunuz?

- Gazeteden buldum. Balon pilotu aranıyor diye bir ilan vardı ben de başvurdum.

Eğitiminiz var mı?

- Uçak mühendisiyim.

Daha önce balon kullandınız mı?

- Hayır. Bunun eğitimini Fransa'da arkadaşlarla birlikte aldık. Balon Alman-Fransız ortak yapımı. Fransızlar teknik yanlarıyla, Almanlar da kaba yapılarıyla ilgilenmişler. Balon hakkında bilgi alabilir miyiz?

- 22 metre çapı ve 32 metre yüksekliğiyle bu kategorideki dünyanın en büyük balonu. Bu balonlardan dünyada 9 ülkede, 22 şehirde var. Türkiye 10. ülke, İstanbul ise 23. şehir.

Ne kadar yükseliyor?

- 200 metre.

Başı dönüp kusan oldu mu?

- Kusmak çok iğrenç bir şey olduğu için izin vermiyoruz. Zorlanan ve birtakım problemler yaşayan oldu ama.

Güvenlik önlemleri var mı?

- Balon helyum gazının kaldırma kuvvetiyle uçuyor, aşağıdan bir vinç vasıtasıyla geri çekiliyor. Elektrik sistemine bağlı olduğu için elektrik kesilebilir. O zaman da jeneratör devreye girer.

Halat koptuğunda ne olur?

- Helyumun özgül ağırlığıyla havanın yukardaki özgül ağırlığının eşit olduğu yere kadar balon yükselmeye devam eder. Bu da yaklaşık

2000-3000 metredir. Tabi mevsime göre değişir bu yükseklik. Sonra kumanda sayesinde içindeki helyum gazını belli bir oranda boşaltarak inişi sağlarız. Serbest uçuş yapmış oluyoruz. Rüzgar kuzeydoğudan esiyorsa güneybatıya doğru gidiyoruz. Yani düşünülenin aksine halat koptuğunda yere çakılmayız, yükseliriz.

Kurallarınız var mı?

- Sigara içmek yasak, içki içmek yasak, yüksek sesle konuşmak yasak. Bağırarlara izin vermiyoruz çünkü burdaki en önemli şey sessizliği yaşamaktır.

Hergün in-çık sıkılmıyor musunuz?

- Sıkılmıyorum, çünkü İstanbul her gün insanı farklı bir güzelliğiyle karşılıyor. Gündüz, öğlen, gece farklı kareler yakalayabiliyorsunuz.

Niye 15 dakika?

- Pilota bağlı. Basınç ayarlarının verdiği ortalama değer 15 dakika. 12 dakika da 10 dakika da olabilir. Havanın durumuna göre değişiyor.

Hangi durumlarda balon havalanmaz?

- Aşırı rüzgarlı havalarda kalkmaz. Birçok ayrı internet

sitesinden hava raporları ve grafikler 15 dakikada bir alınıyor duruma göre havalanmıyoruz. Yağmur ve kar etkilemiyor. Kışın kartopu oynadığımız bile oluyor.

En az kaç kişi çıkabiliyor?

- Bir kişi bile çıkabilir. 30 kişi de çıkar. Ama Türk halkının kilo problemi olduğu için pek 30 kişi alamıyoruz. Balon 2100 kg taşıyor. Kişibaşı 70 kilodan 30 kişi alabiliriz ama insanlarımız çok yemek yediği için çok kilolu oluyorlar. O yüzden fazla alamıyoruz.

Müşterilerinizin profili nedir?

- Müşterilerimiz genelde gençler. 25-32 yaş arası. Fotoğrafçılar da var. Yabancı uyruklu insanlardan da en çok Ruslar geliyor. Öğrenci indirimi var mı?

- Tabi ki. Tam 15, öğrenci 10 milyon.

Gece mi talep daha fazla gündüz mü?

- Gün batımında gelen çok oluyor. Sabah kaçta başlıyorsunuz, akşam kaçta kadar sürüyor?

- Sabah 9, gece 12. Rüzgar mücade ettiği sürece uçuşlarımız var.

Yükseklik korkunuz var mı?

- Yok. Daha ön-

ceden uçuşlarım vardı. Planör eğitimi, paraşüt eğitimi, havacılık işleriyle uğraştım. Ama yükseklik korkusunu yenmek için terapi olabilir. Yavaş yavaş yükseliyoruz ve yavaş yavaş iniyoruz.

Balonla dünya turuna çıkmak ister miydiniz?

- Çok isterdim.

Sürekli müşterileriniz var mı?

- Gündüz binen bir de gece merak ediyor. Maddi olarak insanı biraz zorlar.

Ünlülerden binen oluyor mu?

- Açılıştaki Belediye Başkanımız bindi. Ünlüler korkuyor. Canları kıymetli olduğu için... Onun için ünlü zaten. Volkan Konak bindi. Türkü bile söyledi. Gülben Ergen binecekti, korktu. Birkaç manken geldi ama manken isimlerini aklımda tutamıyorum.

İşinizi sorduklarında insanlara ne diyorsunuz?

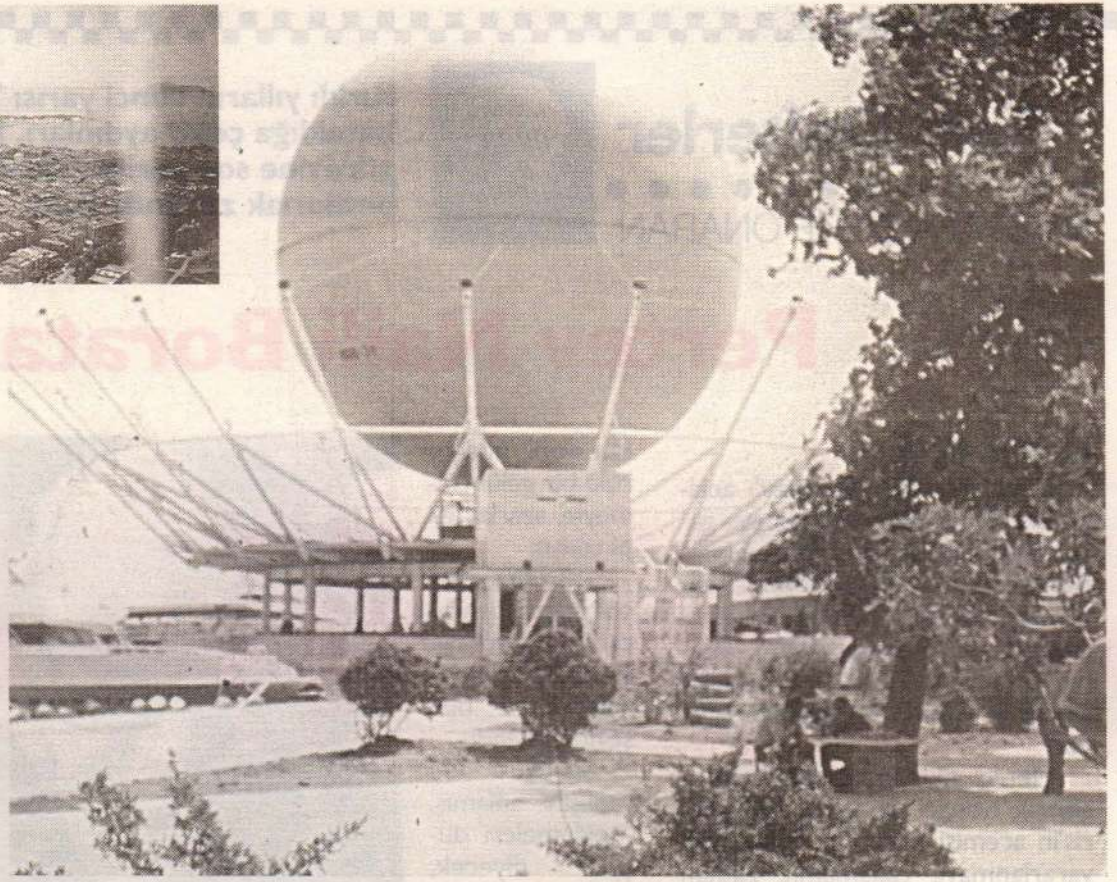
- Balon pilotu diyorum. Zaten isim olarak da böyle geçiyor. Eğitimi aldım, sertifikam var.

Hayatınız boyunca bu işi mi yapacaksınız?

- Hayır, ileride uçak pilotu olmak istiyorum.

Yukarıda kendinizi Tanrı gibi hissettiğiniz oldu mu hiç?

- Önceleri yukarıda kendimi Tanrı gibi hissediyordum. Zamanla aşağıdaki karınca gibi insanlardan biri olduğumu farkettim. Bunun bana psikolojik olarak etkileri oldu ama sosyal hayatıma yansıtılmamaya çalışıyorum.





Baron Pierre de Coubert'in 1896 yılında öncülüğünü yaparak Atina'da başlattığı Modern Olimpiyat Oyunları 13 Ağustos'ta Yunanistan'a geri dönüyor. Eve dönüş yolunda Türkiye'de konaklama gafletine düşen oyunlar, bu yurdun toprağından, suyundan nasıl etkilendi? Hepsini sizler için araştırarak, çantasında yağlı kispeti ile 1896'da Atina'ya giden fakat resmi belgesi bulunmadığı için yarışmalara kabul edilmeyen yiğit Türk pehlivanı Koç Mehmet'in anısını da yad ettik.

Olimpiya Türk

FARUK KAYA

Olimpiyat ateşi

Resmi olarak 1936 Berlin Oyunları ile tarihe geçen Olimpiyat Ateşi "bi-lader ateşi vercen mi bi zahmet" repliği eşliğinde uç uca eklemeye yöntemi ile yol alıyor. Sultanahtmet meydanında bekleyen dev boyutlardaki filtresiz Birinci sigarası



maketine kadar sporcular ve sigara tiryakisi birçok ünlü isim tarafından getirilen sembolik ateşi taşıyacak son ismin; Sigarayla Savaşanlar Derneği Başkanı Ubeyt Korbey olacağı sızan haberler arasında.

Hammal

Neredeyse ata sporumuz güreş kadar köklü bir geçmişe sahip olan bu dalda, halterdeki silkme, koparma kategorilerini anımsatan; sırtlama, kucaklama gibi bölümler mevcut.

Yükü sırtlamak ya da kucaklayarak kaldırmak yeterli değil. Sporcuların puan alabilmesi için "nerden nereye gitçek" ve "kaç kat çıkıcaz" uygulamalarını da gerçekleştirmeleri gerekli.

Yüksek minareden at beni, in aşağıya tut beni

Hiç bir güvenlik önlemi almaksızın gerçekleştirilen bu spor dalında



oyuncuların üç hakkı mevcut. Her defasında daha yükseğe çıkarak derecelerini arttırmaya çalışıyorlar. İstatistiksel bilgilere göre erkekler

Vapur İskeleye yanaşmadan hoplama Vapur iskeleye yanaşmadan zıplama

Sporcular atlamalarını gerçekleştirdiği an, vapurun iskeleye olan uzaklığı



ölçülüyor ve sıralama buna göre yapılıyor. Tabii en uzak mesafeden iskeleye atlayan yarışçı birinci seçiliyor. Denize düşen sporcular için kurtarma ekipleri hazır vaziyette bekliyor. Aynı dalın, iskeden vapura atlandığı versiyonu da var. Bir sporcunun iki bölümde birden yarışmak istemesi durumunda, jeton olarak tekrardan turnikelerden geçmesi gerekiyor.

Serin Serin

Kafaya Su Dökme, Belediye Havuzlarındaki Fıskıyelere Dadanma, Serbest ve Hortumla Su Sıkma kategorilerinde yarışılan spor dalı hafiften yüzmeyi andırsa da, bu yarışlarda



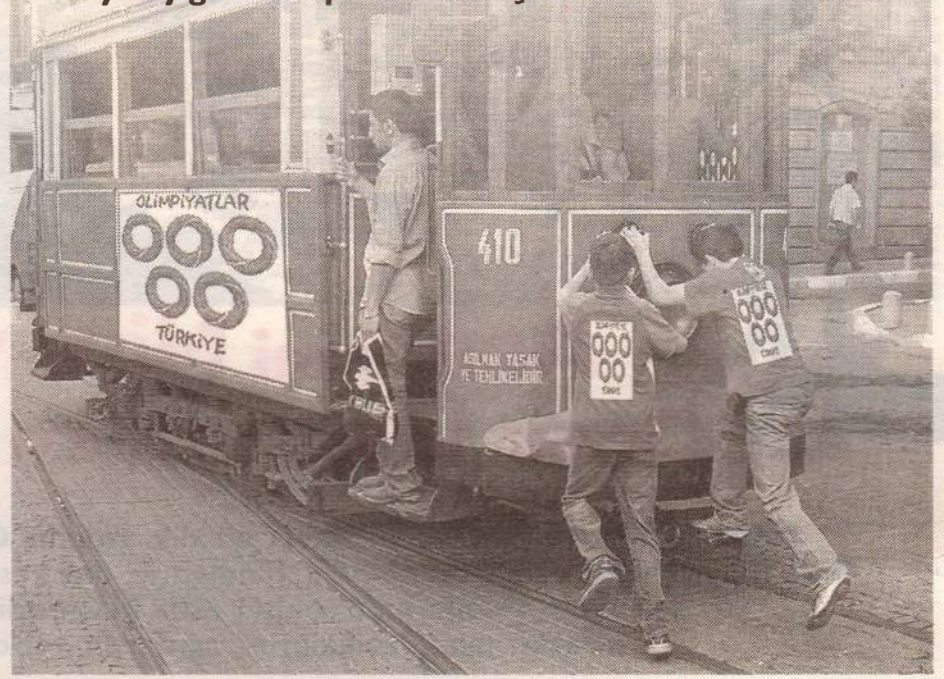
sporcuların ferahlama dereceleri ölçü alınmakta. Bu dalın en iddialı isimleri sahilden anadan doğma(dal tashak) denize girilen serbest stilde

boy gösteriyor. Sporcuların çırılçıplak yarıştığı bu bölüm ile bir anlamda tarihi değerler yaşatılmak istenmiş. M.Ö. 776 yılında Olimpia'da yapıldığı tespit edilen ve erkeklerin çıplak olarak yarıştığı oyunları rahibelerin izlemeleri serbest, kadınların ise yarışları izlemeleri yasaktı.



Kürek

Aklınıza, küreklere asılarak kayıkların suda yarıştırıldığı bir spor gelebilir. Bizim



bahsettiğimiz Kürek yarışları ise, bırakın suyu, direkt ateş ile alakalı. Özel yapım küreklerle harıl harıl yanan fırına lahmacun, pide, ekmek... gibi malzemeleri en çabuk şekilde dizerek ve onları yakmadan nar gibi pişirerek geriye çekmenin önem kazandığı oyunlarda, pişirilen melzemenin lezzetli oluşu da ekstra puan demek.

Koş babam koş

Tabana kuvvet gerçekleştirilen bu spor dalındaki bölümler; Polis Copu, Tramvay Yakalamaca, Kap Kaç, Engelli Geçiş, Zabıta Geliyooooor!!! olarak sıralanabilir. Koşulacak mesafe; arkadan kovalayan birimlerin perfor-



mansına göre değişiyor. Engelli bölümünde ise; üst geçit, alt geçit dinlemeden, illa ki kırmızı ışıkta, bariyerleri aşarak vızır vızır geçen arabaların arasından karşıya süzülme büyük hüner istiyor. Kap Kaç kategorisinde dereceye girenlere madalya yerine, kaptıkları çantalarındaki para ve değerli eşyalar hediye edilmekte.

Araba yarışları

Homer'in ne var ne yok, her konuya değindiği illiada isimli eserinin 23.bölümünde Yunan kahramanı Patroclus anısına düzenlenen spor karşılaşmalarında araba yarışlarından da bahsedilir. Atların çektiği arabalarla düzenlenen yarışlardan esinlenilerek gün-

müze aktarılan bu bölümde; sporcuların, bizzat kendilerinin ittikleri arabalarla



tekler ve çiftler klasmanında yarışlara katılmaları mümkün. Çiftler klasmanında asıl sürücünün yanında yer alan sporcunun "aabi süper gidiyoruz, ha gayret

dayanalım aabi..." kıvamında gaza dayalı co-pilotluk yapması kuralına uymayan takım, anında ihrac ediliyor.

Gez Göz Atıcılık

Daha çok askerliğini yeni yapmış sporcuların rağbet ettiği bu dalda, bir ipe dizili duran balonları ateş ederek patlatmak gerekiyor. Yanlarında minalarını da getiren sporcular iyice havaya giriyor. Sırtlarında Çakıcı, Memati, Deli Yürek, Çakır gibi isimler yazan formalarla yarışan sporcular oyunlara ayrı bir renk katıyor. Aşırı



derecede kendini tatmine dayalı bu spor dalında kazananlara madalya verilmediği gibi; patlayan balonların ve harcanan saçma parası sporcuların cebinden çıkmakta. H

faruk.kaya@mynet.com

Haz: Sinan Sülün



Haz: Seydi Şahin

Ana Beni Niye Verdin Çocuğa Oynar Oynar Kum Doldurur Kucağa

Nasreddin Hoca Festivali'ne davet edildik. Atladık Gülmece Treni'ne, kahkahalarla vardık Akşehir'e. Göle maya çaldık, eşeğe ters bindik, bindiğimiz dalı kestik... Akşehir'in dar sokaklarında, kiraz bahçelerinde, yüz senelik dükkanlarında sohbet ettik Nasreddin Hoca'nın torunlarıyla. Kebaplarının sırlarını, kirazlarının güzelliklerini, ağıtlarını, türkülerini ve destanlarını anlattılar bize...

Mine Ünal - Kiraz Toplayıcısı



Yevmiyemiz 10 milyon, günde 70 kilo kiraz topluyorum.

- 19 yaşındayım, liseden mezunum. Kışın dikiş-nakış kurslarına gidiyorum, yazın meyve toplayarak para kazanıyorum. Hiç boş durmuyorum, devamlı bir çaba içerisindeyim, kendimi geliştirmeye çalışıyorum.

- İlk kiraz toplamaya başladığım zamanlar çok korkuyordum. Yavaş topluyordum. Ama zamanla elim hızlandı daha çok toplamaya başladım. Günlük yevmiyemiz 10 milyon. Ortalama bir günde 70 kilo topluyorum. Buralarda en çok kirazı ben topluyorum.
- Daha önceleri her ağacın tepesine çıkar rahatlıkla kiraz toplardım. Bundan birkaç sene önce ağaçtan düştüm. Ondan sonra eşşek dediğimiz merdivenlerle çıkmaya başladım.
- Eskiden festival bu kadar şaşalı değildi. Şimdi daha güzel. Akşehir'in tanıtımı için bayağı yararlı oldu, buralar daha güzel gelişti. Gezme alanları, parklar yapıldı.
- Kiraz toplama işi ortalama 15 gün sürüyor. Ondan sonra vişne, erik, elma derken üç dört ay sürüyor.

Mehmet Aygün - Antikacı



Eşyalarımı satarken içim acıyor, çünkü hepsini çocuğum gibi seviyorum.

- 20 senedir bu işin içindeyim. Önce eski eşyaları alıp satıyordum, sonra antikacılaşa merak saldı.
- Sadece Akşehirlilerin eşyalarını alıyorum. Bazen Antalya'ya, Bodrum'daki esnaflara gönderiyorum. Bir garip gelip şurdan bir eşya almaz. Ancak zenginler gelir alır, o da şark köşesi yapmak için.
- En eski eşyam 300 senelik bir sini, fiyatı 300 milyon.
- Frigyalılardan kalma eserler çıkıyor ama onları satmamız yasak olduğu için alıp müzeye teslim ediyoruz.
- Eşyalarımı satarken içim acıyor, çünkü hepsini çocuğum gibi seviyorum. Param olsa hiç satarmıydım. Bugün Sabancı, Koç müze kurmuş ama eldeki imkanlar el vermiyor.
- Bir gün bir dikiş makinası aldım. Makinanın üzerinde renkli güzel 30 - 40 tane boncuk vardı. Bir adam geldi "Kaç lira" dedi bu makina. O gün için 220 lira dedim. 215 liraya pazarlık ettik, verdim. Adam araba çağırma gitti. Benim de boncuklar hoşuma gitti, nasıl olsa fark etmez dedim, aldım çekmeceye attım. Sonra bir ara dışarıya çıktım, komşuya dedim ki "Biri gelecek makina alacak, verirsin." Sonra geldim, adam gelmiş makina almıyor. "Bunun üzerindeki boncuklarla alırım ben, eşek semeriyle satılır, diyor. Bu makina almayınca ben o zaman iyicene huylandım. "Amca sen makina mı verdin parayı, boncuklara mı?" dedim. Neyse sonra dört boncuğu taktım 200 liraya verdim makina. Ondan sonra boncukları İstanbul'a götürdüm, boncukların zümrüt olduğunu öğrendim. Tanesini o zamanın parasıyla bir milyona sattım.

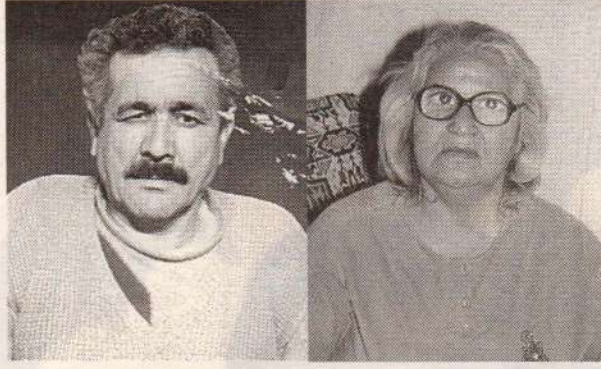
Ruşen Günaydın - Kebap Ustası



Uluslararası diye bir şey çıkardılar gelen insan sayısı yarıya düştü.

- 56 senedir bu dükkandayım. Ne çocukluğumu yaşadım, ne gençliğimi. Dedem Kör Mahmut başlamış bu işe, sonra babam ve şimdi de biz.
- Buranın en meşhur yemeği etli kebaptır. Kebabı tandırda yaparız, güzelliği oradan gelir. Bir de Şebit'imiz vardır. Son zamanlarda Şebit'e etli ekmek denilmeye başlandı.
- Eskiden bir müftü geçtiği zaman herkes ayağa kalkardı. Sokakta cigara dahi içemezlerdi. Şimdi müftü cigara içerken yoldan geçse, 'ateşi verde ben de bir cigara yakayım' derler.
- Buralar sadece festival zamanı hareketleniyor. Turist geliyor ama bize uğramıyor ki. Et dokunuyor turiste.
- Kime sorarsan sor buranın en iyi kebabcısı bizizdir. Burada çalışanların çoğu yeğenlerim ve çocuklarıdır. Bizlerin dışında çalışanlar da vardır. Ama onlara bu kebabın sırrını öğretmeyiz. Akşam dükkanı kapatırım, bizlerin dışında çalışanları gönderirim, çocukları ve yeğenleri çağırır onlara kebabın nasıl yapıldığının sırlarını öğretirim.
- Şenlik çok güzel ama önceden daha güzeldi. Mehter takımı filan gelirdi bir hareket olurdu. Şimdi uluslararası diye bir şey çıkardılar gelen insan sayısı yarıya düştü.
- Nasreddin Hoca bir tanedir. O olmasaydı bizim ne adımız duyulurdu, ne şanımız. Bayramlarda, düğünlerde, cenazelerde türbesini mutlaka ziyaret ederiz.

Eyüp Doğan - Menekşe Doğan



"Kızlar gıd gıd gıdak diye öter, oğlanlar üüüürrüüü diye öter."

- Akşama kadar oturuyoz, televizyon seyrediyoz. En çok ikinci baharı seyrediyoz. Eyüp amcan sabah kalkar, kahvaltısını eder, bahçedeki domateslerle, biberlerle oynar. Sonra gelir benle ikinci baharı seyredir. Böyle böyle günümüz geçiyor işte.

- Eskiden buralarda mahalle mahalle gezen destancılar olurdu. Kavuşamayan aşıkların, öldürülen insanların hikayelerini halkı ağlatacak şekilde anlatır, bu olayları kağıda yazar, çoğaltıp tanesini 2.5 kuruşa satarlardı. Bir de kızlar, oğlanlar evlenmek isteyince dama çıkardı. Kızlar gıd gıdak diye öter, oğlan horoz

gibi üüüürrüüü diye ötermiş. O zaman anlardı ki aileleri, bunlar birbirini seviyor evlenmek istiyor.

- Bir gelin varmış çok vakit önce Akşehir'de. Gelin bir gün su taşıırken suyu dökmüş, kaynana da kızmış geline. Çok ağrına gitmiş gelinin. Esasında suyu görünce dökmüş ama gelinin üzerine atmış. O da dua etmiş 'Allahım beni kuş yapta uçayım kurtulayım buradan' diye. Sonra kuş olup uçmuş. Şimdi o kuş buralarda dağlarda, çayırda dolaşır, sürekli konuşur. 'Su döktü. Kim döktü. Görümce döktü. Su döktü. Kim döktü.' diye.

-Deli Kadir Hoca, Tahir Hoca, İstanbul'lu Hoca isminde üç hoca vardı. İstanbul'lu Hoca Kuranı tamamen ezbere bilirdi. Mesela camide birisi yanlış besmele çekiyor. Birden 'Dur sen, öyle besmele mi çekilir, öğren de gel' derdi. Yani öyle bir adamdı. Deli Kadir'de müftüydü. O da çok büyük adamdı.

- Şaban Ağa diye bir ağa varmış. Şaban Ağa oğlunu evermek istemiş. Oğlan 12 yaşındaymış. Bir kızla evermiş, kız da 16 yaşındaymış. Evlendiği günün sabahı oğlan dışarı aşık oynamaya çıkmış. Aşık küçük kemiklerle oynan bir oyun. Sonra kız da bakmış kocasına bu türküyü yakmış; 'Ana niye verdin beni çocuğa, oynar oynar kum doldurur kucağa, akşam olur yemeğini yiyemez, sabah olur potinini giyemez.' diye türküyü söylemeye başlamış. Bu türküyü buradaki herkes bilir ve söyler.

Mehmet Kayık - Mahalli Sanatçı



"Her gün sabah akşam bulgur pilavı yemesem olmuyor, yesem olmuyor"

- 45 yaşındayım, Türkmen kökenliyim. Dokuz tane yöresel kaset yaptım. Televizyonlarda programlar yapıyorum, mahalli düğünlerde çıkıyorum. Geçinip gidiyoruz işte.

- Babam da müzisyendi. Ba-

bamın yanında başladım müzisyenliğe. Bir çıraklık dönemi geçirdim. Ustanın çorabını, mendilini, gömleğini yıka-mak döneminden geçtim ben.

- Koyunun olmadığı yerde keçiye Abdurrahman Çelebi derler. Şimdi parası olan ne yapıyor; klip yapıyor, bil-mem ne yapıyor. Bazı yerlere daha yakın. Buradan kal-kıp bir Show TV'ye, NTV'ye gitmek yakın olsa biz de gi-deriz, yalan mı koçum?

- Size kendi yazdığım türkülerini okuyayım; İnsanlar ken-dini bilebilseydi / dünyada haksızlık kavga olmazdı / İnsan yaşayıp insan ölseydi / belki de bu dünya da hayvan ol-mazdı / hayvanlar dağda sürüsüyle / heç geçinemeyiz bir-birisiyle / insan cennetinin hurisiyle / görseydi hak yaba-na atmazdı.

- Her gün sabah akşam bulgur pilavı yemesem olmuyor, yesem olmuyor / can boğazdan gelir dedi atasözleri söy-lesem olmuyor, söylemesem olmuyor / fakirin evde ye-diği eskiden pilavın yanında turşuydu turşu / en büyük dayanaktı fakire karşı / pırıl pırıl olmuş Türkiye'de çarşı-giymesem olmuyor, giysem olmuyor / inek süt vermiyor gönüm yavan / ancak nasıl yaşar bizlerden doğan / gül-mezsem olmuyor gülsem olmuyor / söylesem olmuyor, söylemesem olmuyor.

- Ana vatanımsın baba yurdumsun / garipler diyarı şeh-rim Akşehir / hiç ayrı kalmam ben senden yurdundan / Nasrettin Hoca'nın yurdu Akşehir / Kimi engin kimi yüksek tutan dağlarıyla / kimi fakir kimi zengin beyleriyle / kimi güzel kimi çirkin kızlarıyla / gönlümün içinde şir-in Akşehir / Nasreddin Hoca'nın evi Akşehir.

Yakup Kahraman - Emekli Dede



"Koskoca evliya eşeğe hiç ters biner mi?"

- 74 yaşındayım, doğduğumdan beri buradayım. - Buralar 30-40 sene evvel çok güzeldi, insanların

iyiydi. Yani şu toprağa altını koy kimse yüzüne bak-mazdı.

- Hanım felçli olduğu için bir yere gidemiyor. Çar-şıya pazara gidip geldiğimde ona dışarıda neler gör-düğümü, kimin neler yaptığını tek tek anlatırım.

- Nasreddin Hoca'nın hocası Seyit Mahmut Hayra-ni'dir. Seyit Mahmut Hayrani sık sık Mevlana'nın ya-nına gidermiş. Mevlanın çok yakın arkadaşımışı. Bunlar bir kuzu keserler, yerler, sonra dua ederler-miş o kuzu dirilirmiş. İşte gene bir gün Seyit Mah-mut Hayrani Mevlana'yı ziyaret etmeye gitmiş Ho-ca gidince talebelerden birisi 'Gelin kuzuyu kesip yiyelim, nasıl olsa duayı biliyoruz, kuzu tekrar diri-lir' demiş. Biri kesiyor, biri yüzüyor. Bu sırada Nas-reddin Hoca'da sürekli gülüyor bunların yaptıkları-na. Bunlar bir güzel yiyorlar kuzuyu. Neyse bunlar yiyor kuzuyu diriltmek için duayı okuyorlar. Kuzu diriliyor ama topallıyor. Meğerse bunlar bir kemi-ği dua okurken eksik etmişler. Seyit Mahmut Hay-rani gelip bunu görünce çok kızıyor. Diyor, 'Bunu kim kesti?' Tabi yalan söylemek yok o zaman, ke-sen talebe çıkıyor ortaya, 'Ben kestim Hocam' di-yor. Hoca da 'Öyleyse seni de kessinler' diyor. Kim yüzdü diyor. Öbür talebe 'Ben yüzdüm' diyor. 'O zaman seni de yüzsünler' diyor. Nasreddin Ho-ca'ya sen ne yaptın diyor, 'Ben güldüm hocam' di-yor. O zaman Seyit Mahmut Hayrani Hoca'da 'Sen de dünyanın sonuna kadar gülünç ol' diyor.

- Hocanın eşeğe ters binmesi safsata şeyler. Böyle güldürmek için insanlara söylenmiş şeyler. Kosko-ca evliya eşeğe hiç ters biner mi. H

EVEREST

"Unutulmayan Kadınlar"dan

Dans Eden Casus
Mata Hari

"Dans, benim dansım bir raslantı. Bir gün, Hint danslarını yapacak biraz güzel bir kıza ihtiyaç duyulmuştu. Sonra Dumet ve Astruc'le tanıştım. Ve kendimi bir anda Mata Hari olarak buldum. Mata Hari'nin anlamını biliyor musun? Şafağın Gözü demek, yani Güneş."

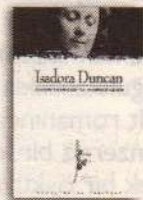
Sarah
Bernhardt

Anais
Nin



Isadora
Duncan

Sevgi
Soysal



Camille
Caudel

Frida
Kahlo



www.everestayiniari.com

Sayım'ın Kitap Bavulu

SAYIM ÇINAR


Aşk Büyüsü
 İlhan Uçkan
 GriKedi Yayınevi

Bir "oyun alanı" olarak değerlendirdiği ilişkiler için stratejiler ve taktikler verdiği kitaplarından ilki olan "Erkekleri Kullanma Kılavuzu" (Gendaş Yayınları) Şubat 2002'de, "Kadınları Kullanma Kılavuzu" (Epsilon Yayınları) Eylül 2002'de, "Doğru Erkeği Bulma Kılavuzu" (Epsilon Yayınları) ise, Temmuz 2003'te "Oynayan İnsan" alt başlığıyla yayınlandı. Roman hep büyü ve fal etrafında dönüyor. Eğer bu konularla ilgilenirseniz bu kitabı size rahatça önerebilirim.

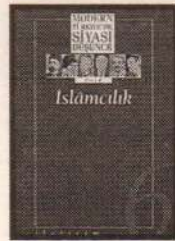

Evli Erkekler Kulübü
 Serhat Ayan
 Cinius Yayınları

Erkekler... Bu kitabı ellerine aldıklarında kendilerini o kadar da yalnız hissetmeyecekler. Kendileri gibi onlarca, yüzlercesinin olduğunu fark edecekler. Daha mutlu olmayacaklar ama nispeten daha rahat edecekler aynı sıkıntıları yaşayan tek erkek olmadıklarını gördüklerinde. Bu kitap kadınlar için yararlı olacak. Kitaba bakınca erkeklerin nasıl olduğunu, ne gibi özlemleri olduğunu anlayabilecekler.


Soğukkanlılıkla
 Truman Capote
 Sel Yayınları

Truman Capote Soğukkanlılıkla adlı kült romanında benzersiz bir kurgu ve anlatım ile gerçek bir öyküyü kaleme alır. Cezaevinden çıkan iki suçlu, orta sınıf bir Amerikan ailesinin tüm bireylerini soğukkanlılıkla öldürürler. Capote, Kansas'ta 'nendensiz' işlenmiş en vahşi cinayetler olarak tarihe geçen bu cinayetlerin izini sürer. Ailenin yakınlarıyla, soruşturmayı yürüten dedektiflerle ve katillerle görüşür. Uzun bir araştırma döneminden sonra bu cinayetlerin öykülerini edebi bir anlatım ile kaleme alarak kurbanların ve katil-

lerin yaşamlarını en ince ayrıntılarına dek okura sunar. Kendisini olayın bir parçası olarak gören okur, kitabı bitirdiğinde bu cinayetlerin asıl sorumlusunun kim olduğuna karar vermekte zorlanır. Soğukkanlılıkla'nın okurlardan gördüğü yoğun ilgi üzerine Hollywood, bu öyküyü iki kez sinema ekranına taşıdı.


Modern Türkiye'de Siyasi Düşünce Cilt 6 İslamcılık
 İletişim Yayınları

Türkiye'ye modern siyasal düşüncelerin ilk olarak İslamcılık kapısından girdiğini söyleyebiliriz. Bu açıdan İslamcılığın, Türkiye'de siyasal yelpazenin koordinat sisteminin ve "sağ-sol" ekseninin özgül içeriği bakımından da, bu eksen yatay kesen kimi olguları açıklamak bakımından da özel bir önemi vardır. Bu kitapta, İslamcılığın hem modernlikle ve modern siyasal akımlarla hesaplaşması içinde, hem de kendi iç tartışmaları, arayışları açısından ortaya koyduğu düşünce birikimine ışık tutuyor. İslamcılığın dönemleri, farklı çizgileri, ekolleri, düşünce insanları hakkında monografik çalışmaları bulabileceğiniz derlemede, İslamcı siyasal düşüncelerin toplumsal bağamlarına, etkilerine ve işlevlerine ilişkin analizler de yer alıyor.


Deligüllü
 İhsan Tavşancıl
 PMR Yayınları

Ayvalık, Antik Çağ'da bir tür yabancı ayva anlamına gelen "KIDONIA"

olarak anılıyordu. Balıkesir'in ilçesi olan Ayvalık, temiz deniz suyu ve plajlarla, yeşil zeytinliklerle sarılımış güzel kıyılara sahip, tarihi ve arkeolojik değerleri barındıran bir tatil merkezi. Ben de Ayvalık ilçemize Deligüllü adlı kitap için gittim. İhsan Tavşancıl kendi halinde sıradan bir adam. Nereden geldiğini bilmeyen bir kadının hikayesini anlatmış bu kitabında. Kaybedecek bir şeyi olmayan insanların yanında kendine bir yuva kurmaya çalışan bir kadın Deligüllü. Oktay, Safo ve Rıza gerçek roman kahramanları.



Edebiyat Dünyasından Kısa Kısa...

• İclal Aydın'ın 100.000 tirajla basılan kitabı çok konuşuldu. 100.000 sayının uyandıracığı heyecanlı tepkileri şimdiden gözümde canlandırabiliyorum. 100.000 rakamı bana Ahmet Altan'ın yeni kitabını çağırıyordu. Bu kitabın ikinci 100.000'i de piyasada...

• Haftalık ve Vatan Pazar'da yazılarını sürdüren Oray Eğin'in ilk romanı 'Kal' çıktı. 'Depresyon', günümüzde bir ilişki içinde yoğun bir şekilde yaşanıyor. 'Kal' adlı roman ayakta kalmak, tükenmemek için çabalayan gençlerin öykülerini içeren bir roman. Popüler edebiyatı sevenler bu kitabı da sevecekler.

• İş Bankası Kültür Yayınları yazar kadrosuna Müge İplikçi'yi de kattı. Yayınevi, İplikçi'nin 1998'de kaleme aldığı ilk kitabı "Perende"yi Temmuz ayında okurlarla tekrar buluşturacak. Müge İplikçi'nin İş Bankası Kültür Yayınları tarafından önümüzdeki dönemde yayımlanacak diğer kitapları arasında "Kül ve Yel", "Transit Yolcular", "Cimbızın Çektikleri", "Yıkık Kentli Kadınlar", "Arkası Yarın", "Colombus'un Kadınları" yer alacak.

• Milliyet Gazetesi Yazarı Ahmet Tulgar, bir süredir topladığı yazılarını iki kitapla okura sundu. Tulgar, 'Tam Yakalandığımız Yerden Yazılar' ve 'Mahallede Herkes Kahramandır' adlı kitaplarını İthaki Yayınları'ndan çıkardı. Ahmet Tulgar'ın yayınlanan iki kitabının tanıtım bülteninde şu ifadeler yer aldı: İki kitap... Güncel'in hoyrat eline kaptırılmamış yazılar, röportajlarla Ahmet Tulgar, on yedi yıllık meslek hayatı boyunca bir gazetecinin, periyodik ve haber verme amaçlı yayınlarda yazan bir yazarın tam da kaçınması gereken şeyi yaptı.

• Isabel Allende, Ruhlar Evi'nden başlayarak yazmaya başladığı ailesini, başlı başına bir Şili olarak düşündü. Allende'nin yapıtlarında kaleme aldığı anneler, babalar, büyükanneler, dayılar, küçük kızlar ve oğlanlar aslında Şili'nin o güzel ve çileli halkını temsil ediyordu. Yüreğindeki Ülkem, Allende'nin yazarlık kariyerinin şimdilik son kitabı ve çoğunluğu Şili'ye ait anıları. H

AİLE ÇAY BAHÇESİ Levent Gönenc

KAPI

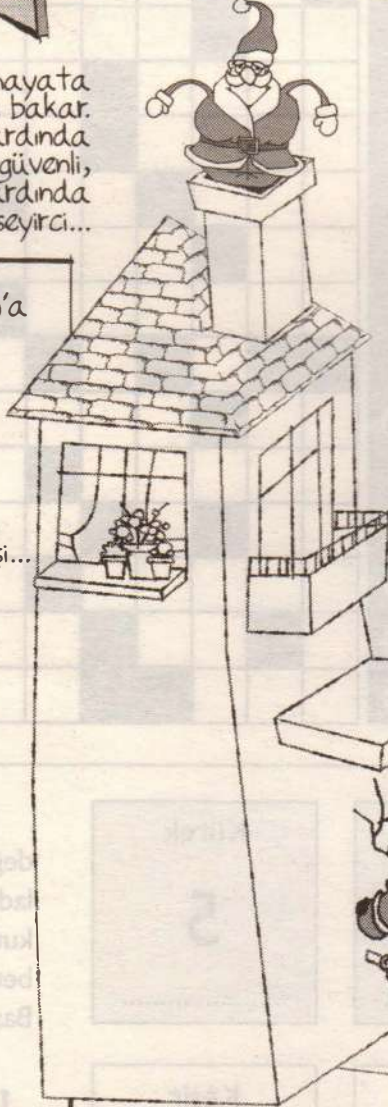
Açılıp kapanan, bir yere girmek veya bir yerden çıkmak için kullanılan duvar veya bölme açıklığı.



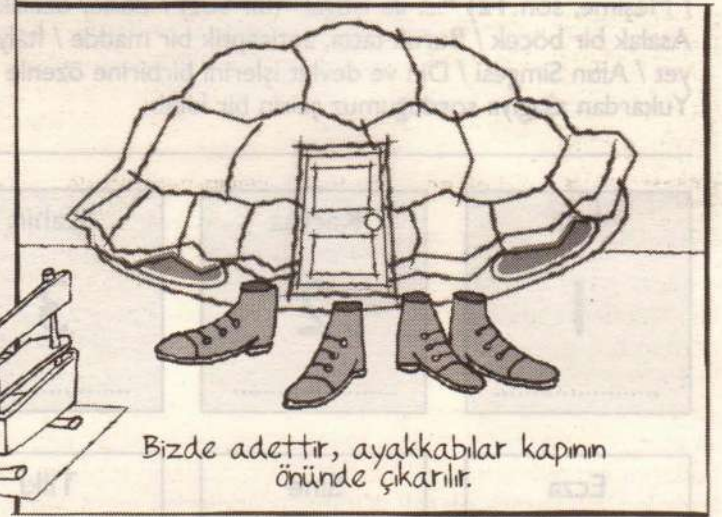
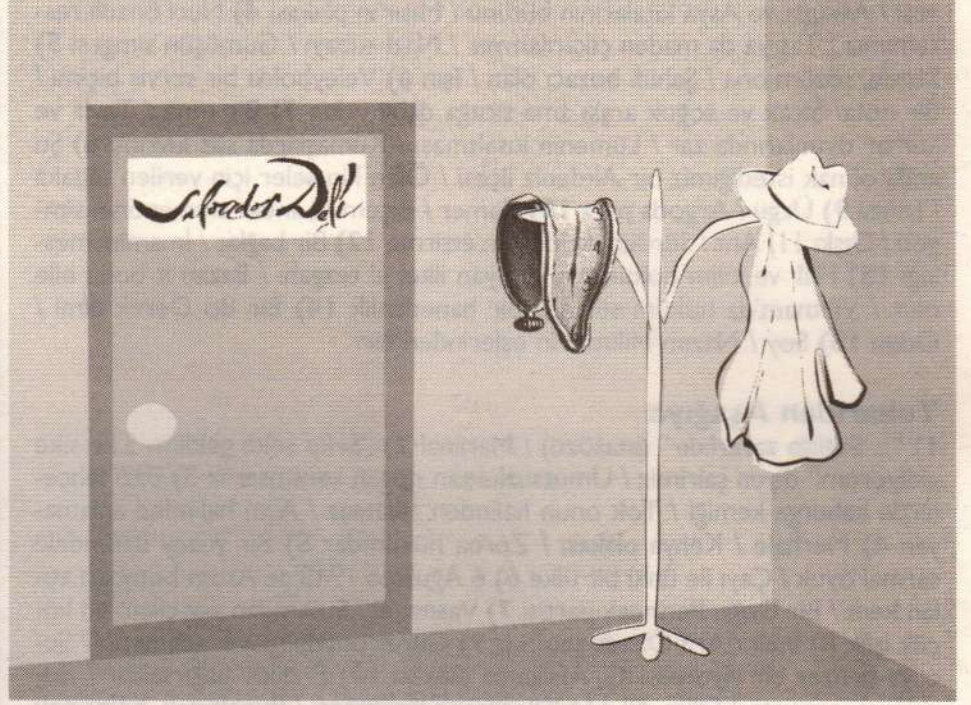
Bazıları hayata göz deliginden bakar. Kapıların ardında güvenli, Kapıların ardında seyirci...

Karım'a

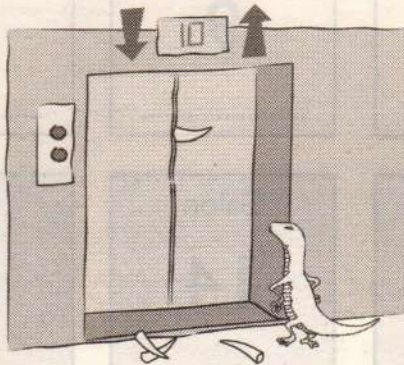
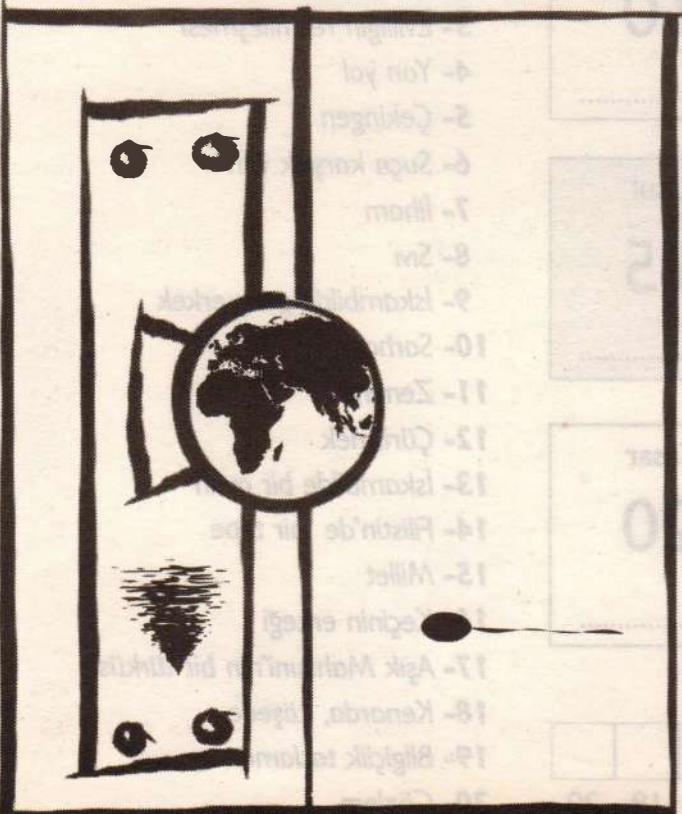
Yıllar önce kilitlemiştim kapımı,
Sen buldun
Denize attığım anahtarları.
Önce ılık bir rüzgar doldu içeri,
Sonra sen girdin,
Saçında gelin telleri.
Çiçeklendik, çoğaldık zamanla,
Şimdi oturuyoruz güneşte üç kişi...



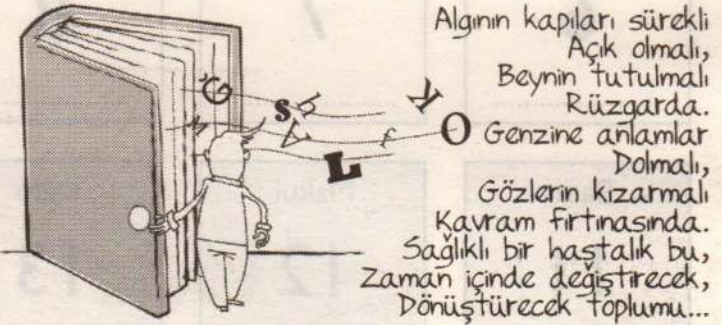
Noel Baba kapı kullanmaz, kendi evinde bile...



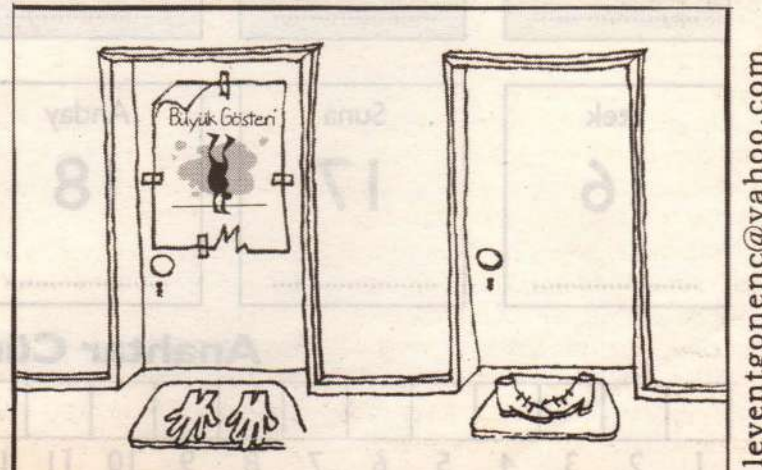
Bizde adettir, ayakkabılar kapının önünde çıkarılır.



Postacı kapıyı iki kere çalar.



Algının kapıları sürekli
Açık olmalı,
Beynin tutulmalı
Rüzgarda.
Genzine anımlar
Dolmalı,
Gözlerin kızarmalı
Kavram Fırtınasında.
Sağlıklı bir hastalık bu,
Zaman içinde değiştirecek,
Dönüştürecek toplumu...



Bulmaca Buldurmaca Paldır Kültür Doldurmaca



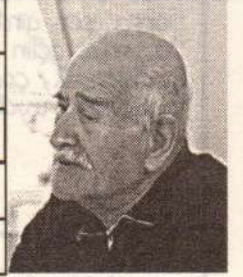
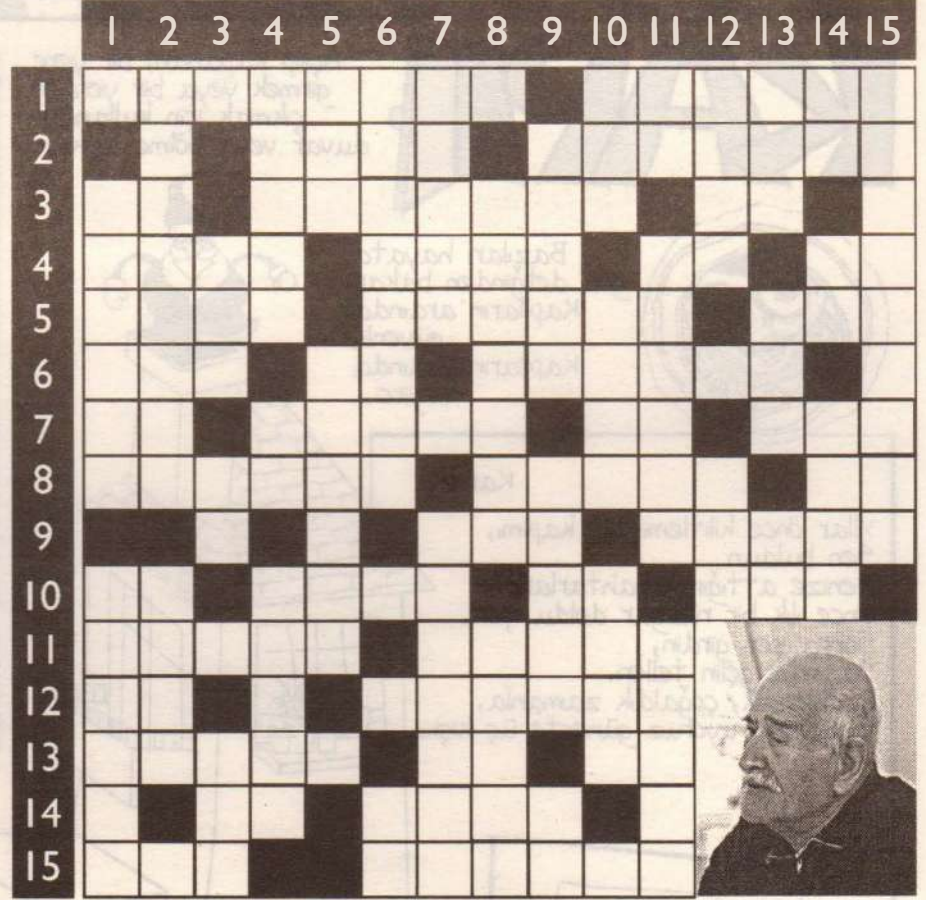
MEVLÜT GÜLVEREN

Soldan Sağa

1) Fotoğraftaki şairimiz / Kendini beğenmiş 2) Fotoğraftakinin yazdığı / Bir müzik parçasının cana yakın, tatlı ve sevimli çalınacağını anlatır 3) Kalayın simgesi / Avrupa ve Asya kıtalarının bütünü / Mısır'ın plakası 4) Nuri önadlı ressamımız / Taş ya da maden çıkarılan yer / Nazi subayı / Gümüşün simgesi 5) Sözde, sözüm ona / Şahidi bozucu olan / Işın 6) Veleybolda bir servis biçimi / Bir nota/ Sıcak ve soğuk arası ama sığağa daha yakın 7) Bir nota / Tavla ve kumar oyunlarında zar / Lümenin kısaltması / Kumaşlarda süs kıvrımı 8) Şu anda olmak istediğimiz bir Akdeniz ilçesi / Ölen kimseler için verilen sadaka / Lahza 9) Üzgü / Argoda para 10) Kamer / Biçem / Lantan elementinin simgesi / Dışkı 11) Ant / Sürdürme, devam ettirme 12) Bir bağlaç / İmamlık mesleği 13) Halı ve kilim dokumaya yarayan ilkel el tezgahı / Bazan it boku bile olur / Vietnam'da hüküm sürmüş bir hanedanlık 14) Bir Bo Derek filmi / Ödün 15) Soy / Nazım Hikmet'in eşlerinden biri

Yukarıdan Aşağıya

1) "... Sağlığa zararlıdır" (atasözü) / Marjinal 2) "Seke seke geldim- S.ke s.ke gidiyorum" diyen şairimiz / Umutsuzluktan doğan karamsarlık 3) Bazı lehçelerde kaburga kemiği / Tok onun halinden anlamaz / Açın halinden anlamayan 4) Merhale / Kenya plakası / Zorba hükümdar 5) Bir yüzey üstündeki sarmal oyuk / Çayı ile ünlü bir ülke 6) 6 Ağustos 1945'de Atom bombası atılan kent / Bir Doğu Perinçek partisi 7) Vasıta, el / Susamdan yağ çıkarılan küçük işlik 8) İnek / Arif Önadlı şairimiz 9) Gürer önadlı müzik adamımız / Suçuğa benzer bir yiyecek / G. Afrikanın plakası 10) E. dilde bağırsaklar / Bozulmuş yumurta / Edim, fiil 11) Kiloamper kısaltması / Bunaltmak, biktirmek / Meşime, son 12) ".... ile iştil" (bir söz) / Baskı, özellikle yazılı baskı 13) Asalak bir böcek / Buruk tatta, antiseptik bir madde / İtalya'da ova 14) Vilayet / Altın Simgesi / Din ve devlet işlerini birbirine özenle karıştırmayan 15) Yukardan aşağıya sorduğumuz şairin bir kitabı



İcar 1	Kaçma 2	Kahin 3	Kolay 4	Kürek 5
Ecza 6	Sine 7	Tilki 8	Alev 9	Kesir 10
Batan 11	Makul 12	İrem 13	Galon 14	Usul 15
Etek 16	Suna 17	Anday 18	Hamak 19	Tasar 20

Anahtar Cümle

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

Kareler içindeki harflerin yerini değiştirerek, aşağıdaki soruları cevapladığınızda çıkan sözcüklerin ilk harflerini kutulara yerleştirin. Ağustos ayında kaybettiğimiz iki güzel insanı bulacaksınız. Başımız sağ olsun, kolay gelsin.

- 1- Hesapla ilgili
- 2- Mevzuyu söylemek, konuya girmek
- 3- Evliliğin resmileşmesi
- 4- Yan yol
- 5- Çekingen
- 6- Suça karşılık verilir
- 7- İlham
- 8- Sıvı
- 9- İskambilde genç erkek
- 10- Sarhoş
- 11- Zemin
- 12- Çürümek
- 13- İskambilde bir oyun
- 14- Filistin'de bir tepe
- 15- Millet
- 16- Keçinin erkeği
- 17- Aşık Mahsuni'nin bir türküsü
- 18- Kenarda, köşede
- 19- Bilgiçlik taslama
- 20- Gözlem



Sanatçıların Cumhurbaşkanı
Vedat Günyol

Orda bir adam var. Vapurdan iniyor; Karaköy'deki posta kutusunu açıyor; sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kalabalığa karışıyor. Yaşına karşın, dimdik bir adam. Yüzü sanki bir yazarın değil de bir gökbilim profesörünün yüzü.

Cemal Süreya

Artık herkesin beni sevmekten vazgeçtiği şu günlerde hala beni sevebilen tek kişi...

Bu nasıl bir cümle ya? Komik şeyler yazdığımı düşünmüştüm oysa; Ya da en azından arabesk acılar olmayacaktı satırlarımda. Ama yayınlanan 2. yazımda takıldım kaldım bu cümleye.

Kimseyi iplemem deyişim yalanmış. Hayata omuz silkişimde... Bu cümle ağlıyor çünkü salya sümük. Kendim bile göremeyecek kadar yalan olmuşum.

Yetmiyor hocam. Eroin duygularımı uyuştururdu bir zamanlar.. Artık uyuşmuyorlar işte.. Kimseye işim olmaz diye dolanıyorum kendi yaşamımda ama mantarlıyorum işte böyle.. Kediler gibi, kendi yaralarım, yalayarak geçiremiyorum.

2 ay önceki telefon konuşmamızdan sonra ilk defa annemi görmeye gittim. (Annemi de resmen malzeme yapıyorum yazılarıma ama garip bir tesadüf hep yazmalarımın onunla birşeyler yaşanmış oluyor.) Binadan

girerken dilimde Teoman'ın şarkısı vardı (anne ben geldim, dizlerin duruyor mu" tam 27 dakika annemledim. Ben onun her yanı dövme, saçları rasta, kaşı piercingli, pantolonu zincirli punk kızımı. "Nerede hata yaptım?" bakışından tiksiniyorum. (Kusucam bi gün anne, değiştir şu bakışını)

Salla gitsin diyor içimdeki hiçbir şeyi takmayan ses. Benim eroinim var, birazdan yapacağım iğneyle sileirim bu bakışın izlerini her yerimden. O dosyalarına geri dönerken ben de sekreterinden tuvaletin yerini öğreniyorum.. İğnemi yapıp, şırıngayı ve turnikeyi orada bırakıyorum. (Bakalım bunları başkası bulursa nasıl bir açıklama yapacak annem.)

Taksim'e geliyorum ordan çıkıp, istiklalde biri atlıyor sırtıma "Hey Punk, napyorsun?" diyerek. Uğur bu. Benim alkolik Punkim. Gidip menemen yiyoruz her zamanki lokantamızda.

"Oğlum tiner kokuyon sen, ne iş ya?" diyorum.

"He he.. para yok kızım, tiner çektim bende boş kafa dolaşımtansa..."

Gülüyorum...

Gülebiliyorum...

**Zeynep
İstanbul**

Sana Benziyordu

sana benziyordu,
daldan kopan son yaprak,
umutlarını toprağa bırakıp,
kurumaya yüz tutacak

sen vardın,
solgun yüzündeki yaprağın,
yarını olmayan özgürlüğünde
gökyüzünden hayata bakacak

sana,
uzaktan kucak açacak,
ama ölüm çoktan gelmiş
ve gözü yaşlı bir baht bırakacak.

**Veli Çağraş
Mersin**

Leğen

Birbirine yakın iki duvar arası yol olmuştu, çatıları birleşmiş iki evin altından hergün tanıdık tanımadık onlarca insan geçerci, yaşlı, genç, güzel, çirkin. Aslında çeşmeye çok yakın olan bu aralığı ellerinde ağır bidonları

olan kadınlar bulmuştu. Artık yeterdi ve bu yoldan erkekler geçemezdi, kapıları, pencereleri aralığa bakan evlerin genç kızları vardı ve ayıptı. Madem ayıptı, onlar da geçmeyeceklerdi bir daha, çeşmenin arkasından dolanıp çıkacaklardı meydana.

Metin evden sayılırdı, tanıdıktı, akrabaydı ve çekinmeden duvarların civarında dolanabilirdi, dolandı da. En çok herkes bir yerlere dağılmış, ortalığı sıcak ve sessizlik sarmışken geçti oradan. Diler Metin'in teyzesinin kızıydı. Metin ne zaman o civarda görünse, o da eşik süpürmeye çıkardı. Metin bazen duvarın gölgesine çöker, Diler'in kızgın bakışlarını seyredirdi. "Sen uzamaz, hep böyle kısa kalırsın. Hem çok da karasın. Hamit'in kızının ellerini gördüm kar gibiydi" Bundan sonrası teyze kızının delirmesini keyifle, bıyık altından gülererek seyretmek olurdu. "Ayıp değil mi? Gelip burada oturma bir daha. Dayım şimdi yemeğe gelir. Git Hamit'in kızını oyal. Kolay mı onların bahçesine yaklaşmak, gitsene". Kafasını kaldırmadan konuşan, bütün öfkesini yerden ve elindeki süpürge alan Diler'in kalık burnu, kurumuş dudakları ne de güzeldi ve daha da kıskırtmalıydı O'nu bu güzellikler adına.

Bir öğle sıcaklığı yine kimse yoktu. Gitti oturdu her zamanki yere. Kapı kapalıydı. Yer mis gibi toprak kokuyordu. Sırtını dayadığı duvarın samanlarına, arkaya attığı elini sürüyor, tırnaklarını geçiriyordu. Epey oturdu ve oyalandı duvarla. Gölge geriye çekilip, güneş ensesini yakmaya başladığında ayaklandı. Başını eğip, toprağı sürükleyerek yürüdü. Dönüp kapıya baktı, gidemedi. Sessizlikten, sıcağın ve en çok da Diler'e bir iki laf edememekten sıkılmıştı. Birşey unutmuş gibiydi ve dalgın dalgın gitti, bekledi kapının önünde. Diler'e seslendi bir kez. Sola bir adım attı, yüzünü pencereye yaklaştırdı. Cama gerilen bezin ortası azıcık aşağı sarkmıştı. Metin gözlerini oraya yaklaştırdığında tek gördüğü dumandı. Büyük bir leğenin içinde, esmer teninden buhar çıkan, elindeki taşı doldurmak için eğilip kalan, köpüklü saçlarından su akan Diler'i, köşedeki kazanın altından çıkan duman yüzünden ancak görebildi. Az sonra taşı kaldıran kolun altındaki



ah Necati'ciğim
ah b'Abacı'ğım..
ah canım kardeşim..
met üst

pembe göğsü gördü ve oradan kaçır gibi koştu.

Günlerce gitmedi o çatıların altındaki dar sokağa, aralığa. Bir günahı vardı artık. O herkesin bildiği Metin değildi bundan sonra. Ne yaparsa yapsın, önceki kaygısız, umursamaz Metin olamıyordu. Hep sıkıntılıydı. Kimsenin bilmediği birşeyi biliyor, hissediyordu. Bu yüzden iflah olmazdı.

Bağışlanacak günahını bir sene sonra askerden gönderdiği mektuba yazdı; "Gidip bana Diler'i isteyin. Vermezlerse vururum kendimi..."

**Miyase Aytac
İstanbul**

Zaman

tık, tak, tık, tak zaman yavaş, yavaş ilerliyor / kısır döngü yenilenerek devam ediyor / biz yerimizi aldık, şimdi başkaları bizim yerimizi alıyor / dönüyor, dünya dönüyor, biz eskiyoruz, onlar yenileniyor.

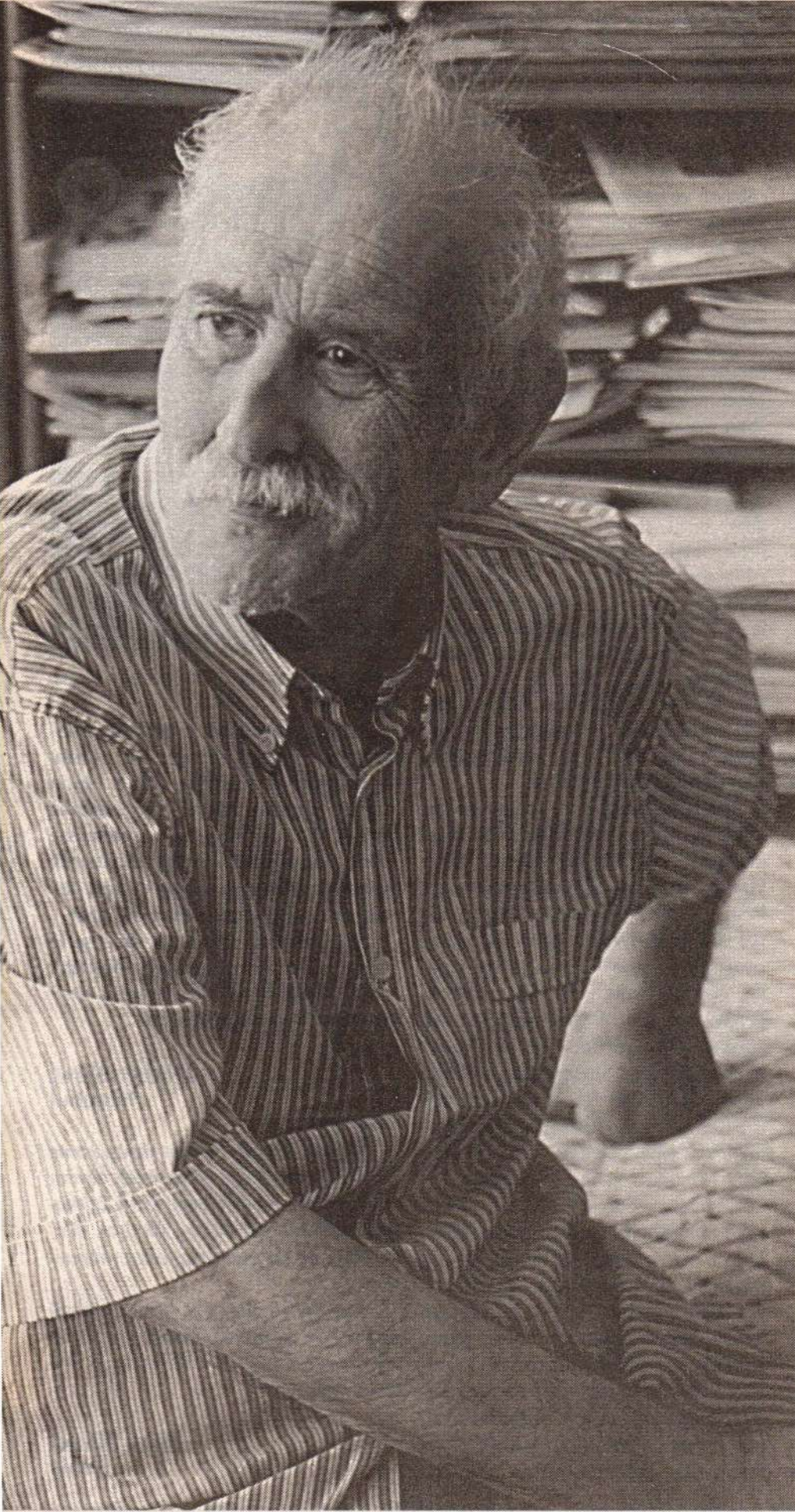
kısır döngü değişiyor. sonsuz döngü oluyor / ve sıkışıyoruz, olduğumuz yerde dönüyoruz / hepimiz dönüyoruz, döne döne deliriyoruz

**Mert Yüksel
İzmir**



Ağustos 2004 • Ayda Bir Yayınlanır • İmtiyaz Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni: Metin Üstündağ • Yazı İşleri Müdürü: Hatice Üstündağ • Koordinatör: Ayhan Bozkurt
Haber Merkezi: Sinan Sülün, Yıldız Bilgin Bayazıt, Emrah Serbes, Mehmet Duru, Seray Şahiner, Seydi Şahin, Zeynep Mengi, Lale Yekeler, Gül Akar
Grafik Tasarım: Serdar Karataş Dizgi: Cemal Vanlı • Genel Müdür: Orhan Açar • Satış Müdürü: Cüneyt Aydın • Halkla İlişkiler: Ali Haydar Akkaya • Trafiker: Mustafa Danacı
Adres: İstiklal Cad. Turhol Han. No:373 Daire:7 Beyoğlu/İSTANBUL Tel: 0212 293 32 77 - 78 • Fax: 0212 293 32 79 Yayıncı: PAK Basın Yayın
ISSN 1303 - 944X • Baskı: Ilıcak Matbaası (0212 880 40 75) • Genel Dağıtım: DPP (0212 622 22 22)

Yurtiçi: 1 yıllık 35 Milyon / 6 aylık 20 Milyon Avrupa: 1 yıllık 25 Euro / 6 aylık 15 Euro ABD ve Uzakdoğu: 1 yıllık 50 Dolar / 6 aylık 30 Dolar / Abonelik için İrtibat
Tel: 0212 293 32 77 / 3 hat Ali Haydar Akkaya Hesap No: PAK BASIN YAYIN LTD.ŞTİ adına TL: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 1101003-2
EURO Hesap: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 3006501-1 / DOLAR Hesap: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 3006502-9



Fotoğraf: Hatice Meryem

kafandaki sözcükleri aç,
ebrulu sayfayı geç,
ve baştan başla,
a'dan z'ye ya da z'den a'ya doğru
- nasıl istersen? -

ama zihnin atlaslarını alabildiğine açacaksın,
- akarsular dökülebilir diye düşünmeyeceksin,
kimi eleştirmenler gibi -
sonra yatay,

- yemek tanımı gibi ben de her bir şeyi yazıyorum -
bir saat koy masaya,

- kum saati değil, bildiğimiz saatlerden,
zili ve takvimi olursa iyi olur -

bir metronom,

- temponun hızı için, ayarlarsın sen -

mademki eski nüfus kağıdın duruyormuş
yaşamının sayfalarını da ona eklersin.

ECE AYHAN